

Giới thiệu Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi

Thể loại: ngôn tình...

Cô và anh có hôn ước từ rất nhỏ, nhưng cô không bao giờ nghĩ rằng, anh vì hôn ước đó nên mới ghét tôi.

Bởi vì cô, anh và người anh yêu không thể đến được với người anh yêu!

Bởi vì cô, anh đã phá hủy hạnh phúc của anh!

Trong mắt người ngoài, cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất

Nhưng Hàn Tiểu Du đang sống trong một hạnh phúc giả tạo...

Cô yêu anh! Yêu anh lâu đến như thế cũng chỉ nhận được sự thờ ơ, lạnh lùng của anh.

Cô không trách anh đem người anh yêu về nhà, không trách anh vô tâm với cô.

Cô có thai, đứa nhỏ đến trong cái đêm anh uống quá say, nhận nhầm cô là người mình yêu.

Không thể ngờ anh lại nhẫn tâm ép cô đi phá thai, cho dù cô đã cầu xin anh như thế nào, anh cũng không buông tha.

Hàn Tiểu Du khi đó đã thuật sự chết tâm.

Cuối cùng, cô chết ngay trong phòng phẫu thuật, một xác hai mạng...

Hàn Tiểu Du trở về thời điểm 5 năm trước, một cuộc sống mới chính thức bắt đầu...

Có những thứ mất đi rồi ta mới nuối tiếc vì không biết trân trọng. Nhưng lại có những thứ mất đi rồi thì ta mới nhẹ nhàng nhận ra: Đáng lẽ ta phải bỏ nó đi từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

"Đừng... Đừng mà..." - Một xô gái yếu ớt quỳ cúi chân người đàn ông.

"Hoàng Thiên Bảo, em xin anh. Anh muốn em làm gì cũng được... Nhưng đừng bắt em bỏ con." - Cô bắt lực nói, khóc đến khan cả cổ. Hoàng Thiên Bảo đã hai tháng lâu không về nhà. Kể ra cũng bốn tháng kể từ cái đêm định mệnh ấy, hai người đã không trò chuyện với nhau.

Cô đã mang thai bốn tháng, mà người làm chồng không hay không biết, khi biết rồi lại bắt cô bỏ con.

"Đứa nhỏ này không thể giữ lại." - Anh ta không muốn giữ lại đứa nhỏ này. Nhưng mà, anh ta chỉ nghĩ cho cảm giác của mình, vô tâm với cảm xúc của người khác.

"Dù muốn hay không sự xuất hiện của con. Dù anh là bố đứa nhỏ, anh cũng không có quyền giết nó." - cô không muốn mất con đâu. Anh ta không chừa Hàn Tiểu Du lại, đưa cô đến bệnh viện.

"Buông em ra... Em không muốn... Buông ra." - Sức của cô sao mạnh bằng anh ta. Cho dù cố gắng như thế nào cũng không thoát khỏi. Cuối cùng anh ta ném cô lên xe rồi đưa đến bệnh viện.

"Ông Hoàng, cái thai này đã bốn tháng. Tôi e rằng nếu phá thai sẽ nguy hiểm đến người mẹ." - Bác sĩ dè dặt nói.

"Phá đi!" - Giọng anh ta lạnh lùng đến đáng sợ. Như con dao đâm thẳng vào tim Hàn Tiểu Du.

"Không được, không được.. Đừng giết con tôi mà. Đừng mà... Hoàng Thiên Bảo, nó cũng là con anh mà." - Nhìn Hàn Tiểu Du tội nghiệp, bác sĩ cũng vì thế mà không nỡ phẫu thuật. Nhưng rồi ông ta lại sợ thế lực của nhà họ Hoàng, nhắm mắt bỏ qua lương tâm, thực hiện cuộc phẫu thuật đầy khó khăn này.

"Hoàng Thiên Bảo, tôi hận anh!!!" - Câu nói cuối cùng của Hàn Tiểu Du vang lên. Vì thai quá lớn, rất khó khăn để phẫu thuật lấy thai. Hàn Tiểu Du mất máu quá nhiều, cô có cảm giác sắp chết.

Ba mẹ, nếu như có kiếp sau, con nhất định sẽ tiếp tục làm con của ba mẹ.

Tiểu bảo bối, mẹ vẫn muốn làm mẹ của con!!!

Tin tức thai phụ chết trong phòng phẫu thuật bệnh viện Trường Xuân chấn động cả thành phố S. Một nơi toàn những bác sĩ tài ba, vậy mà lại gây chết người. Còn là một xác hai mạng!

Hàn Tiểu Du tội nghiệp đã chết trong sự đau đớn tột cùng.

Người bác sĩ hôm đó, cắt rứt lương tâm, đứng lên giải oan cho Hàn Tiểu Du, vạch bản mặt thật của Hoàng Thiên Bảo. Bố anh ta vì qua tức giận, đã từ con. Anh ta mất hết tất cả tiền tài, địa vị của nhà họ Hoàng. Người anh ta yêu cũng vì thế mà bỏ rơi anh ta. Đến cuối cùng anh ta chỉ cô độc một mình.

Quả báo có lẽ đến quá sớm, anh đến khi chẳng còn gì mới nhận ra người thật sự tốt với mình là ai. Nhưng quá trễ rồi, vợ con anh ta, là do anh ta giết!

Hàn Tiểu Du lạc vào một nơi tối tăm, ẩm ướt và đáng sợ. Âm thanh quỷ dị đến lạ lùng, lạnh lẽo sống lưng.

"Mẹ..." - Giọng nói yếu ớt vang lên, linh hồn nhỏ lơ lửng trên không trung, vươn tay với tới cô. Hàn Tiểu Du bất ngờ hoảng sợ bước lùi lại.

"Mẹ..." - Cô bé giọng ủy khuất đến tội nghiệp, Hàn Tiểu Du nước mắt bất giác rơi xuống.

"Con gái..." - Cô muốn dùng tình yêu thương của một người mẹ, bảo vệ con gái nhỏ tội nghiệp của mình. Tại sao ông trời lại đối xử với cô như thế? Mới hôm qua cô còn vui mừng khi biết con là con gái, vậy mà...

"Mẹ ơi, con đến thiên đường rồi!!! Con sẽ tìm mẹ..." - Cô bé vừa dứt lời, xung quanh cô đột nhiên sáng lên, đứa bé cũng dần dần biến mất.

"Con ơi..."

"Aaaaaaaa..." - Hàn Tiểu Du thất thanh la lên. Cô ngồi bật dậy, cảm giác như chân tay không còn sức lực. Ký ức như một cuộn phim quay chậm từng chút từng chút hiện rõ trong đầu cô.

Cô vẫn còn sống sao? Con của cô...

Hàn Tiểu Du đưa tay đặt xuống bụng. Một giọt nước mắt rơi xuống, hai giọt nước mắt rơi xuống. Chẳng bao lâu gương mặt nhỏ nhắn đã đầy nước mắt. Tiểu công chúa của cô đã bỏ rơi cô rồi...

Hàn Tiểu Du nhìn quanh, đây là phòng ngủ của cô không phải sao? Nhưng có vẻ giống phòng của cô nhiều năm về trước hơn. Hàn Tiểu Du trở mắt nhìn điện thoại trên đầu tủ. Điện thoại hello kitty màu hồng, không phải đã bị hư rồi sao? Cô cầm lấy cái điện thoại, ngày tháng hiện lên trên màn hình khiến cô không khỏi bất ngờ.

Năm 2013? Không phải 2018 sao? Vậy là trọng sinh sao? Trọng sinh sao? Tin nổi không? Cô có cảm giác không chân thật.

Một người phụ nữ đi vào, trên gương mặt bà hiện rõ sự lo lắng

"Tiểu Du, con khóc sao? Sao vậy con. Tiểu Du, con làm sao đừng làm mẹ lo lắng..." - Mẹ Hàn lo lắng hỏi.

Hàn Tiểu Du vô tri vô giác ôm lấy bà, khóc thật lâu, cho đến khi mệt mỏi thì ngủ thiếp đi. Ngày trước vì thấy cuộc sống của cô quá đau khổ, bà khuyên cô ly hôn với Hoàng Thiên Bảo. Cô không chịu nghe, còn giận dữ bà cả năm trời, đến lúc chết cũng chưa kịp nói lời xin lỗi. Đã sống lại rồi, cô nhất định sẽ thay đổi bản thân, sống để báo hiếu cho cha mẹ, trả thù cho con gái.

Hoàng Thiên Bảo, tôi nhất định sẽ khiến anh, sống không được, mà chết cũng không xong!!!

Bello mọi người, mình là Jenny. Gọi mình là Ny nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Con người trải qua một kiếp mới chừng chạc, mới hiểu đời. Hàn Tiểu Du đứng trước gương, nhìn cô gái trong gương. Cô gái này thực sự là mình sao? Không còn nhận ra nữa rồi. Một cô gái tràn đầy sức sống, vô ưu vô tư. Cô rất lâu rồi không còn biết đến niềm vui là gì. Suốt ngày chỉ biết đắm chìm trong hạnh phúc ảo tưởng mình tạo ra.

Ha, bởi vậy đừng sống cho người khác, thiệt thòi lắm! Ích kỷ một chút, ác độc một chút mới dễ sống, không phóng hoả giết người, không làm chuyện trái với lương tâm là được!

Hàn Tiểu Du ở kiếp này mới hai mươi tuổi, cách ăn mặc hoàn toàn khác so với Hàn Tiểu Du đã bước sang tuổi hai mươi. Quần áo, giày dép đều là hàng hiệu, nước hoa, mỹ phẩm cũng rất đắt tiền. Cô nhận ra được một điều, mình đã từng tiêu hoang phung phí như thế nào.

Hàn Tiểu Du năm hai mươi rất kiêu ngạo, những bộ y phục như thế cô chỉ mặc qua một hai lần, đua đòi theo một thời trang mới nhất. Bây giờ nghĩ lại thật là khờ.

Hàn Tiểu Du lấy ra trong tủ một bộ đồ khá đơn giản, không son phấn bước ra khỏi phòng. Cô đi xuống phòng bếp, một mùi hương thoang thoảng. Cô nhìn thấy cảnh tượng rất quen thuộc, ba cô đeo tạp dề nấu ăn. Ba bảo không muốn mẹ chịu khổ, không bao giờ cho mẹ vào bếp cả. Tình cảm của ba Hàn và mẹ Hàn rất tốt, tốt đến mức đưa con như cô cũng cảm thấy ghen tị. Hàn Tiểu Du mỉm cười, cô chợt nhận ra khiếp trước mình đã lãng quên nhiều thứ quá rồi.

"Ba ba..." - Cô úy khuất ôm lấy ông, ông cười xoa nhẹ đầu cô.

"Đói rồi phải không? Mau gọi mẹ xuống cùng ăn." - Ba Hàn yêu thương nói, đứa con gái này ông cưng như cưng trứng, hững như hững hoa. Cô là kết tinh tình yêu của ông và vợ, là bảo bối nhỏ của gia đình này.

Cả gia đình ba người ăn cơm cùng nhau, không khí ấm cúng bao trùm khắp nơi. Hạnh phúc không phải là danh lợi, địa vị, đơn giản là cùng người thân có một bữa cơm ấm áp.

Đại học A

Trường đại học danh tiếng nhất thành phố S, nơi dành riêng cho những cô chiêu cậu ấm. Ở chính nơi này, Hàn Tiểu Du đã quen biết với Hoàng Thiên Bảo, là nơi ngày nào cô cũng bám theo anh ta, gọi anh ta là chồng. Nghĩ lại, cô cảm thấy thật buồn nôn. Vì cái tính khá kiêu ngạo, nên Hàn Tiểu Du không được lòng mọi người, còn thêm việc cô ngày ngày bám theo Hoàng Thiên Bảo cho dù anh có ghét bỏ, nên mọi người ghét càng thêm ghét.

Hôm nay, Hàn Tiểu Du khác với mọi ngày, không trang điểm, không ăn mặc quá cầu kỳ, không còn tỏa ra xung quanh cái ánh hào quang kiêu ngạo. Đơn giản cô không còn là cô gái tuổi hai mươi, không muốn bon chen trong cái cuộc sống quá mệt mỏi này nữa. Hàn Tiểu Du qua một kiếp đã sợ rồi.

Oan gia ngõ "rộng", chưa trọng sinh được 24 tiếng đã gặp được kẻ thù. Hoàng Thiên Bảo đang cùng một cô gái vui vẻ trò chuyện. Cô gái ấy không ai khác là Diệp Di Ân, người Hoàng Thiên Bảo yêu, cũng là người bỏ rơi anh ra ở kiếp trước. Chuyện này đương nhiên không ai biết, ngay cả Hàn Tiểu Du. Nếu như cô biết cuộc sống của Hoàng Thiên Bảo sau khi cô chết, chắc cô là người hả dạ nhất.

Diệp Di Ân thấy cô, lập tức sợ hãi nép vào người Hoàng Thiên Bảo. Hàn Tiểu Du dù không thích Diệp Di Ân, nhưng chưa làm gì quá đáng với cô ta. Từ đầu đến cuối đều là do cô ta đổ mọi lỗi lầm lên đầu cô.

Hàn Tiểu Du nhớ hôm đó ở hồ bơi trường, Diệp Di Ân cố tình cãi nhau với cô, còn giả vờ bị cô đẩy xuống nước, vừa hay cũng lôi cô xuống cùng. Mọi người chỉ chứng kiến một nửa vở kịch, quay sang mắng chửi cô, cứu cô ta.

Hàn Tiểu Du cô thật sự không biết bơi, nhưng cũng không ai để ý đến mình, cô có cảm giác muốn chết. Rớt cuộc mất đi ý thức, khi tỉnh dậy đã nằm trong phòng y tế. Cho đến bây giờ cô vẫn muốn cảm ơn người đã cứu mình. Nếu như không có người đó, cô không biết mình như thế nào rồi.

Giữa ba người, cô luôn bị xem là phù thủy, mặt dù bản thân lại không làm bất cứ chuyện gì. Cô công chúa hiền lành nết na, thủy mị lại là một con rắn độc, mưu mô xảo quyệt, bắt cá hai tay

Kiếp trước, cô luôn khuyên Hoàng Thiên Bảo đừng yêu cô ta, cô không muốn anh ta bị lừa gạt. Nhưng dù có nói thế nào, anh ta vẫn yêu cô ta. Cho đến bây giờ Hàn Tiểu Du mới biết, súc sinh không bao giờ hiểu tiếng người!

"Hàn Tiểu Du, em... Em xin lỗi..." - Diệp Di Ân úy khuất nói. Cô gái này diễn cũng sâu lắm đấy, cô đã làm gì đâu? Giả tạo!

Hàn Tiểu Du không màng đến hai người họ, xem họ như không khí bước qua. Hoàng Thiên Bảo cảm thấy trong lòng có chút gì đó không thoải mái, buông người trong lòng ra, nắm lấy tay cô.

"Hôm nay cô sao thế? Hôm nay định chơi lạt mềm buộc chặt?" - Anh ta cảm thấy không hài lòng, có cảm giác muốn sự bám đuôi của Hàn Tiểu Du.

Hoàng Thiên Bảo gạt bỏ cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

"Lạt mềm buộc chặt? Anh nghĩ anh là ai? Tôi không rảnh để tiếp hạng người như anh!" - Cô lạnh lùng nói, tim hơi nhói đau. Dù gì cũng yêu lâu năm, sót lại một chút tình cảm cũng không có gì là lạ.

"Cô... Không phải mọi ngày đều bám lấy tôi, gọi tôi là chồng hay sao?" - Anh ta giận dữ nói.

"Vây... CHỒNG à, biến cho khuất mắt tôi!!!" - Hàn Tiểu Du lạnh lùng nói, chẳng quan tâm bước đi. Sự đau khổ mà cô đã nhận được, không phải vì cô không tốt, chỉ là cô đã quá tốt với những thứ chẳng xứng đáng với mình.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bạn bè là gì? Là lúc khó khăn nhất họ sẽ xuất hiện bên cạnh chúng ta? À, không đúng, chính là lúc ra gặp khó khăn nhất, họ chẳng đối ngoại gì chúng ta. Nhiều bạn quá chưa hẳn đã vui vẻ, ít bạn quá chưa hẳn đã cô đơn.

Kiếp trước, Hàn Tiểu Du luôn nghĩ cho bạn bè đầu tiên, bên ngoài họ rất quý mến cô, nhưng bên trong lại thâm chửu cô ngu ngốc. Bởi vì cô quá tốt bụng, nên rất dễ bị lợi dụng. Năm đó, nhà họ Hàn đứng trên bờ vực phá sản. Bạn bè cũng vì thế bỏ đi không còn một ai, cho tới tận bây giờ cô luôn thắc mắc, con người sống với nhau chỉ vì cái gọi là đồng tiền hay sao?

Kiếp trước kẻ ra cũng quá thần kỳ đi. Mỗi lần cô gặp phải khó khăn, luôn có một người bí ẩn giúp đỡ cô, David Williams chính là tên người đó. David Williams, cái tên mà cả đời đối với Hàn Tiểu Du vẫn là một bí ẩn. Tất cả những gì cô điều tra được chính là gia tộc Williams, gia tộc mạnh nhất thế giới ngầm.

Thật ra là xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt, luôn có một người âm thầm bảo vệ Hàn Tiểu Du, cho dù là kiếp trước hay kiếp này đều không thay đổi. Kể từ lúc cô 8 tuổi cho đến khi cô đã 25. Chỉ là cô không còn nhớ, có người đã nói với mình: Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em!

Hàn Tiểu Du vốn IQ vốn rất cao, đối với những thứ đã học qua sẽ nhớ rất lâu. Mặc dù trong truyện tình cảm lại ngu ngốc đến điên cuồng. Cô là sinh viên năm 2 của trường đại học S, ngành kinh tế. Vốn cô không thích ngành học này cho lắm, vì ba mẹ nên cô mới theo học. Nghề nghiệp yêu thích của cô chính là ca sĩ. Giọng hát của Hàn Tiểu Du đặc biệt hay, ngọt ngào, trầm bổng tuyệt vời.

Ngoại trừ ba mẹ cô ra, chưa từng có ai nghe cô hát, kể cả Hoàng Thiên Bảo. Đó là điều dĩ nhiên, thời gian nói vài câu ra hồn còn chưa có, huống gì là hát?

Hàn Tiểu Du nằm trên bãi cỏ ở vườn trường, nhìn lên bầu trời trong xanh, không gợn chút mây. Ngồi ngẩn ngơ vu vơ hát vài câu. Cô cảm giác có người đang nhìn mình, mắt tự nhiên ngược lên.

"sr... Sur huynh..." - Hàn Tiểu Du tròn xoe mắt nhìn. Lần đầu tiên đối diện với sư huynh nam thần của trường đó nha. Lâm Phong, hoàng tử của trường, mọi người đánh giá anh rất lạnh lùng, ít nói. Người này chính là bị giọng hát ấy câu dẫn đến, đã đứng nghe cô hát rất lâu rồi.

Anh không nói gì, trong mắt thể hiện ý cười. Thời gian như ngừng trôi, hạnh phúc đơn giản chỉ là thế thôi!

Hoàng Thiên Bảo dù mới là sinh viên, nhưng anh ta cũng có một công ty riêng. Hàn Tiểu Du biết rõ, anh ta làm những chuyện phạm pháp. Là một công ty thực phẩm, lại dùng hàng kém chất lượng, chất hóa học không được cấp phép, hay xả thải ra ngoài môi trường, nhưng vì sao những người kiểm định lại không xử phạt anh ta? Đơn giản hối lộ thôi. Bên cạnh đó còn lợi dụng nhãn mác thực phẩm để buôn bán ma túy. Dĩ nhiên những bằng chứng đó là ở kiếp trước, kiếp này cô vẫn chưa có bất kỳ thứ gì để buộc tội anh ta. Quân tử trả thù mười năm không muộn. Trước tiên cô phải giải oan cho mình, cho mọi người thấy bộ mặt thật của Diệp Di Ân.

Vốn tưởng sẽ có một ngày yên bình, vậy mà không lâu sau lại gặp Diệp Di Ân và Hoàng Thiên Bảo. Điều đáng buồn cười là cô ta luôn miệng nói cô vừa mới đánh cô ta. Đùa nhau chắc? Cả ngày hôm nay cô trốn học ngồi ở vườn trường không gặp ai... À không đúng, có gặp Lâm Phong sư huynh, thế mà giờ lại bị đổ oan là ức hiếp Diệp Di Ân. Chuyện quái gì đang xảy ra thế?

"Hàn Tiểu Du. Tôi cứ tưởng cô đã thay đổi. Vậy mà vẫn chứng nào tật nấy, đã thương Ân Ân." - Hoàng Thiên Bảo lạnh lùng nói.

"Tôi đã thương cô ta? Khi nào? Bằng chứng đâu?" - Hàn Tiểu Du cười nói.

"Lời của Ân Ân nói là bằng chứng. Cô đánh Ân Ân." - Anh ta cũng cố chấp nói.

"Nếu không có bằng chứng thuyết phục, tôi sẽ kiện hai người tội vu khống!"

"Cô..." - Hoàng Thiên Bảo định giơ tay tát Hàn Tiểu Du. Một bàn tay nắm lấy tay anh ta, gương mặt người đó cương nghị, lạnh lùng.

"Cậu đang làm gì vậy Lâm Phong?" - Hoàng Thiên Bảo nói. Hoàng Thiên Bảo và Lâm Phong là bạn rất thân.

"Hoàng Thiên Bảo, người của tôi cậu cũng dám ra tay?" - Giọng nói anh lạnh lùng, vô cảm đến đáng sợ. Thật ra mấy hôm nay Lâm Phong có biểu hiện rất lạ, đối với Hoàng Thiên Bảo xem như kẻ thù vậy. Hoàn toàn như một người khác. Có lẽ vì chuyện của Diệp Di Ân...

"Người của cậu? Lâm Phong cậu..." - Hoàng Thiên Bảo bất ngờ nói.

"Cô ấy là người yêu của tôi. Cậu muốn đụng đến cô ấy phải bước qua xác tôi trước."

Đùng... Suy nghĩ của Hàn Tiểu Du vỡ nát... Người yêu của nam thân ư? Sao kiếp này có nhiều chuyện bất ngờ thế? Nhưng cô với anh đã là người yêu bao giờ chứ!?

"Không phải cậu rất yêu Ân Ân sao? Có phải vì em ấy từ chối cậu nên cậu điên loạn rồi không?" - Hoàng Tiểu Bảo như không tin vào tai mình.

"Người tôi yêu là Đậu Đỏ, không phải Diệp Di Ân." - Lâm Phong nắm lấy tay Hàn Tiểu Du kéo cô đi trước mặt mọi người. Diệp Di Ân bất giác bị ánh mắt như nhìn thấu tâm can của Lâm Phong mà sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Này nhóc, em tên gì?"

"..."

"Em không thể nói chuyện sao?"

"..."

"Anh đặt tên cho em nhé... Đậu Đỏ có được không?"

Tháng 6 Năm 2001, tại một vùng quê cách rất xa thành phố S. Hai đứa trẻ, một trai một gái, đang đi cùng nhau trên con đường làng.

"Đậu Đỏ, nhà bác anh gần đây. Em có muốn đến chơi không?" - Một cậu bé chừng 9 tuổi vui vẻ nói. Cô bé Đậu Đỏ kia cũng gật đầu đồng ý. Ngôi nhà đó rất lớn, lại rất đẹp, còn có xích đu nữa, cô bé Đậu Đỏ rất thích. Một cậu bé khác từ đâu chạy ra.

"Ừa, ai vậy Phong?" - Cậu bé đó rất khoái chí đưa tay bẹo má cô bé Đậu Đỏ.

"Là Đậu Đỏ, em ấy hình như không thể nói chuyện." - Lâm Phong nói với Hoàng Thiên Bảo.

Hoàng Thiên Bảo vốn không thích Đậu Đỏ. Bởi vì trong mắt anh ta, Đậu Đỏ là một con nhóc câm, rất xa lánh Đậu Đỏ. Cho nên cô bé rất ác cảm với Hoàng Thiên Bảo, cô bé hay leo theo sau Lâm Phong.

Đậu Đỏ có nụ cười rất xinh, cô bé sống ở ngôi nhà nhỏ cuối làng. Thường ngày Lâm Phong cũng Đậu Đỏ đi chơi khắp làng. Lâm Phong và Đậu Đỏ đã có những ngày tháng rất vui vẻ.

Ngày hôm đó, Lâm Phong trốn ra khỏi nhà, đi tìm Đậu Đỏ. Xui rủi sau, anh cùng Đậu Đỏ bị bắt cóc, bị nhốt lại ở một nơi tối tăm.

"Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em." - Lâm Phong dùng giọng nói an ủi cô bé Đậu Đỏ. Bọn họ bắt cóc hai đứa bé ấy vì lý do gì, hai đứa bé ấy đều không rõ.

Vốn dĩ Lâm Phong có thể cời trời, chạy khỏi để cứu tính mạng, nhưng cuối cùng anh vì Đậu Đỏ, ở lại cời trời cho cô bé.

"Anh sẽ không bỏ em lại đâu!" - Lâm Phong nói, giọng nói ảm áp vô cùng. Trờ trêu thay lại bị phát hiện. Khi đó anh đưa cho Đậu Đỏ sợi dây chuyền. Anh buông tay Đậu Đỏ, cố gắng chặn bọn bắt cóc lại.

"Đậu Đỏ, mau chạy đi!" - Đậu Đỏ nghe giọng nói ấy, quay đầu lại, nước mắt giàn giụa.

"Không... Em không muốn bỏ anh lại!" - Giọng nói ngọt ngào vang lên, âm thanh tuyệt vời đến lạ lùng. Thì ra Đậu Đỏ biết nói chuyện! Lâm Phong thất thần một chút, sau đó lấy lại tinh thần.

"Em chạy đi! Đừng lo cho anh!"

"Không..."

"Đi mau đi!"

Pằng...

Tiếng súng vang lên, hai tên bắt cóc ngã xuống đất. Lâm Phong kiệt sức ngã đi, trước khi ngã anh thấy bóng dáng người đàn ông vĩ đại ôm lấy Đậu Đỏ, không hiểu sao lúc đó anh lại an tâm nhắm mắt.

Năm 2012, Cũng ngay tại vùng quê đó. Một cô gái tên Diệp Di Ân xuất hiện. Cô ta tự nhận mình là Đậu Đỏ, có thể kể được tất cả mọi chuyện. Dễ dàng khiến người ta tin rằng, cô gái ấy thực sự là Đậu Đỏ.

Lâm Phong lại khác, dù mong muốn tìm được Đậu Đỏ rất mãnh liệt, anh chưa bao giờ nhận làm người. Giả mạo mãi mãi vẫn là giả mạo! Diệp Di Ân nhanh chóng kết thân với Hoàng Thiên Bảo, trở thành bạn gái của anh ta. Cô ta vốn nghĩ Lâm Phong không giàu có, không tiếp cận nhưng thực ra gia thế của anh khủng khiếp đến nỗi ai cũng phải nể sợ.

Năm 2013 Thành phố S, tại cô nhi viện Ánh Sao, một cô gái đang vui vẻ phát quà cho mấy đứa trẻ. Cô gái ấy không biết mình đã vô tình cướp mất trái tim của một chàng trai lạnh lùng. Lâm Phong nhìn cô gái đó, nụ cười rạng rỡ như truyền sức sống cho tâm hồn lạnh lẽo của anh.

Cô gái ấy bắt cần làm rơi sợi dây chuyền xuống đất. Sợi dây thiết kế hết sức đặc biệt, trên đời chỉ có một! Lâm Phong run rẩy cầm sợi dây lên.

DW, David Williams, Ký tự khắc trên sợi dây chuyền, chính tay mẹ anh đã khắc lên, sợi dây chuyền đó nhiều năm trước anh đã trao cho Đậu Đỏ, cô gái ấy có phải Đậu Đỏ không?

"Anh ơi! Sợi dây chuyền của em!" - Cô gái ấy ái ngại nhắc nhở. Lâm Phong lúc này mới giật mình, đưa lại cho cô.

"Là của em sao?" - Lâm Phong hỏi.

"Đúng rồi." - Cô gái ấy cười tươi nói, nụ cười má lúm đồng tiền xinh xắn, dễ thương. Sau khi cô gái ấy bỏ đi, Lâm Phong hỏi viện trưởng.

"Viện trưởng Trần, cô gái đó là ai vậy?"

"À, là Hàn Tiểu Du, thiên kim nhà họ Hàn đó."

Hìhi hello... Hello... Chúc mọi người vui vẻ. ☐❤❤❤

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Đậu Đỏ là ai? Ai là Đậu Đỏ? Nếu Đậu Đỏ là Hàn Tiểu Du, tại sao lại xuất hiện ở vùng quê nghèo đó? Có ai từng nghe về chứng trầm cảm chưa? Hàn Tiểu Du từng có một khoảng thời gian trầm cảm nghiêm trọng.

Ba mẹ cô năm đó chỉ lo kiếm tiền, muốn cho cô cuộc sống tốt nhất. Nhưng lại không cho Hàn Tiểu Du tình thương, vô tình lại khiến cô trở nên cô đơn,

nhốt mình trong thế giới riêng, không còn muốn nói chuyện với mọi người nữa.

Khi ba mẹ Hàn Tiểu Du nhận ra thì đã quá muộn rồi, cô không còn là cô bé vui vẻ trước kia, suốt ngày làm lười một mình. Họ quyết định đưa cô về quê cho bà ngoại chăm sóc. Bà ấy chỉ thích sống ở đó, dù hai vợ chồng trước kia có khuyên như thế nào, bà cũng nhất quyết ở dưới quê.

Hàn Tiểu Du đích thị là Đậu Đỏ, Lâm Phong không biết từ rất lâu rồi, Hàn Tiểu Du không còn cười, chỉ khi ở bên anh, cô lại cười rất vui vẻ.

Sau khi được giải cứu, Hàn Tiểu Du sốt rất cao, sau khi tỉnh dậy, những chuyện ở vùng quê đó đều quên sạch! Duy nhất sợi dây chuyền, dù cô không nhớ gì, cũng kiên quyết giữ lại.

Nghịch cảnh nhất là sau khi Đậu Đỏ gặp lại Lâm Phong và Hoàng Thiên Bảo, lại đem lòng yêu người đã từng kỳ thị mình. Lâm Phong luôn muốn Hàn Tiểu Du được hạnh phúc, luôn muốn Đậu Đỏ của anh hạnh phúc. Cho nên để Hàn Tiểu Du bên cạnh người mà cô yêu.

Mười mấy năm thắm lặng yêu, yêu vụng trộm, chẳng mong nhận lại bất kỳ điều gì, khi gặp lại cũng không đến được với nhau, thật đáng buồn!

Sau khi Hàn Tiểu Du chết, Lâm Phong uống rất nhiều rượu, lái xe gặp tai nạn, chết trên đường đến bệnh viện.

Phải chăng là duyên kiếp ở đời? Duyên phận do ông trời sắp đặt? Lâm Phong khi tỉnh dậy là thời điểm của 5 năm trước. Trọng sinh! Chính là trọng sinh! Anh cũng như cô, cô cũng như anh. Có lẽ ông trời thương cho chàng trai chung tình, cho anh thêm một cơ hội.

Anh hận, hận Hoàng Thiên Bảo, người nhẫn tâm đẩy Hàn Tiểu Du vào con đường chết. Anh đã thề với bản thân, nhất định sẽ đem Hàn Tiểu Du về bên cạnh mình, cho dù có như thế nào đi nữa, anh cũng không buông tay!

"Anh buông tay ra đi!" - Hàn Tiểu Du khó khăn muốn rút tay ra, nhưng ai kia lại nắm chặt hơn. Thật sự rất đau! Đau đến mức phát khóc đây!

"Đau..." - Hàn Tiểu Du muốn khóc thảm đây, người gì mà mạnh mẽ như vậy chứ! Lâm Phong nghe thấy, nói lỏng tay cô ra. Nhìn thấy cánh tay trắng nõn hiện những vết đỏ lòng anh lại thấu tội lỗi.

"Xin lỗi, em không sao chứ?" - Anh cầm lấy tay cô, xoa nhẹ. Hàn Tiểu Du lại có cảm giác muốn khóc, không phải vì đau, và trong tâm cô có cảm giác người đứng trước mặt rất an toàn.

"Cảm ơn anh khi này đã giúp em." - Cô lí nhí nói cảm ơn.

"Không cần cảm ơn, những điều anh nói là sự thật thôi." - Hàn Tiểu Du muốn sắc nước bọt của mình. Gì chứ? Cô là bạn gái của nam thân?

"Anh đừng đùa, không vui đâu!" - Cô cố nở ra nụ cười méo mó.

"Anh không đùa. Tiểu Du, làm người yêu anh đi!"

Bùm... Không biết lần thứ mấy trong ngày cô bị làm cho hoảng sợ. Nhìn chàng trai "hạnh nùng" đang tỏ tình, cô lại thấu có chút gì đó vui vẻ. Là vui vẻ? Không hiểu sao lại vui vẻ, cuối cùng ma xui quỷ khiến cô gật đầu đồng ý.

Khỏi liên minh vẫn chắc, bắt tay nhau trả thù Hoàng Thiên Bảo. Một người là thiên kim Hàn Thị, một người là người đứng đầu gia tộc Williams. Ha, xem ra sau này anh ta phải khổ sở rồi đây!

6h30 sáng

Hàn Tiểu Du lười biếng giẫm trên giường, cô không muốn đi học!

Ở ngoài cửa tiếng mẹ Hàn vọng vào.

"Tiểu Du, có người đến tìm con kìa!" - Hàn Tiểu Du đang ôm giấc mộng đẹp giật mình tỉnh dậy.

"Bộ mình lại gây thù chuốc oán với ai nữa sao? Sao lại đến tận nhà tìm?"

Nhìn qua cửa sổ, một chiếc xe moto phân khối lớn sang chảnh trước cửa nhà.

Lâm Phong!

Hàn Tiểu Du thay đồng phục, cột tóc đuôi gà, trên gương mặt hiện rõ sự căng tràn sức sống. Không xa hoa, không cầu kỳ, đơn giản nhưng tôn lên vẻ đẹp sắc sảo của Hàn Tiểu Du.

Cô từ tốn xuống dưới nhà, chàng trai lạnh lùng nhưng ôn nhu đứng trước cửa. Có vẻ ba mẹ cô rất thích chàng trai này, nhìn cô không ngớt, khiến Hàn Tiểu Du đỏ mặt không thôi.

"Ba mẹ con đi học!" - Hàn Tiểu Du cuối đầu chạy ra khỏi cửa.

"Không ăn sáng sao con?"

"Con sẽ đưa Tiểu Du đi ăn, bác yên tâm" - Lâm Phong cuối chào, sau đó ra khỏi cửa. Ba mẹ Hàn nhìn nhau cười.

"Tiểu Du nhà ta đã lớn rồi." - Mẹ Hàn nói, ánh mắt nhìn cặp đôi trai tài gái sắc bên ngoài. Kiếp trước, bà vì thấu con gái mình thích Hoàng Thiên Bảo, nên mới lợi dụng hôn ước đó để con có thể ở bên cạnh người mình yêu. Dĩ nhiên kiếp này bà không hề hay biết gì cả.

"Hàn Tiểu Du... Kiếp này... Kiếp sau... Kiếp sau nữa... Anh mãi mãi chỉ yêu mình em."

Hello ~

Ny đã trở lại

Và tệ hại hơn xưa!

Ny đăng liên tục 3 chap bồi thường mấy ngày trước chưa đăng □□□

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lâm Phong lái moto chở Hàn Tiểu Du đến một quán ăn nhỏ. Tiết học bắt đầu lúc 7h30, bây giờ chỉ mới 6h45.

"Tiểu Du, em ăn gì?" - Lâm Phong đưa thực đơn cho cô. Hàn Tiểu Du khẽ cười, gọi cũng thân mật quá nhỉ? Hàn Tiểu Du đau đầu, ngày hôm qua là bị điên rồi mới đồng ý làm người yêu Lâm Phong.

"Tiểu Du!" - Lâm Phong chờ mãi không thấy ai đáp, gọi lớn tên cô. Hàn Tiểu Du giật mình, cầm lấy thực đơn.

Cô không hiểu Lâm Phong có ý định gì. Kiếp trước, quan hệ của hai người không thân thiết, gặp nhau cũng chỉ nói chuyện vài ba câu. Ngay cả sau khi ra trường cũng không còn gặp lại nhau. Lúc cô kết hôn anh cũng không đến. Vậy mà kiếp này lại bắt ngờ tỏ tình, quả thật có phần hơi kinh sợ.

Sau khi ăn sáng, Lâm Phong chở cô đến trường. Hôm nay Hàn Tiểu Du và Lâm Phong đặt biệt bị chú ý. Bao nhiêu ánh mắt, ghen ghét, khinh bỉ, ngưỡng mộ. Nhưng chủ yếu nhắm vào Hàn Tiểu Du. Vì sao ư? Vì một cô gái "phù thủy độc ác" như cô vốn không được mọi người yêu thích. Lại thêm những chuyện đã xảy ra, khiến cô bị ghét thêm.

<< Thiên Kim Hàn Tiểu Du và Lâm Phong hẹn hò? >>

<< Nam thần Lâm Phong tuyên bố Hàn Tiểu Du là bạn gái? >>

<< Hàn Tiểu Du là kẻ bắt cá hai tay >>

Ồ đêch... Hình như cô không phải người yêu Hoàng Thiên Bảo, thì làm gì có vụ bắt cá hai tay? Hàn Tiểu Du cảm điện thoại lướt lướt, sắc mặt ngày càng tối lại.

Có phải chấp nhận làm người yêu của Lâm Phong là sai lầm không? Cô muốn yên cũng không xong! Giờ ra về, lớp học chỉ còn lại Hàn Tiểu Du. Một cô gái bước vào, mang về mặt giận dữ.

"Hàn Tiểu Du, cô có tư cách gì để làm người yêu anh Phong?" - Cô gái đó tức giận hét lên.

"Lý Nhã Nhã, cô rảnh quá không có việc gì làm sao?" - Hàn Tiểu Du nhếch môi cười.

"Cô là hồ ly tinh. Chỉ biết đi quyến rũ người khác." - Lý Nhã Nhã định xông vào đánh Hàn Tiểu Du. Cô phòng vệ, đánh cô ta một cái, đẩy cô ta.

"Cô đang làm gì?" - Lâm Phong lạnh lùng. Lý Nhã Nhã nhìn thấy anh, mỉm cười đắc thắng. Cô ta định ôm lấy Lâm Phong lại bị anh không thương hoa tiếc ngọc đẩy ra.

"Có sao không?" - Lâm Phong ân cần hỏi, nhẹ nhàng, chu đáo.

"Không sao." - Hàn Tiểu Du lắc đầu. Lý Nhã Nhã bắt đầu màn kịch "nước mắt cá thóc lác".

"Phong, cô ta đánh em, còn làm em bị thương. Cô ta đáng sợ lắm!" - Lý Nhã Nhã yếu đuối khóc, có vẻ như vừa bị uất ức lớn lắm. Cái này là do cô ta gây chuyện trước, Hàn Tiểu Du cũng không rảnh rồi đánh người

"Vậy sao?" - Lâm Phong không lạnh không nhạt hỏi. Chưa kịp để Lý Nhã Nhã nói, Lâm Phong nhìn Hàn Tiểu Du tiếp lời.

"Ngoan đấy, Cứ tiếp tục phát huy. Anh luôn ủng hộ em." - Ý của anh chính là dung túng cho cô suốt đời. Lời nói của Lâm Phong như chạm vào trái tim yếu ớt của Hàn Tiểu Du mềm yếu, nước mắt vô thức rơi. Chưa bao giờ, chưa bao giờ, có một người ngoài ba mẹ cô ra, lại yêu thương cô đến như thế.

"Ngoan, đừng khóc. Anh đưa em về." - Lâm Phong cởi áo khoác của mình khoác lên người Hàn Tiểu Du, nhẹ nhàng đưa cô đi.

Hàn Tiểu Du chậm chạp bước, cuối cùng dừng lại ngược lên nhìn Lâm Phong.

"Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy?" - Hàn Tiểu Du hỏi.

"Vì anh yêu em!" - Lâm Phong nhẹ nhàng nói.

"Yêu tôi? Một cô gái giả tạo? Luôn hãm hại người khác? Một hồ ly tinh luôn phá hoại hạnh phúc người khác? Một cô gái lăng lơ luôn quyến rũ đàn ông? Anh thực sự yêu một người như thế sao?" - Hàn Tiểu Du cười khẩy, người ta nhìn cô bằng con mắt đó đấy. Ai cũng luôn cho cô là người có lỗi, là người sai, luôn chửi rủa cô như thế đấy! Hàn Tiểu Du toan bước đi, lại bị một cánh tay mạnh mẽ kéo vào lòng.

"Đồ ngốc, em từng thấy người nào nói đùa mà nghiêm túc như anh chưa? Hàng mua rồi miễn trả lại. Em đã đồng ý làm bạn gái anh, không được thay đổi!" - Lâm Phong ôm cô chặt hơn.

"Anh..." - Hàn Tiểu Du không nói nên lời. Được yêu? Chính là trên thế giới này vẫn còn có người yêu thương cô sao? Hàn Tiểu Du yên lặng trong lòng anh.

"Đừng hạ thấp bản thân như vậy. Trong mắt anh, em chính là thiên thần tuyệt vời nhất. Hàn Tiểu Du, nghe anh nói. Dù cả thế giới này có chống lại em, anh sẽ chống lại cả thế giới này để yêu em." - Lâm Phong ầm áp nói. Đơn giản là yêu thôi.

Ánh hoàng hôn rực rỡ, hai người đang đứng dưới sân trường. Khung cảnh rất đối bình dị nhưng lại ầm áp đến lạ lùng. Lâm Phong nhẹ nhàng hôn Hàn Tiểu Du. Cái hôn không cuồng nhiệt, chỉ giống như chuồn chuồn lướt nước nhưng lại để lại trong lòng mỗi người một cảm xúc mãnh liệt. Nụ hôn đầu, nụ hôn chứng minh cho chuỗi ngày phía trước chính thức bắt đầu.



Hàn Tiểu Du: Sao anh lại yêu em vậy?

Lâm Phong: *suy nghĩ* Bởi vì em rất lùn. Anh sợ sau này con của em sẽ giống như em, anh đành phải hy sinh bản thân yêu em để giúp con em tăng trưởng chiều cao.

Hàn Tiểu Du... *Bàđây cũng cao 1m52 chứ bộ! Là cô gái m52 đấy nhá!*

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mặt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

"Này, mấy hôm nay cậu làm sao vậy?" - Hoàng Thiên Bảo khó hiểu hỏi Lâm Phong. Kể từ lúc anh đưa Hàn Tiểu Du đi, anh không mở miệng nói với Hoàng Thiên Bảo một lời nào.

"Lâm Phong, có phải cậu bị con đ* đó cho ăn bùa mê thuốc lú gì không?" - Hoàng Thiên Bảo bức mình nói. Tình bạn gần 20 năm chỉ vì một con nhỏ mà bị phá vỡ sao?

"Cậu cẩn thận cái miệng của cậu. Cậu còn nói những lời khó nghe về Tiểu Du nữa, tôi không chắc cậu còn có thể mở miệng nói được nữa đâu." - Lâm Phong ngồi trong quán rượu, giọng điệu lạnh lùng đến đáng sợ.

"Cậu..." - Những lời Hoàng Thiên bảo sắp nói đều bị nghẹn lại ở cổ họng. Dĩ nhiên hẳn không điên mà khiêu khích Lâm Phong. Anh chính là một ác quỷ!

Anh ngồi trong quán bar, nhàn nhã cầm rượu uống. Trên người tỏa ra khí chất lạnh lùng khiến không ai dám lại gần. Anh gõ gõ gì đó trên điện thoại, trên môi vô thức nở ra nụ cười hiểm thấy.

Hàn Tiểu Du vừa ra khỏi phòng tắm, nhận được một tin nhắn quan tâm. Hàn Tiểu Du bất ngờ vài giây, cũng nhanh chóng trả lời lại.

[Ngủ chưa?]

[Vẫn chưa.]

[Ngày mai có rảnh không?]

[Rảnh, ngày mai thứ bảy, không cần phải đi học.]

[Tốt, sáng mai đi chơi. Anh sẽ đến đón em. Ngủ ngon.]

[Ừm, ngủ ngon.]

Hàn Tiểu Du cả đêm đó không ngủ được, cứ nằm lăn qua lăn lại trên giường. Đi chơi? Có được tính là đi hẹn hò không? Kiếp trước cô cũng chưa từng trải qua cảm giác cũng người yêu hẹn hò như thế nào.

Hàn Tiểu Du đã dậy từ rất sớm, lựa đi lựa lại những bộ quần áo, cuối cùng chọn ra một bộ đầm cực kỳ đơn giản. Màu hồng nhạt nhẹ nhàng, để lộ xương quai xanh quyến rũ. Hàn Tiểu Du mặc vào rất phù hợp, mùi hương tự nhiên trên cơ thể cô lại rất dịu dàng, mùi hương khiến người khác trầm luân vào nó. Tóc được búi cao, khiến cô trở nên xinh xắn hơn.

Lâm Phong đã đợi dưới nhà được một lúc rồi. Hôm nay anh không đi moto như thường ngày, anh lái một chiếc BMW cực kì bắt mắt. Hàn Tiểu Du bước ra khỏi cửa. Lâm Phong mở cửa nhẹ nhàng đưa cô vào, còn dịu dàng thắt dây An toàn cho cô.

Cả quá trình cả hai người đều không nói với nhau một lời nào. Hàn Tiểu Du ngồi trên xe nhìn ra ngoài, cảnh vật chuyển động trước mắt. Kiếp trước, cô chưa bao giờ có cảm giác thoải mái như bây giờ.

"Chúng ta đi đâu vậy?" - Hàn Tiểu Du nghiêng đầu nhìn Lâm Phong.

"Biển." - Anh chỉ trả lời một câu, sau đó lại tập trung lái xe. Bãi biển A, bãi biển ở một vùng quê nhỏ, nơi đầu tiên Lâm Phong và Đậu Đồ gặp nhau.

Bãi biển này không phải nơi du lịch, vùng quê nghèo nàn lạc hậu này cũng không mở du lịch sinh thái. Vì thế tất cả mọi thứ ở đây đều của thiên nhiên. Sau khi Hàn Tiểu Du gặp chuyện, vì thương cháu nên bà của cô cũng chuyển về thành phố để tiện bề chăm sóc.

Tính ra cô cũng chưa từng trở về đây một lần nào. Cát trắng, biển xanh, không khí ở đây thật yên bình. Hàn Tiểu Du ngồi trên cát, lắng nghe những điều bình dị nhất. Tiếng sóng biển xô vào bờ, tiếng gió thổi rì rào, những âm thanh khiến người ta cảm thấy thoải mái.

"Mình xây lâu đài cát được không?" - Hàn Tiểu Du nở nụ cười thật rực rỡ. Rực rỡ như ánh mặt trời, soi sáng cả tâm hồn Lâm Phong.

"Được." - Anh và cô xây một lâu đài cát thật lớn, thật đẹp, thật vĩ đại. Sau đó, cô lại giống đứa bé chạy nhảy khắp nơi.

"Thích sao? Sau này anh sẽ đưa em đến đây chơi nữa." - Lâm Phong cầm lấy tay cô gái xoa xoa. Hàn Tiểu Du gật đầu đồng ý, nơi này thực sự rất đẹp.

"Tiểu Du, lại đây." - Lâm Phong cuối người nhặt mảnh vỏ sò. Hàn Tiểu Du khó hiểu tiến đến. Anh đưa vỏ sò cho cô, nở nụ cười ôn nhu ấm áp.

"Viết những nỗi buồn của em lên cát đi."

Hàn Tiểu Du nhận lấy vỏ sò, đôi mắt trở nên sâu hơn. Cô viết rất nhiều, viết rất nhiều, nỗi buồn này chồng lên nỗi buồn khác, ưu phiền này chất lên ưu phiền khác. Sau đó cô đi về phía Lâm Phong. Ngoài kia, những con sóng biển đang tạt vào. Nó đang cuốn trôi hết tất cả.

Hôm đó là lần đầu tiên trong cuộc đời Hàn Tiểu Du cảm thấy nhẹ nhõm như thế. Cuộc sống của cô sẽ bắt đầu một trang mới, không phải viết về tình cảm của cô dành cho Hoàng Thiên Bảo, mà viết về tình cảm mới dành cho Lâm Phong. Không điên cuồng như Hoàng Thiên Bảo, không cố chấp, không chiếm hữu. Chỉ đơn giản là tình yêu thôi.

Hôm nay Hàn Tiểu Du cực kỳ phấn chấn. Con đường đi học cũng nở đầy hoa. Lâm Phong cũng vì thế mà vui vẻ theo. Chỉ cần người mình yêu vui vẻ, lòng mình cũng sẽ vui.

"Dừng..." - Hai người đi ngang qua một góc khuất, lại nghe thấy tiếng van xin thăm thiết của một cô gái.

"Xin các cậu dừng lại đi."

"Đừng mà..."

Hàn Tiểu Du và Lâm Phong bước tới, trước mắt họ là cảnh tượng một cô gái bé nhỏ tội nghiệp bị ức hiếp bởi một đám con trai! Quần áo gần như bị xé nát chỉ còn lại bộ nội y bên trong

"Đàn ông mà ăn hiếp phụ nữ không biết nhục sao?" - Hàn Tiểu Du bắt bình lên tiếng. Kiếp trước có một việc cực kỳ kinh khủng xảy ra, cô sinh viên năm hai này đã nhảy từ tầng thượng của trường tự tử, không ai biết lý do. Nhưng có lẽ bây giờ đã rõ. Là một mạng người, đâu dễ bỏ qua.

"Hàn Tiểu Du, mày im cái mỏ chó của mày lại. Hay mày cũng muốn được như nó? Đúng là loại đàn bà lẳng lơ, quyến rũ hết người này đến người khác. Không biết đã lên giường với bao nhiêu thằng rồi." - nghe đại ca nói đàn em của hắn cười lớn. Tên Đại ca cười là không được bao lâu, đã bị dọa sợ bởi một cây súng nằm ngay tên đầu mình.

"Lâm Phong, mày..." - Hắn lắp bắp sợ hãi nói.

"Mày vừa nói những gì? Nói lại tao nghe." - Giọng nói lạnh lùng tột độ khiến cho Hàn Tiểu Du cũng rùng mình. Cô nhanh chóng cời áo khoác che lại cho cô học sinh kia.

"Chỉ là súng đồ chơi thôi. Mày... Mày đừng dọa tao." - Tên đại ca cố gắng bình tĩnh nói.

Lâm Phong không nói một lời này, cầm súng bắn vào bức tường phía sau lưng hắn. Hắn quỳ xuống.

"Đại ca, xin tha mạng. Xin tha mạng." - Bọn đàn em của hắn cũng quỳ xuống cầu cầu xin.

"Biến!" - Anh lạnh lùng nói. Những tên đó chưa xong với Lâm Phong đâu, chỉ là anh không muốn giết người trước mặt bảo bối của mình thôi.

Nhờ sự giúp đỡ của Lâm Phong và Hàn Tiểu Du, bi kịch năm đó đã không diễn ra.

"Lý Tiểu Linh, cậu ổn chứ?" - Lý Tiểu Tinh lúc này đã thay bộ đồng phục thể dục củ trường. Cô gái này là một sinh viên nghèo nhận học bổng, nên thường bị mọi người coi thường.

"Mình không sao... Xin lỗi đã làm liên lụy đến cậu." - Lý Tiểu Linh run run nói.

"Không sao, bạn bè cả mà." - Hàn Tiểu Du cười cười nói.

"Bạn sao?" - Lý Tiểu Linh bất ngờ nói. Những tiểu thư đài các ở đây chưa có ai muốn làm bạn với cô.

"Ừ, cậu là muốn làm bạn với mình không?" - Hàn Tiểu Du cười tươi nói.

Giây phút đó, một tình bạn đẹp đẽ đã được gắn kết. Không lợi dụng, không giả tạo, tình cảm bạn bè cực kỳ chân thành. À, Bạn bè là cần chất lượng, không cần số lượng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Á, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hàn Tiểu Du và Lý Tiểu Linh là sinh viên năm hai cùng ngành, cho nên khi vào lớp hai người họ lại ngồi cùng nhau.

"Tiểu Linh, nhìn nè." - Hàn Tiểu Du lấy ra một cặp vòng tay xinh xắn. Thực ra cái hai chiếc vòng này là cô chuẩn bị cho người bạn "thân". Kiếp trước đã thấy rõ bộ mặt thật của cô ta, làm gì phải hao hơi với những loại người này.

"Đẹp quá!" - Lý Tiểu Linh cảm thán.

"Cho cậu. Cậu một cái, mình một cái." - Hàn Tiểu Du đưa vào tay Lý Tiểu Linh.

"Nhưng mà..." - Lý Tiểu Linh lo lắng, cái vòng này đắt như vậy, cô thực sự không xứng.

"Nhưng nhị gì. Chúng ta không phải là bạn sao. Tên chúng ta trùng hợp lại có một chữ giống nhau nữa." - Hàn Tiểu Du hứng thú nói.

"Được." - Lý Tiểu Linh nhận lấy, khoe mắt hiện lên ý cười vui vẻ.

Một cô gái nhìn thấy, chạy đến bàn cô ta, đôi mắt long lanh thảo mai đến đáng sợ.

"Tiểu Du, sao cậu lại cho thứ quý giá như vậy cho con nhỏ nghèo nàn này? Của mình đâu?" - Giọng nói oai oái đến điếc cả tai. Hàn Tiểu Du chán ghét nhìn Khúc Mạn Nguyệt.

"Tôi có nói cho cậu sao? Cái này tôi chỉ cho bạn tốt của mình thôi. Cậu đủ tư cách để nhận nó sao?" - Hàn Tiểu Du cầm chặt vòng trong tay. Kiếp trước cô đối xử với cô ta rất tốt, vậy mà cô ta lại sau lưng nói xấu, bôi nhọ danh dự của cô. Cô ta còn hợp tác với Diệp Di Ân hãm hại đến cô.

"Tại sao cậu lại nói vậy? Không phải chúng ta vẫn luôn là bạn bè tốt sao?" - Khúc Mạn Nguyệt rung rung nước mắt. Chậc, lần trước Lý Nhã Nhã dùng "nước mắt cá thóc lác", lần này Khúc Mạn Nguyệt sai "nước mắt cá lóc". Nếu bọn họ đi làm diễn viên chắc cũng nhận được giải Oscar đấy!

Mọi người đều tập trung đến cô gái tội nghiệp bên này, vài người còn nhìn Hàn Tiểu Du bằng con mắt khinh thường.

"Mạn Nguyệt, cậu quan tâm đến cô ta làm gì. Nhìn đi, một con nhỏ lẳng lơ với một con nhà nghèo cũng hợp nhau lắm" - Một cô gái chanh chua nói.

"Đúng rồi, Hàn đại tiểu thư đã bần tiện đến nỗi tìm một con nhỏ nghèo rớt mồng tơi làm bạn rồi sao?" - Một cô gái khác cũng phụ họa nói theo.

"Mấy bạn đừng nói Tiểu Du như vậy." - Khúc Mạn Nguyệt run run nói.

"Khúc Mạn Nguyệt, cậu bớt giả tạo dùm tôi đi. Đừng khiến tôi buồn nôn được không? Thích thì tìm người khác mà chơi. Hàn Tiểu Du tôi đâu không cần một người bạn như cậu. Bạn bè cần quan trọng đến địa vị sao? Lý Tiểu Linh bây giờ là bạn tốt của tôi đó của được không? Cậu ấy còn tốt hơn cậu gấp trăm lần." - Hàn Tiểu Du liếc nhìn cô ta, lạnh lùng nói. Bạn bè như cái... Cái gì đó không biết. Khúc Mạn Nguyệt tức giận bước ra ngoài.

Lý Tiểu Linh ngồi kế bên cũng khá sợ hãi, nhưng có lẽ vì sự an ủi của Hàn Tiểu Du, cô cũng an tâm đi. Lý Tiểu Linh biết thân phận của mình không thích hợp làm bạn với bất kỳ ai cả. Nhưng nghe những lời của Hàn Tiểu Du, Lý Mạn Nguyệt thực sự rất cảm động.

Giờ ra về, Lý Tiểu Linh có chuyện đã về trước. Lâm Phong kết thúc lớp học sớm hơn Hàn Tiểu Du. Cô bảo anh trở về nhà không cần chờ cô. Vậy là bây giờ cô chỉ về một mình. Đúng là nằm không cũng trúng đạn, Hàn Tiểu Du và Diệp Di Ân gặp nhau. Cô ta trong có vẻ nhợt nhạt, mệt mỏi. Bên cạnh Diệp Di Ân còn có Hoàng Thiên Bảo. Lần này anh ta chẳng nói gì, mạnh mẽ cho cô một bạt tai

Chát...

Khóe miệng Hàn Tiểu Du rách chảy máu, trên đôi mắt vốn trong sáng hiện lên một sự tức giận.

Chát...

Lần này là Hàn Tiểu Du đánh Hoàng Thiên Bảo. Cái tát này của cô khiến mọi người trong trường cả kinh. Cô lấy tay lau vào áo anh ta, khinh thường nhìn.

"Bần thật!" - Hàn Tiểu Du chán ghét nhìn đôi cậu nam nữ phía trước.

"Cô..." - Hoàng Thiên Bảo nổi giận.

"Tôi? Tôi làm sao? Anh rảnh quá không có việc gì làm sao?"

"Cô tại sao lại hại bỏ thuốc độc vào nước của Ân Ân?" - Hoàng Thiên Bảo tức giận, đưa cái video cho cô xem. Trong cái video là hình bóng một cô gái đang pha vào nước trái cây của Diệp Di Ân một viên thuốc gì đó. Dù không thấy gương mặt, nhưng bóng lưng lại rất giống cô. Hàn Tiểu Du nhìn thấy nhếch môi cười, thú vị thật nhỉ.

"Chỉ thấy bóng lưng làm sao khẳng định là tôi?" - Hàn Tiểu Du cười cười hỏi.

"Hàn Tiểu Du, không phải cô thì ai? Cô dù có làm gì, tôi cũng không yêu cô, cũng không bao giờ kết hôn với cô." - Hoàng Thiên Bảo vừa nói, Hàn Tiểu Du như vừa nghe một chuyện cười. Sẽ không kết hôn với cô? Kiếp trước, anh ta cũng mạnh miệng nói như thế. Cuối cùng vì bị gia đình ép, vì lợi ích của công ty nên đồng ý kết hôn với cô.

"Anh bị khuyết tật não à? Tôi cần anh yêu, cần anh kết hôn chắc? Làm ơn đi Hoàng Thiên Bảo. Đừng có ảo tưởng như vậy." - Hàn Tiểu Du cười khinh thường.

"Cô... Xem tôi trừng trị cô như thế nào." - Hoàng Thiên Bảo lao đến, Hàn Tiểu Du vẫn đứng đó không nhúc nhích. Cuối cùng anh ý lại ôm tay đau đớn nằm dưới đất.

"Lâm Phong..." - Dĩ nhiên là tin tức của Hàn Tiểu Du luôn đặt lên hàng đầu. Sau khi ra về anh lại nghe được tin tức của Diệp Di Ân bị Hàn Tiểu Du bỏ thuốc. Sau đó đi điều tra trước khi Hàn Tiểu Du tan học. Lâm Phong lạnh lùng nhìn cô gái phía sau lưng mình.

"Tôi... Tôi mới là người... Bỏ thuốc vào... Vào ly nước đó." - Khúc Mạn Nguyệt sợ hãi nói. Mọi người nghe câu nói đó đều bất ngờ.

"Bởi vì cô ấy không muốn chơi cùng với tôi nữa. Lại si nhục tôi trước mặt người khác, khiến tôi ghét. Cho nên..." - Khúc Mạn Nguyệt gần như tuyệt vọng. Cô ta sợ mình làm nên sự tình như vậy, sẽ bị bỏ vào tù. Mặc dù viên thuốc độc đó không đủ để hại đến tính mạng người khác.

Hoàng Thiên Bảo lúc này không nói nên được lời nào. Anh ta nhìn người con gái trước mặt đang trong vòng tay của Lâm Phong. Bao nhiêu vỏ bọc mạnh mẽ của cô đã tan biến, ủy khuất dựa vào Lâm Phong. Có lẽ vì Hàn Tiểu Du biết, người này sẽ không bao giờ bỏ rơi mình.

Hoàng Thiên Bảo đột nhiên cảm thấy mình có lỗi, không điều tra kỹ càng đã đổ oan lên đầu Hàn Tiểu Du. Trong lòng anh ta có một chút đau đớn. Lâm Phong nhìn vào ánh mắt Hoàng Thiên Bảo, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng. Kiếp trước dễ dàng nhìn Hàn Tiểu Du kết hôn với anh ta. Kiếp này dù trời có sập xuống, anh cũng sẽ không bao giờ buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Á, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Hàn Tiểu Du, tôi... Tôi xin lỗi!" - Hoàng Thiên Bảo từ tốn nói. Lời nói vào tai Hàn Tiểu Du lại rất chướng tai.

"Hoàng sư huynh, lời xin lỗi của anh tôi không dám" - Hàn Tiểu Du cười khẩy nói.

"Cô đừng có quá đáng!" - Hoàng Thiên Bảo lúc này nổi điên hét lên.

"Tôi quá đáng? Xin hỏi ai là người tùy tiện ra tay đánh tôi khi chưa tìm hiểu nguyên nhân? Hoàng thiếu gia anh cũng buồn cười quá rồi, anh có thấy lời xin lỗi của mình quá thừa thãi không? Giống như giết người rồi mới xin lỗi vậy đó." - Hàn Tiểu Du bĩu môi nhìn hất.

"Tiểu Du, cậu đừng trách anh ấy nữa." - Diệp Di Ân ủy khuất cuối đầu, cô ta dựa vào người Hoàng Thiên Bảo mang thêm nét mặt khổ sở. Hàn Tiểu Du nhìn bọn họ, trong mắt toàn khinh bỉ.

"Chúng ta đi thôi. Ở đây không khí ô nhiễm quá." - Hàn Tiểu Du lôi Lâm Phong đi. Anh cũng ngoan ngoãn đi theo phía sau cô.

Hoàng Thiên Bảo mang theo một sự mất mát, anh không hiểu lý do tại sao lại tồn tại cái cảm giác này. Nếu ở chỗ Hoàng Thiên Bảo và Diệp Di Ân là giống bảo thì nơi Hàn Tiểu Du và Lâm Phong chính là trời quang mây tạnh.

"Lâm Phong này, anh có ghét em không?" - Hàn Tiểu Du vu vơ hỏi. Lâm Phong suy tư suy nghĩ một lúc.

"Có, dĩ nhiên là có." - Lâm Phong đưa ra câu trả lời hết sức chân thành. Hàn Tiểu Du liếc anh một cái.

"Ghét vậy tỏ tình làm gì? Sao không tìm một cô gái khác đi." - Hàn Tiểu Du rút tay mình ra khỏi tay anh. Lâm Phong mỉm cười giữ chặt tay cô lại.

"Ai kêu em quên anh làm gì?" - Lâm Phong nhìn cô gái bên cạnh, nở nụ cười đắng.

"Hả?" - Hàn Tiểu Du ngớ ngẩn nhìn Lâm Phong.

"Không có gì. Muốn đi ăn chút gì không?" - Anh bẹo má cô.

"Ú, không thèm." - Hàn Tiểu Du giận dỗi leo lên xe ngồi. Suốt đoạn đường không thèm nhìn Lâm Phong một cái. Đến khu chợ ẩm thực, hai mắt Hàn Tiểu Du sáng lên.

"Phong a ~ Em muốn ăn." - Giản Tiểu Du giọng ngọt không thể nào ngọt hơn.

"Không cho." - Lâm Phong vẫn tập trung lái xe.

"Oa... Tại sao?" - Hàn Tiểu Du nhìn những món ăn mà đem chày nước miếng. Lâm Phong đột ngột thắng xe lại, quay sang nhìn cô. Anh chỉ lên má mình. Hàn Tiểu Du hiểu ý, ôm lấy Lâm Phong hôn một cái vào má.

Lâm Phong mỉm cười hài lòng đưa cô đi ăn. Sức ăn của Hàn Tiểu Du phải nói là quá sức tương tượng. Đạo này Hàn Tiểu Du béo lên trông thấy.

"Lâm Phong, em béo lên có phải rất xấu không? Em phải giảm cân rồi." - Hàn Tiểu Du lấy tay sờ sờ bụng mình.

"Ngoan, em là anh nuôi mà thành đó. Ừ một tí ôm mới đã." - Giữa thanh thiên bạch nhật có hai người ôm lấy nhau thắm thiết. Mặc cho có bao nhiêu con mắt đang hướng về phía mình. Hàn Tiểu Du đầu Lâm Phong ra, ngại ngùng đi lên phía trước. Một buổi chiều trôi qua êm đềm.

Hàn Tiểu Du ngồi trên bàn học, gặm nhấm mấy cuốn sách bổ sung lại những kiến thức đã quên.

Cùng anh băng qua bao đại dương

Cùng anh đi muôn vàn con đường ~

Tiếng chuông điện thoại reo lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

"Alo." - Hàn Tiểu Du nhẹ nhàng nói.

"Bảo bối có nhớ anh không?" - Lâm Phong ngọt ngào hỏi.

"Nhớ con khi khô. Cái gì mà bảo bối nghe ớn lạnh quá." - Hàn Tiểu Du mắng nhưng vẫn giữ nụ cười.

"Em thật ác độc." - Lâm Phong ai oán nói. Dừng một chút, anh tiếp tục nói: "Em đang làm gì?"

"Học bài." - Hàn Tiểu Du vẫn tiếp tục đọc sách.

"Tiểu Du." - Lâm Phong kêu tên cô.

"Hả?"

"Anh nhớ em" - Lâm Phong nhẹ nhàng nói, hận không thể đem cô làm đồ trang trí đeo lên chân mình. Hàn Tiểu Du cảm động mỉm cười.

"Nhớ đi ngủ sớm, đừng có học khuya quá." - Anh từ tốn nói, cô im lặng nghe. Đến khi cúp máy rồi cô vẫn thần thờ.

Cốc... Cốc... Cốc...

"Tiểu thư." - người hầu gọi cô. Trên tay cô ấy cầm một hộp bánh dount và một ly trà sữa.

"Cái này..." - Cô khó hiểu nhìn..

"Cái này là Lâm thiếu gia gửi đến cho tiểu thư." - cô người hầu nhẹ nhàng nói rồi lui ra ngoài. Hàn Tiểu Du mở cửa sổ phòng mình, nhìn thấy hình bóng một chàng trai đứng tựa lưng vào xe nhìn lên phòng cô. Thấy cô, Lâm Phong mỉm cười, nhanh chóng leo lên xe chạy đi. Mãi cho đến khi điện thoại nhận tin nhắn, Hàn Tiểu Du mới phục hồi lại tinh thần.

[Tiểu Du, ngủ ngon.]

[Cảm ơn anh, Lâm Phong.]

Cảm ơn anh đã đối xử tốt với em như vậy. Cảm ơn anh đã không bỏ rơi em. Cảm ơn anh về tất cả những gì anh đã làm cho em. Lâm Phong chính là người quan trọng nhất trong đời Hàn Tiểu Du. Đêm đó là đêm không ngủ, là quá mức hạnh phúc đến không thể ngủ. Hàn Tiểu Du đến ba giờ sáng mới chợp mắt được một chút. Cuộc sống bây giờ của cô đã quá dễ chịu rồi. Chỉ là nỗi hận trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai. Cô nhất định sẽ bắt Hoàng Thiên Bảo trả giá thật đắt.

Oa ~ ta đã trở lại và tệ hại hơn xưa -.-

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Hôm nay là buổi cắm dành riêng cho sinh viên năm 2 và năm 3. Hàn Tiểu Du diện quần jogger, áo hoodie. Cái này là sau khi trọng sinh, cô và Lâm Phong cùng đi mua. Hàn Tiểu Du tương đối có nhiều quần áo quá sang trọng, cô đem chúng đi thanh lý hết. Chỉ giữ lại bộ cần thiết để dự những buổi tiệc quan trọng.

Ngồi xe gần hai tiếng cũng đến nơi cắm trại, đây là khu rừng Sang Đông rất xa thành phố. Buổi cắm trại 4 ngày 3 đêm này phải nói quá khó khăn với các cô tiểu thư, công tử nhà giàu kia rồi. Không khách sạn, không wifi, tự dựng lều, tự nấu nướng. Chỉ hi vọng họ không lỡ tay đốt rừng là may mắn lắm rồi.

Gọi cắm trại cho kiêu xa vậy thôi, nói đúng hơn đây là một buổi rèn luyện bản thân của nhà trường tổ chức hằng năm. Đây là chuyến đi bắt buộc. Kiếp trước Hàn Tiểu Du cũng rất ghét, nhưng hiện tại hứng thú nhiều hơn.

May mắn năm nay năm 2 và năm 3 được đi cùng nhau. Hàn Tiểu Du phấn khởi chạy qua đám người sinh viên năm 3. Dĩ nhiên là tìm đến người yêu thân thương của mình rồi.

Lâm Phong nhìn thấy cô, gương mặt tươi tỉnh trở lại.

"Có mệt không?" - Anh quan tâm hỏi. Hàn Tiểu Du lắc đầu, nắm lấy tay anh. Con đường từ ngoài bia rừng vào trong cũng khá dài. Mọi người đi bộ đến mỗi cả chân. Chỉ có Hàn Tiểu Du vẫn hăng hái. Hoàng Thiên Bảo nhìn thấy cô, gần được cô gái nhỏ này tiếp sức.

Sau khi đến nơi đã làm 12h trưa. Không được ăn cơm, lại mệt muốn chết. Hàn Tiểu Du cũng ngủ một lát. Lều cũng do Lâm Phong dựng. Nói tóm lại, mọi chuyện đều do anh làm.

Kiếp trước, Hàn Tiểu Du phải tự thân vận động. Kết quả là phải ngủ ở ngoài sương. Nhưng vẫn có người tốt, đem chăn đắp cho cô, còn giúp cô dựng lều ngủ. Tính ra đã hai kiếp rồi, cô vẫn chưa biết người đó là ai.

Hàn Tiểu Du ngủ rất ngon giấc. Lâm Phong không ngờ đánh thức, bế cô vào trong lều. Khi tỉnh dậy đã là buổi chiều. Mọi người đang ở ngoài chuẩn bị nướng thịt. Một anh chàng nào đó chuẩn bị tiệc đãi tất cả mọi người. Riêng bản thân Hàn Tiểu Du thấy giàu quá đến phát điên rồi. Mà thôi, họ có tiền, họ có quyền.

Hàn Tiểu Du chạy ra ngoài, cô đi tìm Lâm Phong. Run rui thế nào lại đụng trúng Hoàng Thiên Bảo. Nếu như bình thường, anh ta sẽ đẩy cô ra, mắng một trận. Nhưng lần này lại dịu dàng.

"Sao thế Tiểu Du? Em không ra chơi cùng mọi người sao?" - Anh ta hỏi. Hàn Tiểu Du đột nhiên cảm thấy thích anh ra của trước kia hơn, còn bây giờ thì chỉ khiến cô cảm thấy buồn nôn. Hàn Tiểu Du nhủ mảy

"Lâm Phong đâu?" - Cô hỏi Hoàng Thiên Bảo. Anh ta bực mình nhìn cô. Anh ta biết nếu như trước đây cô suốt ngày bám lấy anh ta, thì bây giờ cô hẳn không thể tránh anh ta càng xa càng tốt. Không còn cô gái suốt ngày lẻo đẻo bên cạnh anh ta. Không còn người hay mang nước hay cơm hộp cho anh ta. Không còn cô gái kiêu ngạo khiến người khác ghét.

Bây giờ cô đơn thuần, vui thì cười, buồn thì khóc, sống thật với bản thân mình. Chính con người này đã khiến Hoàng Thiên Bảo thay đổi trái tim. Hoàng Thiên Bảo nắm lấy tay cô.

"Tiểu Du, chúng ta hẹn hò đi. Anh hứa sẽ rời bỏ Diệp Di Ân." - Hoàng Thiên Bảo từ tốn nói. Hàn Tiểu Du nhìn anh ta, đôi mắt ngẩn lẹ. Kiếp trước, người đàn ông này chính là người cô yêu bằng cả sinh mạng, người đàn ông đã vì cô gái tên Diệp Di Ân nhẫn tâm hại chết đứa con ruột thịt của mình. Hàn Tiểu Du chưa bao giờ hối hận vì mình chết, chỉ hối hận vì kiếp trước quá ngu dốt. Ngu dốt đến nỗi trao cả tim phổi cho người đàn ông không xứng đáng. Bây giờ anh ta lại tỏ tình với cô? Hẹn hò? Anh ta nghĩ cô sẽ mềm lòng chắc. Hàn Tiểu Du rút tay mình ra.

"Tôi không có hứng thú." - Cô lạnh lùng nhìn. Hàn Tiểu Du bây giờ mới nhìn thấy Lâm Phong đang đứng, trên người anh tỏa ra một sự lạnh lẽo tột độ. Hình như không khí cũng tràn đầy giảm chua. Hàn Tiểu Du nở nụ cười

"Lâm Phong, anh đã đi đâu vậy?" - Giọng nói mang theo bao trách móc đáng yêu. Lâm Phong vuốt tóc cô không nói, tay vòng qua eo cô xiết chặt. Cái này dùng để khẳng định chủ quyền, anh muốn cho Hoàng Thiên Bảo biết Hàn Tiểu Du là của anh.

"Hoàng Thiên Bảo, hình như cậu muốn đào chân tường của tôi? Tôi cho cậu biết suốt đời này cậu cũng đừng hòng." - Lâm Phong đưa Hàn Tiểu Du đi. Cô đối với anh là tin tưởng, là dựa dẫm, cô biết anh là người sẽ không bao giờ làm tổn thương cô.

"Đừng giận nữa mà. Phong à ~" - Tuyệt chiêu tuyệt vời nhất của Hàn Tiểu Du chính là làm nũng. Mỗi lần cô giả giọng ngọt ngào thì chính là Lâm Phong bị trúng điểm huyệt không làm gì được.

"Được rồi, không giận. Đừng làm khó anh nữa." - Anh dịu dàng ôm Hàn Tiểu Du. Ngoài dự liệu, Lâm Phong cúi xuống hôn lên môi cô. Anh nhẹ nhàng mà mát vào, sự dịu dàng quá mạnh sẽ khiến cô tan biến đi mất. Nụ hôn đó khiến tâm anh yên ổn hẳn lại. Cô gái của anh không có ý định rời khỏi anh. Lâm Phong cuối đầu một hồi dựa vào người cô.

"Tiểu Du, đừng bao giờ rời xa anh có được không?"

Cuối cùng cũng quay trở lại. □

Đừng đọc chùa >< hãy cho Ny thấy sự tồn tại của bạn đề!!!

Đùa tí thôi □

Thật ra là Ny Ny định viết thêm truyện mới.3 Có ai muốn đóng góp ý tưởng không:3

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Hàn Tiểu Du ôm chặt lấy Lâm Phong, nhẹ nhàng hôn lên tóc anh.

"Em sẽ không rời xa anh đâu mà." - Hàn Tiểu Du ôm ái lên tiếng. Hai người đứng nơi đó thật lâu, thật lâu. Mãi cho đến khi trời đã tắt nắng

Con người ai cũng có lòng tham, dù là Lâm Phong cũng vậy. Anh cũng không phải thánh nhân. Đối với Hàn Tiểu Du, Lâm Phong đã yêu đến không thể buông tay.

Buổi tối trong rừng đặc biệt buồn tẻ, ngoại trừ tiếng dế, chẳng có bất kỳ thứ âm thanh gì nữa. Không đúng, còn tiếng than vãn của những cặp ảm cô chiều. Diệp Di Ân cũng không ngoại lệ.

"Chán lắm phải không?" - Lâm Phong mang đến cho Hàn Tiểu Du một lon nước ngọt. Hàn Tiểu Du lắc đầu, đem nước trên tay anh uống một hơi. Hoàng Thiên Bảo vừa ghen tị, vừa tức giận.

"Tiểu Du, ngồi ở đây chán lắm. Ra đằng kia đi." - Hoàng Thiên Bảo nắm lấy tay Hàn Tiểu Du.

"Anh điên à? Ra ngoài kia cho mũi cắn thấy bà hả?" - cô hất tay anh ta ra.

"Em... Anh hy vọng chuyện anh nói khi này em sẽ suy nghĩ lại. Anh thực sự yêu em" - Hoàng Thiên Bảo lên tiếng. Hàn Tiểu Du im lặng một chút, suy nghĩ điều gì đó.

"Hoàng Thiên Bảo, anh có thấy mình quá tức cười không? Chúng ta quen biết nhau 5 năm, anh chưa từng để tôi vào mắt. Bây giờ lại muốn tôi làm bạn gái của anh? Anh nghĩ anh xứng để tôi quan tâm sao? Nói nghe nè, lượn đi cho nước nó trong, cho không khí bớt ô nhiễm. Anh đứng đây một hồi tôi phải nhập viện vì không thể thở đó." - Hàn Tiểu Du lạnh giọng nói. Tên điên này hôm nay ăn trúng gì mà cứ bám theo cô hoài thế? Diệp Di Ân đã chứng kiến hết tất cả, đôi mắt giận dữ, hay tay nắm chặt lại thành cú đấm.

Lâm Phong vốn không vui nhưng bây giờ lại cao hứng. Anh cầm lấy tay cô xoa đi xoa lại nắn tới nắn lui.

"Nè, anh làm gì vậy?" - Cô đánh nhẹ vào người anh một cái. Lâm Phong cười cười bắt lấy tay cô.

"Tay vợ anh phải cho anh sờ chứ?"

"Ai vợ anh? Đã kết hôn đâu." - Hàn Tiểu Du liếc anh một cái.

"Bây giờ chưa, sau này sẽ có. Gọi trước cho quen." - Anh vô tội trả lời, bàn tay vẫn nắm lấy tay cô mà hành hạ.

"Ai nói sẽ kết hôn với anh?"

"Hàn tiểu thư, nếu em không đồng ý kết hôn với anh, anh đây nhất định sẽ đem em trời lại nhốt trong nhà anh cho khỏi ai tìm thấy." - Lâm Phong khề hôn lên đôi bàn tay nhu nhược của cô. Hàn Tiểu Du cầm lấy tay Lâm Phong "nhẹ nhàng" cắn một cái. Lâm Phong để mặc cô cắn, trong ánh mắt chỉ có cung chiêu vô hạn.

"Có đau không?" - Hàn Tiểu Du xoa xoa, đôi mắt hời hợt nhìn anh. Lâm Phong mỉm cười bẹo má cô. Hàn Tiểu Du và Lâm Phong vốn không ở chung lều. Nhưng người nào đó một mực mặt dày chui vào lều đòi ngủ cùng.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống đều tẻ nhạt như thế, nhưng cuộc sống đó mới gọi là hạnh phúc, không quá phức tạp, cực kỳ bình dị. Cho đến ngày cuối cùng, Hàn Tiểu Du cùng Diệp Di Ân mất tích. Có người bảo rằng thấy Diệp Di Ân bị Hàn Tiểu Du đưa đi. Cũng giống trước đây, ai cũng sẽ đổ tội lên đầu Hàn Tiểu Du, ngay cả Hoàng Thiên Bảo cũng không ngoại lệ.

Yêu một người cần có sự tin tưởng, không phải chỉ cần một chút thủ đoạn do người khác tạo ra có thể khiến mình nghi ngờ người mình yêu. Hoàng Thiên Bảo mở miệng nói yêu cô, nhưng chưa bao giờ tin tưởng cô.

Mọi người chia nhau ra tìm kiếm, rốt cuộc nhìn thấy Diệp Di Ân đang nằm dưới đất, còn Hàn Tiểu Du không biểu cảm nhìn.

"Nè, Hàn Tiểu Du."

"Cô thực sự quá đáng!"

"Sao lại làm như vậy?"

"Tôi tưởng cô đã thay đổi rồi, hóa ra cô vẫn như cũ." - Hoàng Thiên Bảo Lạnh nhạt lên tiếng.

"Đó chính là lý do, tôi chọn Lâm Phong, không chọn anh." - Hàn Tiểu Du cười khinh thường.

"Kịch bản lập đi lập lại đến mức chán ngắt mà vẫn cứ dùng. Cô không chán, tôi cũng diễn tới chán rồi." - Hàn Tiểu Du quay mặt về phía Diệp Di Ân. Trên màn hình điện thoại có một cảnh quay tất cả những gì đã xảy ra.

"Hàn Tiểu Du, tôi muốn nói chuyện riêng với cô." - Diệp Di Ân gấp dũ nói.

"Được thôi."

Họ đi sâu vào rừng một chút. Diệp Di Ân liền tát Hàn Tiểu Du một cái. Cô không gấp dũ, chỉ nở nụ cười.

"Cô cười gì chứ?" - Diệp Di Ân hét lớn.

"Cảm giác bị người điên cắn cũng không tệ."

"Cô..."

"Tôi không nghĩ cô kéo tôi ra đây chỉ để đánh? Có chuyện gì mau nói đi, đừng làm tổn thời gian của nhau."

"Tôi yêu cầu cô tránh xa anh Thiên Bảo ra." - Diệp Di Ân gần như mất bình tĩnh hét.

"Con mắt nào của cô thấy tôi tiếp cận anh ta. Ngược lại Diệp Di Ân, cô nên quản lý anh ta, đừng để anh ta như cô ra ngoài cắn bậy. Còn nữa Diệp Di Ân, nhớ cho kỹ Hàn Tiểu Du tôi bây giờ không là đứa dễ ăn hiếp đâu."

"Cô nghĩ cô đấu lại tôi sao?" - Diệp Di Ân vừa dứt lời, cô ta nở nụ cười đắc thắng rồi ngã xuống đất.

Khi đoạn video kết thúc, tất cả mọi người đều cảm nín. Hàn Tiểu Du tháo camera trên áo của mình ra.

"Tôi là người bị đánh cho nên cô ta ngã thay tôi sao? Từ đầu tới giờ tôi chưa hề đụng tới một cọng tóc của cô ta." - Hàn Tiểu Du cười, cô liếc nhìn bọn họ một cái. Hàn Tiểu Du lập tức tìm kiếm hình bóng quen thuộc của Lâm Phong. Cô như con chim ngoan ngoãn sà vào lòng anh, đôi mắt thể hiện lý muốn được ôm ôm.

Hoàng Thiên Bảo đứng nhìn cô, trong lòng hiện lên một tầng thống khổ. Lâm Phong không vui xoa gò má bị đánh của cô. Cô tránh né tay anh, nở nụ cười lấy lòng. Không phải Lâm Phong cướp cô, mà chính Hoàng Thiên Bảo đã để mất cô. Hoàng Thiên Bảo không biết, người con gái yêu anh bằng cả sinh mạng, kiếp trước đã bị anh giết chết rồi.

Phút nhảm nhí)))

Lâm Phong: Tiểu Du, Sao tên em là Hàn Tiểu Du vậy?

Tiểu Du: Em không biết, hỏi con tác giả ấy.

Con Tác Giả: Tên của bà bắt nguồn từ tên Hàn Du của idol tui chứ đâu. Tiểu Du là tên thân mật của idol tui. Ghép đơn giản lại thành Hàn Tiểu Du.

Tiểu Du: Vậy còn Lâm Phong thì sao?

Con Tác Giả: Bí quá nên tui đặt đại đó:3 Chẳng biết sao ngày xưa đặt được cái tên Lâm Phong nữa.

Tiểu Du:...

Lâm Phong:...

Hoàng Thiên Bảo: Còn tên của tôi?

Con Tác Giả:... Bình thường hay để nhân vật phụ tên Bảo riết quen ấy mà. Cho nên ông biết được thân phận của bản thân rồi, đừng nên giành giật với nam nữ chính, giành đến cuối cùng con nhỏ tác giả cũng không cho thành đâu!:)

TTB:...

Bello, Ny đã trở lại sau những ngày tệ hại với thuốc men ☐☐☐

Nhắc lại lần thứ 4, truyện không np:3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ạ, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hàn Tiểu Du không ngờ cái camera ẩn cô mua cũng có ngày dùng tới. Sau buổi cắm trại hôm đó. Cái nhìn của sinh viên đạo học A về Hàn Tiểu Du có vẻ thoáng hơn đôi chút. Đối với Hàn Tiểu Du, cô cũng chẳng để tâm gì. Hiện tại người Hàn Tiểu Du tin tưởng, ngoại trừ ba mẹ, chỉ còn một mình Lâm Phong.

Sinh nhật lần thứ 20 của Hàn Tiểu Du. Nhà họ Hàn tổ chức một bữa tiệc cực kỳ sang trọng. Bữa tiệc hôm nay toàn những người địa vị cao. Nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp cũng đến tham dự.

Họ nể mặt ba Hàn nên mới đến, nhân cách của Hàn Tiểu Du trong mắt họ cực kỳ tệ. Một cô gái đánh đá chuyên gây sự, ức hiếp kẻ yếu thế. Nhưng mà, cái đó cũng chỉ là do người khác tạo ra mà thôi. Bản chất của Hàn Tiểu Du đơn giản chính là quá ngu ngốc. Còn bây giờ đừng mong được đến một sợi tóc của cô.

Một cô gái mặt bộ váy trắng tinh từ từ bước xuống cầu thang. Cô gái ấy thu hút mọi ánh nhìn của mọi người. Hàn Tiểu Du bây giờ như trung tâm của sự chú ý. Hàn Tiểu Du phá lệ mặt quần áo sáng trọng hơn thường ngày một chút. Nếu so với Hàn Tiểu Du ở độ tuổi hai mươi thì lại toát lên vẻ chừng chạc hơn nhiều.

Mọi người nghĩ Hàn Tiểu Du sẽ bám lấy Hoàng Thiên Bảo không buông. Nhưng mà đó là chuyện đã trải qua một kiếp, kiếp này cô đã có người để trân trọng hơn rồi. Chính là sự lạnh lùng tỏa ra nơi cô khiến mọi người tròn xoe mắt. Hàn Tiểu Du từ đầu đến cuối chỉ như người máy đi lại chào hỏi. Gương mặt không có một chút hương sắc gì.

"Tiểu Du, con xinh quá!" - Mẹ Hoàng nắm lấy tay cô. Mẹ chồng cũ này nói ra cũng cực kì tốt. Xem con dâu như con gái.

"Dì cũng rất đẹp mà." - Hàn Tiểu Du nở nụ cười. Kiếp trước nếu Hoàng Thiên Bảo để cò chịu uất ức gì, chính mẹ Hoàng là người đứng bảo vệ người "con dâu" này. Có lần nếu không nhờ bà, cô rất có thể bị Hoàng Thiên Bảo nhốt vào trong nhà kho. Chỉ vì Diệp Di Ân bị té, đổ lỗi lên đầu Hàn Tiểu Du. Hiện tại Diệp Di Ân đang khoát tay Hoàng Thiên Bảo tỏ vẻ rất hạnh phúc.

"Tiểu Du đừng buồn. Cũng đừng để ý cô ta." - Mẹ Hoàng kéo kéo tay cô. Hàn Tiểu Du nhìn bà, cảm thấy buồn cười.

"Chuyện của cô ta không liên quan đến con. Con cũng có bạn trai rồi" - Hàn Tiểu Du thành thật nói.

"Con có bạn trai rồi hả? Hay quá! Thăng Thiên Bảo không đáng để con yêu đâu. Bạn trai con là ai? Đẹp trai không?" - Hoàng Tuệ Nhi phấn khởi Bà quen biết cô cũng nhiều năm, tính tình cô bà hiểu rất rõ, sớm đã coi cô như con gái.

Phía cửa ra vào, một người đàn ông như ma như quỷ bước vào. Anh mang theo hơi lạnh nơi bắc cực, ai nấy cũng bất giác run rẩy. Hàn Tiểu Du nhìn thấy anh, lập tức nở nụ cười không thể tươi hơn.

"Lâm Phong." - Hàn Tiểu Du ngoan ngoãn lần đến chỗ anh. Nếu khi này lạnh lẽo như ở bắc cực, thì bây giờ lại ấm áp như ở nam phi. Mọi người lại một lần nữa ngạc nhiên, không hiểu sao xung quanh hai người họ giống như xuất hiện hiệu ứng background đầy đủ màu sắc đáng yêu khiến trái tim mọi người tan chảy.

Mẹ Hoàng tròn xoe mắt nhìn, không ngờ bạn trai Tiểu Du lại là người quen nha!

"Lâm Phong. Con là bạn trai Tiểu Du đó hả? Là con thì dì yên tâm rồi." - nhà họ Hoàng quen biết Lâm Phong cũng đã 20 năm. Thăng bé này còn đáng tin hơn cả con trai bà. Tất cả khách khứa đều nhìn thấy sự thay đổi rất lớn trong Hàn Tiểu Du.

"Tiểu Du, mình tặng cho cậu." - Diệp Di Ân hiền lành nói, đưa một món quà nho nhỏ cho cô. Hàn Tiểu Du cũng vui vẻ nhận lại. Bạn bè được mời cũng thi nhau đưa quà. Hoàng Thiên Bảo nắm lấy tay cô kéo về phía mình, đứng trước mọi người hùng hồn phán một câu.

"Hoàng Thiên Bảo tôi chính thức chấp nhận Hàn Tiểu Du làm bạn gái." - Hoàng Thiên Bảo tặng cho cô, một món quà rất đắt tiền! Cũng chỉ vì món quà đó, mọi người lại bắt đầu bàn tán. Kiếp trước cô từng nói sẽ theo đuổi anh cho đến khi anh đồng ý. Nhưng mà bây giờ cô không điên! Đối với một sự dây chuyền kim cương giới hạn trên thế giới chỉ có một này ra, Hàn Tiểu Du không mấy hứng thú.

"Xin lỗi, Hoàng thiếu. Anh xứng để làm người yêu tôi sao?" - Hàn Tiểu Du rút tay mình ra. Cô sớm muốn tránh xa người này ra, anh ta lại cứ bám theo cô không buông. Cô bây giờ cũng chẳng còn để ý đến chuyện này nữa.

Quà của Lâm Phong không quá trang trọng, xa hoa và đắt tiền. Chỉ là một cây kèn harmonica bạc nhỏ nhắn. So với món quà của Hoàng Thiên Bảo, nó

không đáng là bao nhiêu.

"Lâm Phong, cậu không có tí thành ý gì cả." - Hoàng Thiên Bảo liếc nhìn món quà. Nhưng mà ít ai biết âm nhạc chính là cuộc sống của cô. Cô có hứng thú với tất cả các loại nhạc cụ, đặc biệt là Harmonica và Piano. Đã lâu lắm rồi, cô đã không còn biết đến âm nhạc. Cái từng là đam mê của cô. Hàn Tiểu Du run run, dòng chữ khắc DW quen thuộc. David Williams, người kiếp trước đã từng giúp đỡ cô khi cô gặp khó khăn. Người mà cô xem là thân hộ mệnh, chính là Lâm Phong.

"Cảm ơn... Cảm ơn anh..." - Hàn Tiểu Du ôm lấy Lâm Phong, một cảm xúc khó tả trong lòng. Thì ra kiếp trước, anh đã từng giúp đỡ cô nhiều đến như thế. Anh yêu cô, còn nhiều hơn cả cô yêu anh.

Mọi người bị một màn tình cảm ngọt ngào trước mắt làm cho cảm động. Hàn Tiểu Du cô kiếp này có anh đã quá đủ rồi.

"Em không nhận một sợi dây chuyền đắt tiền, lại nhận một cây kèn không đáng 50 xu sao?" - Hoàng Thiên Bảo bức bối lên tiếng.

"Đây là vật vô giá. So với sợi dây chuyền của anh còn tốt hơn nhiều" - Hàn Tiểu Du trừng mắt nhìn anh ta. Dám chê quà của Lâm Phong tặng không đáng giá. Lúc này thức ăn cũng được đưa lên, mọi người tập trung ăn uống. Hàn Tiểu Du nhìn cây harmonica, vuốt bên này một cái, vuốt bên kia một cái. Hàn Tiểu Du suy nghĩ gì đó, ánh mắt sáng ngời.

Ánh đèn dần tắt, ánh đèn phía trên sân khấu sáng lên. Một cô gái dễ thương, vô cùng dễ thương đứng trên đó. Giọng hát ngọt ngào vang lên.

Muốn được nhìn thấy anh.

Với nụ cười khoe môi.

Ước thầm "Một giây nữa thôi"

Muốn được nghe thấy anh hát nhẹ nhàng khúc ca

Ước gì có thêm một giây

Chiếc mũ màu trắng tinh

Ánh xanh vạt áo ai

Khoảnh khắc đọng lại đẹp xiết bao

Mỗi một giây trôi qua ta lại thêm hiểu nhau

Nếm mùi vị tình yêu ngọt ngào như bánh kem

Không hẹn mà hai ta cùng ngân nga khúc ca

Thích được mãi nhìn ngắm nụ cười thật đáng yêu

Ước gì mãi thế này

Đến tận khi cuối đời.

Ước sẽ xảy ra bây giờ.

Giọng hát của Hàn Tiểu Du chính là cực phẩm. Một thứ âm thanh khiến người ta mê hoặc. Hàn Tiểu Du nhìn về phía sân khấu nở nụ cười tươi, nhẹ nhàng nói.

"Cảm ơn anh, Lâm Phong."

https://www.youtube.com/watch?v=1g_VkPGocY4

Bài hát "Một giây nữa" 下一秒

Lời dịch: Chồn Béo

Ny bị nghiện couple Dương - Sân:3 Dễ thương ghê gớm luôn ☐

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Giọng hát của Hàn Tiểu Du chính là thứ âm thanh tuyệt diệu nhất trần đời. Bất cứ ai trong bữa tiệc sinh nhật cũng đánh giá rất cao giọng hát của cô. Tiểu thư nhà họ Hàn danh giá, lại đứng hát tặng bạn trai, còn rất chân thành nói cảm ơn. Hàn Tiểu Du so với trí tưởng tượng của mọi người đúng là khác trước rất nhiều.

Mọi người vẫn đang vui vẻ náo nhiệt, Hàn Tiểu Du lại một mình trốn ra vườn ngăn ngõ. Một chiếc áo ấm áp bao bọc lấy thân hình nhỏ bé của cô.

"Sao lẠ ra đây? Ở đây gió lớn lắm" - Lâm Phong dịu cô ngồi lên xích đu, xoa xoa bàn tay lạnh lẽo của cô.

"Anh phải phụ trách làm lò sưởi của em" - Hàn Tiểu Du nhào vào lòng anh ôm chặt lấy. Anh cười như không cười, xiết chặt cô gái trong lòng mình.

"Em muốn dọn ra ngoài. Phong ca, anh có chứa chấp em không?" - - Hàn Tiểu Du nhìn Nh bằng đôi mắt cún con.

"Chứa chấp em?" - Lâm Phong kinh ngạc hỏi lại.

"Em muốn dọn đến chỗ anh!"

"Không được." - Lâm Phong phản đối. Hàn Tiểu Du nhăn mặt, buông anh ra không ôm nữa.

"Ú Ờ thêm." - Cô giận dỗi, im lặng không nói. Nhưng gương mặt như muốn khóc tới nơi, cứ như anh đang ăn hiếp cô vậy. Dù biết cô chỉ đang giả vờ, nhưng anh không thể từ chối.

"Được rồi. Được rồi. Em muốn gì cũng được. Không những là dọn đến nhà anh, cả bản thân anh cũng giao cho em." - Trên thực tế "anh hùng khó qua ải mỹ nhân".

Hàn Tiểu Du dọn hành lý đến nhà anh. Chỉ là cô muốn ở bên cạnh anh thôi. Vì Hàn Tiểu Du cô nợ anh quá nhiều. Nhà của anh chỉ là một căn hộ không có gì đặc biệt. Có phần hơi bừa bộn. Nếu nói người của một gia tộc lớn, chỉ ở một ngôi nhà rộng hơn phòng cô một tí thì tin nổi không? Nếu là trước đây, thiên kim tiểu thư như cô, làm sao có thể sống ở một môi trường thế này?

Nhưng cô của hiện tại, đã từng bị Hoàng Thiên Bảo nhốt ở trong một căn phòng nhỏ chật hẹp. Bị anh ta đối xử không khác gì một con chó. Bởi vì cô đã làm cho Diệp Di Ân xảy thai. À không, là do cô ta tự té tự xây tự đổ thừa. Khoảng thời gian đó dù rất khó khăn, nhưng cô vẫn lạc quan. Hằng ngày đều dùng âm nhạc tạo niềm vui.

"Ngôi nhà không có phụ nữ thật lộn xộn" - Hàn Tiểu Du xách hành lý vào. Kéo Lâm Phong đi dọn dẹp nhà cửa. Trông sáng sủa hơn rồi đó.

Dù là sinh viên năm 3, nhưng trọng trách của cả gia tộc đều đè nặng lên vai anh. Bang Hắc Long cũng do một tay anh đào tạo. Mọi người không biết anh là người của gia tộc Williams. Người thân cận của anh chỉ biết anh là Lâm Phong, thủ lĩnh bang Hắc Long, không sợ trời, không sợ đất (nhưng sợ vợ).

Hàn Tiểu Du ngồi trên giường xem tivi. Lâm Phong ngồi ở bàn làm việc kế bên xem tin tức của tổ chức. Cả hai không ai nói gì với nhau, nhưng bầu không khí cực kỳ ấm áp. Hàn Tiểu Du thật sự bỏ nhà theo trai rồi!

"Vợ muốn dụ dỗ anh sao?" - Lâm Phong nhếch mép nhìn cô gái trong lòng mình. Khụ, tư thế này có chút ái muội. Anh đẩy cô xuống giường, đè lên thân thể mềm mại của cô.

"Ai dụ dỗ anh? Đứng lên đi, em còn ngủ." - Hàn Tiểu Du dùng sức đẩy anh ra. Lâm Phong nhìn bộ dạng đỏ mặt ngại ngần của cô bật cười.

Anh ôm cô vào lòng, như ôm cả tính mạng của mình. Lâm Phong hôn cô, từ từ đôi môi ướt át trượt xuống xương quai xanh gợi cảm.

"Buông em ra. Buông ra..." - Cô giãy giụa, bài xích với hành động của Lâm Phong. Anh dừng lại, chỉ xoa đầu cô. Ngoan ngoãn ôm cô ngủ. Hàn Tiểu Du kiếp trước bị Hoàng Thiên Bảo say rượu cưỡng bức. Không một chút nhẹ nhàng, không có cái gọi là thương hoa tiếc ngọc, chỉ có đau đớn. Sau đó, cô phát sốt 1 tháng trời. Chuyện này đã để lại bóng ma trong lòng Hàn Tiểu Du.

Cô mở mắt nhìn người đang ôm mình. Cô vừa làm gì thế? Lâm Phong không phải Hoàng Thiên Bảo, sẽ không làm tổn thương cô.

"Em..." - Hàn Tiểu Du khó khăn lên tiếng.

"Vợ ngoan, ngủ đi." - Lâm Phong vẫn xoa xoa tóc cô. Cảm giác vô cùng dễ chịu, nhẹ nhàng đưa cô vào giấc ngủ. Lâm Phong im lặng ngắm người phụ nữ của mình. Cô khi ngủ lại xinh đẹp như một thiên thần.

"Tiểu Du, em bảo anh phải làm sao với em đây?"

<https://www.youtube.com/watch?v=Qg8OvsIM5Qo>

Ta đã trở lại.

Và ăn hại như xưa.

Chán quá nên làm video chơi ấy mà ☐

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ánh sáng mặt trời những tia nắng ấm áp vào căn phòng nhỏ. Lâm Phong chậm chạp mở mắt ra. Anh mỉm cười nhìn cô gái trong lòng, khẽ hôn lên trán cô.

Hàn Tiểu Du vẫn còn ngủ rất ngon giấc. Dụi dụi gương mặt nhỏ vào lòng bàn tay anh. Lâm Phong rời khỏi giường. Sau khi vệ sinh cá nhân, anh đi vào bếp làm bữa sáng.

Một lão đại lại xuống bếp nấu ăn, nếu đàn em của anh thấy sẽ cười anh cho xem. Được rồi, tất cả chỉ vì vợ anh. Việc nhà sau này chỉ cần anh làm, bảo bối của anh cần được nâng niu.

Chỉ là món đơn giản bánh mì trứng và xúc xích còn có một ly sữa thơm ngon. Lâm Phong còn phải đánh thức "heo ham ngủ" kia dậy.

"Tiểu Du. Dậy đi học." - Lâm Phong ngồi lên mép giường xoa xoa đầu cô.

"Ừ, không muốn. Muốn ngủ thôi." - Cô chồm chồm lên đầu.

"Ngoan nào. Anh đã nấu đồ ăn. Em chủ có việc ăn thôi." - Hàn Tiểu Du mơ màng tỉnh lại. Gương mặt mới ngủ dậy trông cực kỳ đáng yêu. Cô thay quần áo rồi xuống bếp. Không hiểu sao ăn vào lại ngọt ngào vô cùng. Không phải do đồ ăn ngọt, mà là do người làm ra nó.

Cô trọng sinh đã 4 tháng. Hằng ngày đến đi học. Nghĩ đến việc phải ngồi trên ghế nhà trường 3 năm nữa mà uể oải. Kiếp trước cô đều học qua hết, kiếp này cứ như đi học lại. Hơn nữa còn có những chuyện không đâu vào đâu xảy ra.

Hàn Tiểu Du cùng Lâm Phong vừa bước vào sân trường. Diệp Di Ân từ đâu chạy đến muốn tấn công cô. Cô ta cũng không giữ thể diện ngoan hiền của mình. Cô né sang một bên khiến cô ta trượt té.

"Diệp tiểu thư, cô có nhã hứng nằm đó phơi nắng sao?" - Hàn Tiểu Du cười khẩy. Kỳ thực nỗi hận của cô đối với cô gái này cũng không quá lớn. Những chuyện cô ta làm với cô ở kiếp trước cô cũng không để bụng. Nhưng sao cô ta lại cứ thích đâm đầu vào chỗ chết?

"Hàn Tiểu Du, mày là con khốn nạn. Chen ngang giữa tao và anh Bảo." - Diệp Di Ân định xông đến, liền bị Lâm Phong chặn lại.

"Diệp Di Ân à Diệp Di Ân, tôi nói cho cô biết cho dù cô có cho tiền tôi để lấy anh ta đi, tôi cũng không thèm. Hơn nữa nếu anh ta yêu cô, anh ta sẽ không để bất kỳ ai xen vào hai người đâu. Anh ta chỉ yêu bản thân mình thôi." - Hàn Tiểu Du lên tiếng. Kiếp trước dù anh ta nói yêu Diệp Di Ân. Nhưng sau lưng cô ta, anh ta lại có rất nhiều tình nhân. Cô cười khinh bỉ cho cái nhân cách khốn nạn của Hoàng Thiên Bảo.

"Anh Phong, không phải anh thương Đậu Đỏ nhất sao? Có phải vì em không chấp nhận tình cảm của em, nên mới quen với Hàn Tiểu Du không? Khi còn nhỏ em không biết nói, là anh ở bên cạnh em. Anh còn nhớ không? Chúng ta còn bị bắt cóc, khi đó không phải em cời trói cứu anh sao?" - Diệp Di Ân nắm lấy tay anh. Lâm Phong lạnh lùng gỡ ra. Khi đó, là anh cời trói cứu Hàn Tiểu Du. Anh lại nói dối là cô cứu anh, nhưng cũng vì thế mà thấy được sự giả tạo của cô ta.

Hàn Tiểu Du nghe những lời này, nhất thời suy nghĩ. Không phải vì chuyện Lâm Phong có yêu Diệp Di Ân hay không. Mà là vì chuyện cô ta kể rất quen thuộc. Từ việc tên "Đậu Đỏ" đến cả chuyện bắt cóc.

"Aaaaaa." - Hàn Tiểu Du ngã quỵ xuống, ôm đầu đau đớn.

"Tiểu Du." - Lâm Phong hoảng hốt ôm lấy cô.

"Tiểu Du. Sao vậy? Anh đưa em đến bệnh viện." - Cô chặn anh lại, ngơ ngậy lắc đầu.

"Em thấy cái tên "Đậu Đỏ" rất quen. Suy nghĩ một hồi tự nhiên rất đau đầu." - Hàn Tiểu Du nói. Cô thấy cái tên "Đậu Đỏ" ấy rất có liên quan đến mình. Dù thế nào cũng điều tra thật tốt.

Hàn Tiểu Du được nằm nghỉ ở phòng y tế. Lâm Phong luôn ở bên túc trực cho cô. Cô ngủ, anh nhàn nhã đọc sách. Anh không muốn cô nhớ lại. Vì ký ức đó chứa luôn cả nỗi cô đơn và sự đau khổ của cô. Dù khi bị bắt cóc, những trận đòn mà anh đã đỡ cho cô. Vết thương tâm hồn là không thể tránh khỏi.

Lý Tiểu Linh chuyển trường vì nhà cô ấy phải chuyển về quê. Một ngày nay Hàn Tiểu Du chỉ lăm lăm một mình. Diệp Di Ân bước vào lớn, đứng đối diện với cô.

"Hàn Tiểu Du, cô tưởng Lâm Phong yêu cô thật sao? Anh ấy yêu Đậu Đỏ, là yêu tôi chứ không phải cô." - Diệp Di Ân lớn tiếng nói cho mọi người đều nghe thấy.

"Cô chưa chính đại à? Sủa không mệt?" - Hàn Tiểu Du thờ ơ nói.

"Cô nhìn đi." - Diệp Di Ân đưa cô một tấm hình cũ kĩ. Hàn Tiểu Du cầm lấy lặng người. Trong hình là một cậu bé, cùng một cô bé. Cô nhận ra được, cô bé đó chính là cô. Ngày trước Lâm Phong và anh ta chung nhà, vì ba mẹ Lâm Phong gửi anh ở đây. Sau khi đóng giả làm Đậu Đỏ, cô ta tìm được bức ảnh này trong nhà cũ.

"Đây là Lâm Phong, còn đây là Đậu Đỏ, cũng chính là tôi. Cô có biết không? Anh Bảo nói Anh Phong rất yêu Đậu Đỏ. Yêu đến mức điên cuồng." - Nghe Diệp Di Ân nói, Hàn Tiểu Du lập tức lấy tấm ảnh chạy ra khỏi phòng. Diệp Di Ân đắc thắng.

Hàn Tiểu Du về lại nhà mình, cô muốn hỏi rõ ràng mọi chuyện. Nếu cô bé này thật sự là Diệp Di Ân, tại sao cô lại trông khác cô ta một trời một vực như thế?

Ở nhà hạ Hàn ngoại trừ ba mẹ Hàn, còn có bà ngoại. Bây giờ cả ba mẹ đều đã đi ra ngoài. Bà đang ngồi trên ghế sofa xem cải lương. Bà ngoại cô đầu óc rất minh mẫn.

"Ngoại." - Hàn Tiểu Du ôm lấy bà.

"Tiểu Du về rồi? Có muốn bà làm gì cho ăn không?" - Bà ngoại ôm lấy cô thơm thơm vài cái.

"Ngoại, con có chuyện muốn hỏi." - Hàn Tiểu Du đưa tấm hình cho bà. Bà cầm lấy tấm hình kinh ngạc.

"Tấm hình này con lấy ở đâu ra?"

"Ngoại, chuyện đó không quan trọng. Nhưng đứa bé trong hình có phải là con không?"

"Haizz, đứa trẻ tội nghiệp của bà. Bà nghĩ nên kể cho con nghe mọi chuyện." - Bà vỗ vỗ xuống chỗ trống bên cạnh bà.

"Năm con 8 tuổi, con bị trầm cảm không muốn nói chuyện với bất kỳ ai. Nên ba mẹ con mới gửi con xuống dưới quê cho bà. Hy vọng không khí trong lành có thể giúp con khỏi bệnh. Khi ở quê, con quen được cậu nhóc này. Tên gì... Phong... Phong gì đó. Cậu nhóc này gọi con là "Đậu Đỏ". Và thấy tên cũng rất hay nên để cho cậu bé ấy gọi. Hay đứa rất thân, cậu bé đó thường qua nhà bà chơi với con, còn ăn trưa. Một ngày hai đứa bị bắt cóc. May mắn ba con đến kịp thời. Nghe ba con nói cậu bé đó có thể chạy thoát, nhưng vẫn ở lại cứu con." - Bà ngoại nhẹ nhàng kể.

"Tại... Tại sao con không nhớ gì?" - Hàn Tiểu Du run run nói.

"Sau khi sốt ca tỉnh dậy, con quên hết. Bà cũng lên thành phố để chăm sóc cho con. Sợi dây chuyền con hay đeo cũng là của cậu bé ấy." - Bà ngoại nhẹ nhàng xoa đầu cô. Hàn Tiểu Du bây giờ mới hiểu câu nói của Lâm Phong.

"Người tôi yêu là Đậu Đỏ, không phải Diệp Di Ân."

Anh sớm biết cô là Đậu Đỏ, mới âm thầm bên cạnh cô lâu như thế. Hàn Tiểu Du rơi nước mắt, cô quả thật không xứng đáng để anh yêu.

Hú le ~

Ny đã trở lại.

<https://www.youtube.com/watch?v=Kqk60WnZaVY>

Video làm tặng BFF #Challotter ♥

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biển Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hàn Tiểu Du lái xe vòng quanh thành phố. Cô cần tìm một chút yên tĩnh, chỉ có như vậy cô mới thấy thanh thản.

"Tin 24h. 14h sáng nay. Đoạn đường A vừa xảy ra tai nạn. Một chiếc xe đi với tốc độ khá nhanh va chạm với chiếc xe mang biển số XYZABC. Nạn nhân đang được đưa đến bệnh viện trong tình trạng nguy kịch."

Hàn Tiểu Du đã gặp chuyện rồi!

Bởi vì tài xế say rượu lái xe, không làm chủ được tốc độ đã đâm phải xe Hàn Tiểu Du.

Phòng cấp cứu vẫn còn sáng đèn. Lâm Phong, ba mẹ Hàn và bà ngoại đều ở ngoài.

Lâm Phong chỉ ngồi trên ghế, im lặng suốt cả buổi. Chỉ mong cô đừng có mệnh hệ gì, nếu không anh sẽ không tha thứ cho mình. Đáng lẽ anh phải bảo vệ cô thật tốt.

"Bác sĩ, con gái tôi sao rồi?" - Bác sĩ bước ra, mọi người sốt ruột hỏi chuyện.

"Chúng tôi đang xử lý vết thương của Hàn Tiểu Thư. Hàn tiểu thư thuộc nhóm máu B, nhưng hiện tại kho máu của chúng tôi không đủ. Cần phải nhờ người có mặt ở đây để hiến máu. Ở đây ai có cùng nhóm máu của bệnh nhân?"

"Tôi là ba của con bé, tôi có thể hiến máu cho nó." - Ba Hàn lên tiếng.

"Quan hệ máu mủ hệ không thể hiến máu cho con mình. Tuy đa số người bình thường không hiểu nguyên lý này. Nhưng làm vậy sẽ gây ra biến chứng, hoặc là hậu di chứng." - Bác sĩ nói.

"Tôi có nhóm máu O. Để tôi hiến cho cô ấy." - Lâm Phong lúc này mới lên tiếng.

"Được, anh đi theo tôi."

Hàn Tiểu Du sau khi chuyển sang phòng hồi sức vẫn còn hôn mê trên giường bệnh. Gương mặt xanh xao, bất cứ ai nhìn vào cũng phải đau lòng.

Lâm Phong trong phòng bệnh chắc sức cô không rời nữa bước, không ăn uống gì. Nhìn cặp nam nữ này, mọi người ai cũng xót.

Suốt 2 tháng qua, Hàn Tiểu Du nằm mãi không chịu dậy. Bác sĩ bảo có thể là di chứng, có khả năng cô sẽ không bao giờ tỉnh lại được.

Lâm Phong ngày nào cũng đến thăm cô. Ngày nào cũng ngồi kể chuyện trên trời dưới đất, nói với cô rất nhiều, rất nhiều chuyện. Vậy mà cô vẫn nằm ngủ ở đó.

"Vợ à, em định ngủ đến bao giờ mới dậy?"

"..."

"Vợ à, hôm nay có người tỏ tình anh đó."

"..."

"Vợ, nếu em không dậy anh sẽ bỏ mặc em luôn."

"..."

"Không đâu, anh sẽ không làm vậy đâu."

"..."

"Anh có học thêm vài món mới nấu cho em ăn nè."

"..."

"Anh nhớ em"

"..."

"Vợ à, em không nhớ anh sao?"

"..."

"Hàn Tiểu Du..."

"..."

Hàn Tiểu Du rất mệt. Xung quanh cô rất tối, cô đi mãi đi rất lâu. Mỗi lần gục ngã lại nghe được giọng nói của ai đó. Giọng nói mang theo nỗi đau khiến cô muốn rơi lệ. Từng lời từng lời rất rõ ràng đang nói cho cô nghe. Cô lại có sức mạnh bước dậy mà đi tiếp. Dù là đi trong vô vọng, cũng không bỏ cuộc.

Hàn Tiểu Du hôn mê 5 tháng. Mọi người dường như hết hy vọng cô sẽ tỉnh lại. Chỉ còn Lâm Phong vẫn luôn nuôi hy vọng. Bởi vì anh tin cô sẽ không bao giờ bỏ rơi anh ở lại. Không ai có thể khuyên nhủ anh.

Lâm Phong vẫn thường xuyên đến thăm, anh dù mưa hay nắng vẫn đến bệnh viện, không bỏ ngày nào. Luôn chỉ là ngồi bên cạnh cô, nói chuyện với cô, làm việc. Nó dường như là thói quen của Lâm Phong.

Lâm Phong ngồi trên giường bệnh, lướt laptop làm việc. Ánh mắt lúc nào cũng chú ý đến cô gái kề bên. Hàn Tiểu Du khẽ cử động ngón tay.

"Tiểu Du?" - Lâm Phong nhìn cô. Hàn Tiểu Du từ từ mở mắt, trần nhà trắng tin hiện ra trước mắt cô. Lâm Phong chạy đi gọi bác sĩ. Báo tin cho cả ba mẹ Hàn. Anh vào lại phòng bệnh, tiến đến gần cô.

"Thực sự là kỳ tích. Cô ấy hoàn toàn khỏe mạnh. Có thể nhanh chóng xuất viện." - Bác sĩ kinh ngạc nói. Nếu như hôm qua kết quả khám bệnh không có tiến triển. Hôm nay tỉnh lại thì đúng là một kì tích.

"Tiểu Du, em tỉnh rồi." - Lâm Phong nắm lấy tay cô. Anh đã đợi được cô, đã đợi được cô rồi.

"Anh là ai?" - Cô ngây ngốc nhìn anh.

"Tiểu Du, anh là bạn trai của em. Em không nhận ra anh sao?" - Lâm Phong càng siết chặt tay cô, kích động hỏi.

"Anh là bạn trai của em sao?"

Tự nhiên Ny nổi hứng ngược nam một chút ☐

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

"Bạn trai của em mà xấu trai thế sao?" - Hàn Tiểu Du hỏi.

Lâm Phong "..."

Vợ anh cái gì cũng đúng, anh chính là xấu trai đi? (Xấu như soái ca ấy mà).

"Phong ca ca à, Đậu Đỏ vừa mới tỉnh dậy, anh đừng chung ra bản mặt như vậy được không?" - Hàn Tiểu Du đưa tay sờ sờ mặt anh. Cô mỉm cười, lần này cô không mất trí, lại còn nhớ ra được rất nhiều thứ đã quên. Lâm Phong ngẩn người nhìn cô.

"Em nhớ. Phong ca ca, em nhớ anh. Em nhớ cả cậu bé đã chơi cùng với em. Nhớ cậu bé nói với em sẽ bảo vệ cho em. Phong.." - Cô ôm lấy anh. Anh cũng ôm chặt cô.

"Anh... Anh rất sợ. Sợ em cứ ngủ mãi không dậy." - Lâm Phong run rẩy nói. Phải, thật sự rất sợ. Anh có thể không quan tâm đến bất cứ việc gì, chỉ cần cô còn ở bên cạnh anh.

"Em xin lỗi." - Hàn Tiểu Du khóc, những ngày qua cô đều nghe thấy tiếng anh nói chuyện với mình. Thất anh bất lực như thế nào. Cô có thể tỉnh lại cũng chính nhờ anh.

Hàn Tiểu Du sau khi suy nghĩ, đã quyết định đi du học 4 năm. Cũng chính là phải rời xa gia đình, và cả Lâm Phong 4 năm.

Người kịch liệt phản đối cũng chính là Lâm Phong. Vì đơn giản là cô không muốn cho anh theo cùng. Anh lại không muốn để cô đi một mình.

Tạm thời gác lại cái vấn đề du học sang một bên. Quan trọng chính là việc tên Hoàng Thiên Bảo một ngày không bám theo cô, sẽ ăn không ngon ngủ không yên hay sao đó.

Được rồi, kiếp trước cô đã từng như vậy, kiếp này coi như trả nợ. Chỉ là hấn ta càng làm, thì lại có người càng ghen. Mà người đó ghen, người khổ chỉ là cô mà thôi. Tại sao Hàn Tiểu Du lại không biết tính chiếm hữu của Lâm Phong mạnh mẽ như thế chứ?

"Vợ à, khi này tên kia đã làm gì em." - Lâm Phong đi vòng quanh vợ mà tra hỏi.

"Hấn ta... Chỉ nắm lấy tay em thôi."

"Đi theo anh rửa tay." - Lâm Phong kéo cô vào nhà vệ sinh rửa tay. Rửa tay cô như thể là cô vừa mới tiếp xúc với bệnh nhân bệnh truyền nhiễm cực kỳ nặng vậy. Ý anh là tên kia là kẻ bệnh!

"Vợ à, khi này anh ta đã làm gì thế?"

"Anh ta giật lấy túi xách của em." - Hàn Tiểu Du đưa ra túi xác giới hạn mình thích nhất.

"Vứt đi, mai anh mua cái khác." - Lâm Phong không thương tiếc quẳng vào sọt rác. Hàn Tiểu Du khóc không ra nước mắt, bản giới hạn làm sao có thể dễ dàng mua được. Ấy vậy mà Lâm Phong lại mua được nha!

"Vợ à, hôm nay hấn đã làm gì..."

"Hôm nay em không gặp hấn. Phong ca ca à hôm nay em ở nhà cả ngày với anh mà!" - Hàn Tiểu Du hét lên. Tên này ghen riết thành nghiện rồi.

"Ừ nhỉ." - Phong ca ca vừa mới bị mất trí nhớ tạm thời.

"Phong, anh có máu M à? Sao thích nghe em mắng thế?" - Hàn Tiểu Du ngược đầu lên hỏi anh

"Vợ à, chỉ có em mới có thể chà đạp anh thôi!"

Này, anh bị Từ Vi Vũ nhập à!

Sau lần tai nạn đó, cô có một tài xế kiêm osin và kiêm cả người yêu đưa rước mỗi ngày. Tốc độ lái xe còn chậm hơn cả đi bộ. Đúng là nói quá một chút, nhưng với cái tốc độ này thì quá là kinh khủng.

"Lâm Phong, chạy nhanh một chút được không?" - Hàn Tiểu Du than thở.

"Không được."

"Em xuống đi bộ!" - Hàn Tiểu Du chưa kịp mở cửa xe. Chiếc xe đã phóng đi với một tốc độ chóng mặt.

Anh không thể lái xe với tốc độ của người bình thường à?

"Lâm Phong, em thích anh. Anh làm bạn trai em nha." - Một cô bé sinh viên năm nhất đứng đưa một lá thư e lệ nói.

"Tôi không thích cô." - Anh lạnh lùng bỏ đi. Ừ, anh rất phù, quá là phù. Nhưng không ai có thể thấy được bộ mặt bây giờ của anh.

"Vợ à, anh mới từ chối lời tỏ tình của một cô bé đó. Khen anh đi. Khen anh đi!"

"..." Được rồi, anh làm tốt lắm!

"Vợ à, cho anh ôm đi." - Lâm Phong như đứa bé cần hơi mẹ. Biểu cảm trên mặt cũng rất đáng yêu. Cô là người bị tai nạn hôn mê, làm sao đầu óc của anh lại bị ảnh hưởng thế này? Hàn Tiểu Du không nỡ từ chối, ôm lấy anh một cái.

"Vợ à, em đừng đi du học có được không? Nếu không em phải mang theo osin kiêm nhiều thứ này theo chứ?" - Lâm Phong cất giọng hỏi.

"Em có thể kiếm osin mới mà."

"Đâu có osin nào chất lượng như anh đâu?" - Lâm Phong phản bác lại, làm osin cho cô là vinh hạnh của anh.

"Xì. Ai bảo không có? Hoàng Thiên Bảo chẳng hạn. Em thấy biểu hiệu của anh ta dạo gần đây cũng tốt." - Hàn Tiểu Du cố tình lờ tên Hoàng Thiên Bảo vào.

"Anh sẽ đem hẳn đi băm thành trăm mảnh cho chó ăn. Không thì trói lại quăng xuống biển cho cá mập xoi." - Lâm Phong tức giận nói. Cô càn lời! Anh có cần bạo lực như vậy không? Cô đã quên anh là bang chủ bang Hắc Long nổi tiếng lạnh lùng. Trước mặt cô, anh đã quăng mất hình tượng lạnh lùng của mình sang tận nam cực.

Ta muốn ngược. Nhưng sợ trái tim mỏng manh yếu đuối của ta lại chịu không nổi. Nên ta cho sủng nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mặt Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: (h)

*Cảnh H đầu tiên của truyện ~

Phòng hội nghị, tập đoàn Lâm thị, trực thuộc quản lý của bang Hắc Long. Không khí bây giờ cực kỳ căng thẳng. Vị sếp lớn lạnh lùng ngồi nghe trưởng phòng báo cáo. Gương mặt của anh như muốn ăn tươi nuốt sống mọi người đang có mặt trong phòng họp này vậy.

"Dự án đầu thầu..." - Trưởng phòng đang sợ hãi lắp bắp nói. Tiếng chuông điện thoại của boss lớn vang lên cắt ngang lời ông.

"Vợ, em học xong rồi sao?... Được rồi, anh đến đón em" - Lâm Phong dịu dàng đến mức độ ai cũng phải há hốc miệng.

"Tan họp." - Vị sếp lớn nào đó đứng lên bước khỏi phòng hội nghị.

Lâm Phong học đại học chỉ vì một lý do, anh từng nghe Hàn Tiểu Du nói qua sẽ vào đại học A. Bởi vì muốn ở gần bên cạnh cô.

Hàn Tiểu Du đứng chờ Lâm Phong, cô giận dỗi, nhưng lại trở thành điểm nổi bật trong đám nữ sinh kiêu sa kia. Cô có thể lớn tiếng mà bóí rằng, bây giờ cô chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Chiếc xe quen thuộc dừng lại trước cổng trường. Cô nhanh chân chạy đến, chui vào xe cho anh một nụ hôn khích lệ lên má.

"Nhớ em không?" - Hàn Tiểu Du phấn khởi hỏi, nụ cười rạng rỡ.

"Nhớ." - Anh dịu dàng hôn lên môi cô.

"Phong ca ca, đã có đồ ăn chưa?" - Bà Hoàng nhà họ Lâm ngồi trên ghế, hối thúc tên osin trong bếp. Tàì nấu ăn của anh đang tốt lên rất nhiều. Cô bị anh nuôi đến quen miệng rồi.

Món bò bít tết đặt biệt, còn có trứng chiên kèm theo vài lát khoai tây chiên thơm ngon. Món ăn này lại do chính tay một lão đại chuyên cầm súng đích thân xuống bếp nấu cho vợ mình.

"Vợ, khen anh đi ~"

"..." - Anh ra dáng lão đại một chút được không?

Hàn Tiểu Du nằm trên giường, cô mệt mỏi nhắm mắt lại. Lâm Phong vì say, không suy nghĩ nhiều, liền kéo cô xuống dưới thân mình.

"Tiểu Du." - Lâm Phong thâm tình gọi. Đôi tay mạnh mẽ của Lâm Phong xiết chặt eo của cô, ôm lấy cô vào lòng. Anh không muốn một phút nông nổi của mình sẽ khiến cô bị tổn thương.

Hàn Tiểu Du sờ vào gương mặt quen thuộc, chủ động hôn lên đôi môi mỏng của anh. Hơi thở của Lâm Phong trở nên bất ổn. Anh đưa đầu lưỡi của mình vào bên trong khoang miệng của cô. Mãi cho đến khi cô mất hết đường khí, anh mới luyến tiếc buông tha.

Hàn Tiểu Du mặt đỏ bừng ngai ngừng. Lâm Phong khẽ mỉm cười. Anh đi chuyển đôi môi ướt át của mình xuống cổ của cô, rồi từ từ đi xuống.

Anh nhanh chóng cõi hết những thứ cản trở trên người cô. Cơ thể của cô hiện ra trước mắt của anh. Hàn Tiểu Du run rẩy cõi nút áo sơ mi của anh ra. Cô kì thực rất xấu hổ khi làm chuyện này.

"Tiểu Du, nếu em không muốn có thể nói với anh. Anh sẽ dừng lại." - Lâm Phong cung chiều nhìn cô. Hàn Tiểu Du ngai ngừng quay mặt chỗ khác, không từ chối anh.

Lâm Phong cúi xuống ngậm lấy đỉnh hồng nhay cảm của cô, một tay xoa bóp nhẹ nhàng ngực cô. Lâm Phong nhẹ nhàng, dù có hơi lũng củng nhưng cũng đủ khiến Hàn Tiểu Du bị kích thích.

“Ừm...”

Nghe được tiếng rên rỉ thốt ra từ miệng của cô, Lâm Phong không thể nào đợi được nữa, anh vội vã cõi bỏ quần tây của mình.

Vật nam tính hiện ra trước mắt của Hàn Tiểu Du. Cô có chút sợ hãi, tránh né Lâm Phong.

Anh lúc này không còn chú ý điều gì nữa, cúi xuống hôn lên môi cô, đem vật to lớn vào nơi tư mật của cô.

"Ahhhhhhh..." - Hàn Tiểu Du đau đón hét lên. Lâm Phong dừng mọi hành động lại, nhẹ nhàng hôn lên ngực cô. Dòng máu đỏ từ nơi tư mật của cô chảy ra. Cô đã giao bản thân mình cho anh, anh sẽ luôn yêu thương cô. Cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra đi nữa, tình cảm anh dành cho cô cũng không bao giờ thay đổi.

"Ngaoan, đừng sợ, một chút nữa sẽ không đau." - Lâm Phong bây giờ cũng không khá hơn bao nhiêu. Cô dần quen với vật to lớn của anh. Nhìn thấy Hàn Tiểu Du không còn đau, anh mới nhẹ nhàng tiến sâu vào.

Bên trong cô vừa ẩm áp, vừa khít chặt, bao phủ lấy thứ to lớn của anh. Cảm giác thỏa mãn mãnh liệt bao trùm lấy Lâm Phong.

Anh từ từ di chuyển hạ thân, cơ thể mỏng manh của cô luân theo sự di chuyển của anh. Toàn thân như có dòng điện chạy qua, thứ cảm giác lần đầu tiên Hàn Tiểu Du có được.

"Ừm... Phong... Anh chậm một chút..."

"Tiểu Du... Anh yêu em"

Lâm Phong hôn khắp cơ thể cô, tạo ấn ký riêng của mình. Luôn miệng kêu tên cô, dỗ ngọt cô. Lâm Phong gằm nhẹ, phóng thích bản thân vào bên trong cô.

Sau khi hai người trải qua cuộc ái ân Lâm Phong tỉnh thần sản khoái, nhìn cô gái dưới thân mình.

"Vợ à, một lần nữa nha."

"Hả?"

"Lần nữa đi vợ."

"Nhưng em rất mệt "

"Lần cuối cùng đi."

"..."

Một lần, rồi lại một lần, không biết bao nhiêu cái một lần, đến khi trời tờ mờ sáng, Lâm Phong mới tha cho cô. Cầm thú aaaaaa...

Bé rất ngây thơ và chong xáng. ☐

Mỗi lần viết cảnh H thì y như rằng mù tịt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

***Truyện bắt đầu ngược rồi đó. Thông báo cho mấy bạn không thích đọc ngược. Ngược tâm.**

"Đi ra khỏi phòng!!!" - Hàn Tiểu Du đánh đuổi người hành hạ cô cả đêm qua đi. Anh mặt dày ôm lấy cô.

"Vợ, anh xin lỗi."

"Biến."

"Vợ, tha lỗi cho anh đi."

"Cút cho bà!!!" - Cô đánh mấy cái vào người Lâm Phong. Anh đứng lên đi ra, lúc sau lại cầm theo cái cây đưa cho cô.

"Đánh anh bằng cái này đi. Đánh bằng tay đau tay em." - Lâm Phong dụ dỗ nói.

"..." - Cô thua rồi, thua triệt để.

Một ngày sau, Lâm Phong phải đi công tác vài ngày ở Mỹ. Chỉ còn một mình Hàn Tiểu Du ở lại thành phố S. Kể từ khi Lâm Phong đi, cô luôn có cảm giác bất an. Giống như có một người nào đó đang theo dõi mình vậy.

Hàn Tiểu Du vừa bước ra cổng trường, lại bị người ta đánh ngất xỉu. Sau khi cô tỉnh lại, đã thấy mình ở trong một căn phòng, trên người là bộ quần áo trong suốt dễ dàng nhìn thấy bên trong.

Một người đàn ông bước vào phòng. Hàn Tiểu Du chấn kinh trong lòng. Hoàng Thiên Bảo nở nụ cười quái dị nhìn cô.

"Anh... Anh muốn làm gì?" - Hàn Tiểu Du sợ hãi ôm lấy chăn che đi thân thể của mình. Anh ta nắm chân của cô. Anh ta từ từ bước trèo lên giường, giam cô dưới thân, Hàn Tiểu Du hét chói tai đẩy tay hắn.

Anh ta xé rách quần áo mỏng manh trên người cô. Hắn không một chút thương hại nắm lấy cổ tay cô, mặc cho Hàn Tiểu Du phản ứng dữ dội. Một lúc lâu sau, Hàn Tiểu Du không còn dấy dựa nữa. Trong lòng bất lực gọi tên một người đến để giải cứu cho cô. Cô nắm chặt bàn tay của mình thành nắm đấm. Nước mắt từ khóe mi cô rơi xuống gương mặt nhỏ nhắn.

Hàn Tiểu Du trong phòng tắm, không ngừng kì cọ thân thể của mình. Cô cảm thấy thật nhơ nhuốc. Cô không ngừng khóc, khóc thật lớn.

Lâm Phong cũng không nghĩ sẽ có chuyện gì xảy ra. Bởi vì gần đây Hoàng Thiên Bảo rất yên phận. Nên anh mới để Hàn Tiểu Du ở lại thành phố S một mình. Anh nhanh chóng kết thúc công việc, trở về nhà với người vợ yêu dấu.

"Vợ ơi, anh về rồi." - Lâm Phong bước vào nhà, phấn khởi tìm cô. Trước mắt anh, một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ. Hàn Tiểu Du trong phòng tắm cắt cổ tay tự tử.

"Tiểu Du." - Lâm Phong hét hoảng, ôm cô đến bệnh viện. Lại một lần nữa Lâm Phong trong bệnh viện lo lắng cho cô. Hàn Tiểu Du vì mất máu quá nhiều, nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ cần anh về trễ một chút, rất có thể cô không giữ được mạng sống.

"Tiểu Du. Tại sao em lại làm như vậy?" - Lâm Phong nhìn cô gái đang nhắm mắt, trong lòng không biết bao chua xót. Anh chỉ mới đi 2 ngày, đã có chuyện gì xảy ra với cô.

Hàn Tiểu Du tỉnh lại, lạnh nhạt nhìn Lâm Phong.

"Vợ, em tỉnh rồi." - Anh nắm lấy tay cô.

"Anh đi ra ngoài!!! Đi ra ngoài đi." - Hàn Tiểu Du giãy giụa, đẩy Lâm Phong ra.

"Vợ, em sao vậy?"

"Đi ra ngoài. Ra ngoài..." - Hàn Tiểu Du cực kỳ kích động.

"Được, em bình tĩnh, anh sẽ ra ngoài. Đừng tự làm tổn thương mình nữa." - Lâm Phong ra khỏi phòng. Hàn Tiểu Du bắt lực khóc.

Lâm Phong, em phải làm sao bây giờ đây? Em không còn xứng đáng với anh nữa!!!

"Tiểu Du, ăn một chút cháo đi." - Lâm Phong thối thối muống cháo trên tay, đút cô ăn. Hàn Tiểu Du hất tay anh khiến cả tô cháo đổ xuống đất. Cô đã được xuất viện, được Lâm Phong đưa về nhà chăm sóc.

"Mấy ngày nay em đã không ăn gì rồi." - Lâm Phong lo lắng nói. Mặc dù chuyện Hàn Tiểu Du bài xích với anh cũng khiến anh rất đau lòng. Nhưng anh không giận, muốn ở bên chăm sóc cho cô.

"Lâm Phong, chúng ta chia tay đi." - Hàn Tiểu Du lạnh lùng nói, trong độ mắt dường như không có chút cảm xúc nào.

"Cái gì?" - Lâm Phong không thể tin vào tai mình. Anh nắm chặt lấy tay cô, tiếp tục nói: "Em vừa nói muốn chia tay? Em muốn rời khỏi anh? Hàn Tiểu Du, anh nói cho em biết, cả đời này anh nhất định không chia tay."

"Có phải anh đã làm gì không tốt không? Tiểu Du, anh có thể sửa đổi. Anh nhất định sẽ khiến em hạnh phúc. Tiểu Du, đừng rời xa anh." - Lâm Phong ôm lấy cô, giọng nói mang theo sự cầu xin hiếm hoi.

Hàn Tiểu Du thật sự muốn khóc. Cô muốn nói sự thật. Cô không muốn rời xa anh. Chỉ là cô không có cách nào nói ra.

Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em

Đêm hôm đó, Hàn Tiểu Du đã đưa ra một quyết định.

Sáng hôm sau, Lâm Phong tỉnh dậy đã không thấy Hàn Tiểu Du đâu. Dù là quần áo trong tủ cũng không còn.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..." - Điện thoại khóa máy. Lâm Phong điên cuồng gọi cả trăm cuộc nhưng vẫn chỉ có một kết quả.

Hàn Tiểu Du không trở về nhà họ Hàn. Không một ai biết cô đã đi đâu. Anh như điên dại đi tìm cô ở khắp nơi. Từ những nơi cô hay đến, tất cả anh đều đến tìm.

Lâm Phong mất cô giống như mất đi phương hướng, chỉ viết đi tìm trong vô vọng.

"Hàn Tiểu Du, anh nhất định sẽ lục tung thế giới này để tìm em. Đến khi đó em đừng hòng có thể rời khỏi anh!"

Lâm Phong ôm lấy tấm hình trong lòng, khóc không thành tiếng. Không phải vì anh yếu đuối, vì người mà anh yêu thương nhất đã bỏ rơi anh.

Con tác giả vừa viết vừa khóc. Trái tim em nó mong manh lắm ☐

Tội Tiểu Du nhà tui quá!!! Huhu... Ta cảm thấy ta thật ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Á, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Lâm Phong ngồi trong văn phòng, khói thuốc lá dày đặc trong không khí.

"Lão đại!" - Duy Minh bước vào.

"Cậu đã điều tra được gì?" - Lâm Phong lạnh lùng hỏi. Duy Minh kể bên không dám tường thuật chuyện gì sẽ xảy ra khi lão đại xem đoạn video anh tìm được.

Duy Minh nuốt nước bọt, gửi đoạn video hack được trong máy Hoàng Thiên Bảo cho Lâm Phong. Anh càng xem sắc mặt càng đáng sợ. Xung quanh anh tỏa ra sát khí muốn giết người.

"Hoàng Thiên Bảo, tôi thề sẽ giết chết hắn." - Lâm Phong gầm lên, ngay cả Duy Minh theo anh nhiều năm như vậy cũng cảm thấy khiếp sợ. Hoàng Thiên Bảo không chỉ cường bức, mà còn quay video lại. Dĩ nhiên Duy Minh đã xóa video, bản sao cũng không còn.

"Vẫn chưa tìm được Tiểu Du?" - Lâm Phong cất giọng lạnh lùng hỏi.

"Lão đại, tôi đã rất cố gắng. Nhưng không thể tìm được chị dâu. Ngay cả danh sách xuất ngoại cũng không." - Duy Minh cuối đầu nói.

"Từ khi nào các người lại trở nên vô dụng như vậy? Thật khiến tôi thất vọng. Mau ra ngoài!" - Lâm Phong tức giận, Duy Minh cuối đầu cung kính bước ra.

Lâm Phong cầm lấy điều thuốc, rít một hơi. Đây đã là điều thứ 15 trong ngày. Anh không có thói quen hút thuốc, vì Hàn Tiểu Du bỏ đi, anh mới bắt đầu thói quen như vậy. Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm được người trước, sau đó sẽ xử lý tên Hoàng Thiên Bảo sau.

Lâm Phong vuốt ve tấm hình trên bàn. Cô gái ngốc của anh, lần trốn tốt như vậy, làm cho anh tìm thế nào cũng không thấy. Từ lúc Hàn Tiểu Du bỏ đi, anh cơ hồ không hề ngủ.

Lâm Phong lặng nhìn đoạn video trong máy tính. Cảm giác đau xót tràn ngập lòng.

"Tiểu Du, đáng lẽ ra anh không nên đi công tác. Anh không nên để em một mình. Tất cả là lỗi của anh. Đều là lỗi của anh. Anh xin lỗi." - Lâm Phong đau đớn nói, dù anh biết sẽ không có ai trả lời mình.

Cốc... Cốc...

"Vào đi."

An Vũ bước vào, trên tay cầm theo khay đồ ăn vào.

"Lão đại, ngài nên ăn một chút, đã mấy ngày nay ngài không ăn gì." - An Vũ nói. Duy Minh, An Vũ và Kha Hiên đã là người theo Lâm Phong kể từ những ngày đầu anh bước vào hắc đạo. Đây cũng là lần đầu tiên họ thấy anh tuyệt vọng như vậy. Chị dâu của họ thật sự rất quan trọng với lão đại. Họ không biết nếu không tìm được cô, lão đại của bọn họ có thể cầm cự được bao lâu.

Xoảng... Khay thức ăn bị hất đổ xuống đất. Lâm Phong lấy một điều thuốc.

"Chuyện của tôi không cần cậu lo." - Anh nói, châm lửa hút điều thuốc trên tay. An Vũ cho người dọn sạch sẽ rồi ra ngoài. Không còn dám làm phiền đến Lâm Phong. Anh bây giờ không khác gì ác quỷ, vô cùng đáng sợ.

Suy nghĩ một chút, Lâm Phong lấy điện thoại trên bàn. Gọi cuộc điện thoại đường dài ra nước ngoài. Một hồi chuông vang lên đã có người bắt máy.

"Em trai yêu quý, ngọn gió nào khiến em gọi điện cho anh?" - Một người đàn ông cà rồn nói. Lâm Phong chau mày.

"Em muốn nhờ anh một chuyện."

"Chuyện gì?" - Giọng nói trở nên nghiêm túc hẳn. Chuyện Lâm Phong muốn nhờ thường không phải chuyện bình thường.

"Tìm người." - Lâm Phong vẫn lạnh lùng nói. Cứ như không phải anh nhờ người ta giúp, mà là giúp người ta.

"Tìm người?" - Jacson Williams buồn cười hỏi.

"Người em muốn tìm là em dâu của anh." - Sự lạnh lẽo truyền qua điện thoại. Khiến Jacson cũng không thể xem thường. So với thế lực của bang Hắc Long, gia tộc Williams có khả năng lớn để tìm được Hàn Tiểu Du hơn.

Jacson là anh trai ruột Lâm Phong. Anh cũng là người thừa kế đời thứ tư của gia tộc Williams. Vốn dĩ cái vị trí người thừa kế lớn lao ấy là của Lâm Phong. Nhưng anh vốn không cần, anh muốn tự mình xây dựng sự nghiệp. Anh trao lại cái vị trí đó cho anh trai mình.

Lâm Phong từ nhỏ đã thông minh hơn người. Cả ba và ông nội đều muốn giao cho anh gia tộc. Khi anh trở về nước Z. Anh muốn mình là một Lâm Phong, một con người hoàn toàn tự mình đứng lên, không phải vì cái mác "Người của gia tộc Williams".

Có lẽ trên thế giới này, nếu không phải là người của gia tộc, không ai biết đến thân phận thật của anh, ngoại trừ Hàn Tiểu Du.

Jacson ngắt điện thoại, máy tính liền nhận được file thông tin về Hàn Tiểu Du.

Một cô gái đáng yêu từ phòng tắm bước ra.

"Có chuyện gì thế?" - Cô gái này vợ của Jacson. Angeline Santos. Hai anh em đều có một tính cách giống nhau, chính là cứng chiều vợ hết mực.

"Em dâu của em đã bỏ đi rồi. David nhờ anh tìm." - Jacson nhún vai nói, sau đó kéo Angeline vào lòng.

"Chuyện của nó tính sau đi. Chúng ta làm trước rồi tính." - Được rồi, quả thật là người anh trai có tâm nhất hệ mặt trời.

Nhưng hơn bao giờ hết...

Trong lúc này anh nhớ em biết bao.

Nhớ ánh mắt...

Nhớ đôi môi...

Nhớ tiếng nói dịu dàng...

Nhớ vòng tay ôm ái...

Tất cả giờ đây được anh mang theo vào giấc ngủ.

Một giấc mộng yêu thương không trọn vẹn..

Cũng đủ để anh sống hết những ngày còn lại.

(Nhớ Em _ Lam Trường)

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Điện thoại trên tay Lâm Phong reo lên, anh không nhìn tên trên điện thoại trực tiếp bắt máy.

"Anh Phong, em say quá. Anh có thể đến quán bar Evil để đón em không?" - Diệp Di Ân nhào nhoẹt nói. Diệp Di Ân gần đây mới phát hiện Lâm Phong là chủ tịch của Lâm thị. Còn là bang chủ Hắc Long. So với Hoàng Thiên Bảo nhỉnh hơn một chút, nên cô ta muốn tóm được anh. Không phải người mong đợi, Lâm Phong mày nhú chặt.

"Được, tôi sẽ đến đón cô. Trước tiên gọi điện về cho gia đình bảo họ chuẩn bị an táng cô." - Lâm Phong không cảm xúc nói.

"Anh..."

"Nếu như cô có ý định chết tôi rất sẵn lòng." - Lâm Phong thẳng tay cúp máy. Lại một lần nữa điện thoại reo lên. Anh vừa định cầm nó ném đi, nhưng lại nhìn cái tên nhấp nháy, là Jacson đang gọi.

"Anh đã tìm được rồi?" - Lâm Phong khẩn trương hỏi.

"Theo những gì anh điều tra được. Hiện tại em dâu đang ở tỉnh F. Ở cùng với Lý Tiểu Linh." - Jacson vừa nói xong, đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng tút tút.

Lâm Phong lập tức khoác áo, bước khỏi văn phòng. Duy Minh, An Vũ và Kha Hiên vẫn đứng ở ngoài túc trực.

"Kha Hiên, mau đi lấy xe. Đến nhà của Lý Tiểu Linh." - Lâm Phong bước được vài bước, cả người không còn sức lực ngã xuống đất.

"Lão đại!!!" - Mọi người hoảng sợ, lập tức đưa anh vào bệnh viện.

Bệnh viện Q, thành phố S.

"Lão đại chúng tôi bị làm sao?"

"Người này quả thật là điên rồi! Bị sao á? Dạ dày của anh ta thủng một lỗ bự như cái mâm. Không ăn uống lại còn hút thuốc, uống rượu, muốn đi chầu diêm vương sao?" - Vị bác sĩ nào đó tức giận. Ba người kia chỉ biết đứng nghe. Họ vốn không thể ngăn lão đại lại. Trên đời này chỉ có một người có thể thay đổi được suy nghĩ của lão đại. Mà người đó lại trốn đi chẳng có bên cạnh.

Một giờ sau, Lâm Phong tỉnh lại, anh không quan tâm đến bản thân, rút ống truyền dịch ra khỏi cơ thể.

"Lão đại, sức khỏe của ngài..." - Kha Hiên lên tiếng liền bị ánh mắt sắt bén kia khóa chặt.

"Tôi không sao. Mau đến nhà của Lý Tiểu Linh." - Lâm Phong bước xuống giường, mặc cho vị bác sĩ kia có ngăn cản thế nào. Lâm Phong mệt mỏi trên xe, nhắm mắt lại dưỡng sức.

Từ thành phố S đến tỉnh F mất 3h đường xe. Khi trời chập tối Lâm Phong cũng đến nơi. Đường vào nhà Lý Tiểu Du còn phải mất thêm nửa tiếng đường bộ. Khi bọn họ tới nơi thì trời cũng tối hẳn.

Mấy chú chó thấy người lạ sủa inh ỏi. Một cụ già lồm khồm trong nhà đi ra.

"Các người tìm ai?" - Cụ già là bà ngoại của Lý Tiểu Linh.

"Cháu muốn tìm Lý Tiểu Linh."

Cụ già đó nhìn họ, quay vào nhà kêu Lý Tiểu Linh ra. Cô vừa ra tới, nhìn thấy Lâm Phong thì giật cả mình. Cô biết Lâm Phong đến tìm Hàn Tiểu Du. Cũng biết Tiểu Du còn rất yêu anh, cho nên cô để cho họ tái hợp lại có phải rất tốt không?

"Anh tìm Tiểu Du sao? Cậu ấy ở sau vườn. Tôi đưa anh đi. Mặc dù tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mấy hôm nay cậu ấy không được tốt." - Lý Tiểu Linh mở cửa ra cho họ vào. Lâm Phong đi vào sau vườn, đứng nhìn cô gái đang ngồi trên vồng, nhìn ra vườn cao su hoang vắng trước mặt. Trong ánh mắt cô hiện lên nỗi buồn khó tả.

"Tiểu Du..." - Lâm Phong khẽ gọi. Âm thanh như nghẹn lại ở cổ họng. Hàn Tiểu Du hoảng hốt quay lại.

"Phong..." - Lâm Phong tiến đến ôm lấy cô. Vòng tay siết chặt, bao nỗi nhớ nhưng được thể hiện qua cái ôm ấm áp đó. Anh cúi người xuống, ánh mắt thâm tình nhìn cô.

"Tiểu Du, theo anh trở về." - Lâm Phong vuốt mái tóc cô. Hàn Tiểu Du cúi đầu, nước mắt đã đọng khóe mi.

"Em không thể. Em..." - Ngón tay thon dài đặt lên đôi môi mềm mại của cô.

"Lời của anh là mệnh lệnh, em chỉ được phép làm theo, không được từ chối." - Lâm Phong bá đạo nói. Lúc này bộ tam bước đến.

"Chỉ dẫu, kể từ khi đi lão đại không chịu ngủ, cũng không ăn uống. Khi này còn bị ngắt xiu đưa vào bệnh viện. Bác sĩ bảo phải nằm viện nhưng không chịu." - An Vũ lên tiếng nói. Hàn Tiểu Du ngược nhìn An Vũ, sao đó lại nhìn Lâm Phong.

"Tại sao lại tự hành hạ bản thân mình như vậy?" - Cô đau lòng nói, cô không muốn anh thành ra như vậy.

"Em trở về, anh sẽ ngoan, không hư nữa."

Hàn Tiểu Du đồng ý trở về. Nhưng Lâm Phong biết cô vẫn giữ khoảng cách với anh. Cô trở về cũng đã 1 tuần, hằng ngày chỉ ở nhà, đi học cũng không muốn.

"Tiểu Du, anh vừa làm gà chiên em thích ăn." - Lâm Phong ôn nhu nói. Hàn Tiểu Du đi vào trong bếp, vừa ngồi lên bàn ăn lại cảm thấy buồn nôn. Cô lập tức chạy vào bồn cầu nôn khan.

"Em có sao không?" - Lâm Phong vỗ vỗ lưng cô.

"Em không sao." - Hàn Tiểu Du xua tay. Lâm Phong lo lắng đứng bên, trong ánh mắt sáng lên. Anh cầm điện thoại gọi Kha Hiên tới. Kha Hiên cũng là bác sĩ có tay nghề cực kỳ tốt.

"Tôi cho cậu 5p để đến đây." - Người nào đó vừa nghe xong, ba chân bốn cẳng chạy đến. Lành Hiên đến sau 4p59 giây, rất chuẩn xác.

"Lão đại, có chuyện gì?"

"Cậu khám cho cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy đã mang thai." - Hàn Tiểu Du sợ hãi sờ xuống bụng mình. Hình như tháng này cô chưa đến. Kha Hiên vào khám cho cô.

"Lão đại, chúc mừng, chị dâu đã mang thai được 2 tuần." - Kha Hiên lập tức báo cáo, sau đó lui ra ngoài. Lâm Phong lại gầm cô, sờ sờ vào vùng bụng phẳng phiu của cô. Nơi này đang có một sinh linh bé nhỏ đang tồn tại.

"Vợ, có nghe gì không? Chúng ta đã có baby rồi." - Lâm Phong hạnh phúc ôm cô vào lòng.

Trong lòng Hàn Tiểu Du bây giờ rất khó tả. Cô không phải không hoan nghênh đứa bé này, nhưng cô không biết đứa bé này là con của ai. Khi tên kia cưỡng bức cô thì hôm trước cô và Lâm Phong có phát sinh quan hệ. Thời gian không cách nhau bao nhiêu, không thể biết chính xác. Nhìn Lâm Phong như vậy, cô không nỡ nói với anh, đứa bé này có thể không phải con anh. Nhưng mà cô không thể lừa dối anh.

"Lâm Phong, đứa bé này có thể không phải là con của anh." - Hàn Tiểu Du khổ sở lên tiếng.

"Ừ." - Lâm Phong vẫn không quan tâm, xoa xoa bụng của cô.

"Em.. Em không có nói giỡn. Em và Hoành Thiên Bảo... Hấn đã cưỡng bức em.. Hấn.. Em không biết đứa trẻ này có phải là con của hấn không..." - Hàn Tiểu Du nhắm mắt nhớ lại ngày hôm đó.

"Ai bảo anh không phải ba của nó, chỉ cần là con của em." - Ý của Lâm Phong nghĩa là, chỉ cần là con của em, cũng sẽ là con của anh.

"Lâm Phong.. Em không xứng với anh.. Ừm.." - Cô nói nửa chừng lại bị ai đó chặn lại. Nụ hôn mang bao nhiêu tình yêu của anh.

"Hàn Tiểu Du, em nghĩ tình cảm của anh dành cho em dễ thay đổi sao? Tất cả mọi chuyện, anh đều biết, đều biết hết. Tiểu Du, anh không cần quan tâm đến điều gì khác, anh chỉ biết anh rất yêu em. Không thể đánh mất em được. Em chính là cả sinh mạng của anh."

Ta mà ngược chỉ ngược 1,2 chương thôi ~

Mọi người muốn đứa trẻ này là con của ai?~

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Bởi vì Lâm Phong sắp đón một thành viên mới, ngôi nhà kia lại không đủ rộng rãi nên anh quyết định sẽ chuyển đến một ngôi nhà rộng hơn. Lâm Phong mua một căn biệt thự ở khu An Phúc. Nơi xoa hoa nhất thành phố S, giá biệt thự ở đây không phải là rẻ.

Lâm Phong kéo hành lý màu hồng của Hàn Tiểu Du, nhưng cũng không làm mất đi vẻ nam tính vốn có của anh. Bởi vì anh rất bí mật, đây cũng là lần đầu Hàn Tiểu Du đến ngôi nhà này. Lâm Phong dùng hai tay che mắt cô lại, từ từ đưa cô vào nhà.

"Phong... anh làm gì vậy?" - Hàn Tiểu Du tò mò hỏi.

"Đi chậm một chút. Sắp đến rồi." - Lâm Phong nhẹ nhàng bảo. Anh đưa cô đến một căn phòng nhỏ, sau đó từ từ mở tay ra khỏi mắt cô.

"Phong..." - Trong lòng Hàn Tiểu Du như có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua. Cúi cho bé, xe đẩy đến tả lết đều được Lâm Phong chuẩn bị cẩn thận. Phòng cho bé được rất sạch sẽ, trên tường là những hình nhân vật hoạt hình đáng yêu.

"Em không thích à?" - Lâm Phong thấy cô không nói, sợ rằng cô không thích.

"Dĩ nhiên là thích." - Hàn Tiểu Du cảm động nói, nước mắt sớm đã không giữ lại được. Người ta thường bảo người mang thai rất dễ xúc động.

"Thích là tốt rồi. Ngoan, đừng khóc." - Anh lau đi những giọt lệ trên mắt cô. Lâm Phong quý xuống, tay anh mở chiếc hộp đen sang trọng, nổi bật bên trong chính là chiếc nhẫn đính viên đá kim cương đỏ.

"Tiểu Du, làm vợ anh nhé." - ánh mắt anh thâm tình và ôn nhu, Hàn Tiểu Du vô cùng bất ngờ, ngay người nhìn chàng trai trước mặt.

"em..." - Từng giọt nước mắt lại bắt đầu rơi.

"Được rồi, đừng khóc. Em không muốn cũng không sao." - Lâm Phong đứng lên ôm lấy cô gái bé nhỏ vào lòng.

Nhật kí chăm vợ của Lâm lão đại.

Lâm Phong sợ cô không cẩn thận nên đem tất cả những thứ có góc nhọn như cạnh bàn, cạnh ghế và đầu tủ đều bọc lại cẩn thận. Ba mẹ Hàn và bà ngoại cũng thường xuyên đến đây. Dặn dò Lâm Phong đủ thứ trên trời dưới đất. Nào là phải ăn gì, phải làm gì, không được làm gì. Hàn Tiểu Du nghe mãi cũng phát ngán. Lâm Phong dần dần có một thói quen, lúc nào cũng vuốt ve cái bụng nhỏ của cô.

"Tiểu công chúa, con phải khỏe mạnh, không được làm mẹ mệt." - Đạo này Hàn Tiểu Du bị ốm nghén, không thể ăn được gì khiến cô vô cùng khó chịu và mệt mỏi.

"Em bé còn chưa đến bốn tháng, làm sao biết là trai hay gái. Anh thích con gái lắm sao?" - Hàn Tiểu Du buồn cười nói.

"Ừ." - Anh không muốn sinh con trai để giành vợ với mình. Nếu cô biết suy nghĩ của anh hiện tại chắc sẽ phỉ nhổ anh. Anh ghen với cả con cơ đấy!!!

Mỗi buổi sáng cô đều được Lâm Phong bồi bổ một ly sinh tố bơ. Mỗi bữa ăn đều được Lâm Phong nấu theo chế độ dinh dưỡng. Từ một lão đại trở thành một ông nội trợ, suốt ngày tìm hiểu những cuốn sách liên quan đến phụ nữ mang thai... Nói chung anh tham khảo tất cả những gì có liên quan đến bà bầu.

Hàn Tiểu Du khi mang thai có bầu thêm ăn kinh khủng, lúc nào cũng đói, lúc nào cũng muốn ăn. Nhưng lại chỉ thèm những món Lâm Phong nấu. Cho nên ông chồng hoàn mỹ này luôn ở bên cạnh vợ, công ty giao lại cho bộ tam An Vũ, Duy Minh và Kha Hiền. Sao chị dâu mang thai họ lại khổ như thế này?

Lâm Phong đưa Hàn Tiểu Du đi khám thai. Trong bệnh viện, Lâm Phong đem bác sĩ chuyên khoa phụ sản nổi tiếng nhất đến kiểm tra sức khỏe toàn diện cho cô và đứa bé. Bác sĩ di chuyển đầu siêu âm trên bụng phẳng của Hàn Tiểu Du, rất nhanh màn hình đã chiếu hình ảnh của đứa bé trong bụng mẹ.

"Thai nhi phát triển rất bình thường, tim thai cũng ổn định." - Vị bác sĩ đó chậm rãi nói. Hàn Tiểu Du nhìn chằm chằm vào màn hình, cô cho dù như thế nào vẫn rất yêu đứa trẻ này. Lâm Phong ánh mắt dâng đầy vui sướng, so với lần siêu âm lần trước đã lớn hơn rồi. Khi nghe được tim thai của con đang đập, niềm hạnh phúc không rõ nguyên nhân xâm chiếm lấy tim anh. Khóe miệng anh vươn lên nụ cười.

TTTT Sunrise.

Sau khi đưa vợ đi khám thai, Hàn Tiểu Du và Lâm Phong cùng đi mua sắm đồ cho con. Cho dù đứa bé chỉ mới được 2 tháng, vẫn còn 7 tháng mới chính thức chào đời.

Hai người đứng lại trước cửa hàng cho bé sơ sinh, nhìn cái này một chút, xem cái kia một chút. Một người đàn ông bước đến vỗ tay chúc mừng, giọng nói mang theo vài phần khinh bỉ.

"Hạ Tiểu Du, cô mang thai sao?" - Hoàng Thiên Bảo từ đầu bước đến. Lâm Phong lạnh lùng nhìn anh ta. Không lâu nữa sự nghiệp của anh ta sẽ tan thành mây khói.

Lâm Phong suốt một tháng qua từng bước từ từ đụng đến công ty của Hoàng Thiên Bảo. Suốt gần 2 tháng qua, công ty Bảo Thiên luôn gặp rắc rối không cách gì giải quyết được. Bây giờ nó chỉ làm một cái vỏ, bên trong hoàn toàn rỗng tuếch. Chỉ cần một cơn gió cũng khiến nó sụp đổ.

"Cậu muốn gì?" - Lâm Phong nhìn anh ta.

"Lâm Phong, cậu có chắc đứa bé đó là con của cậu không? Có khi lại cho cậu đội mũ xanh cũng không chừng" - Hoàng Thiên Bảo "tốt bụng" nhắc nhở người bạn thân.

"Chuyện của tôi không liên quan đến cậu. Có thời gian không lo công ty của mình, còn lo chuyện bao đồng." - Lâm Phong nhếch mép cười.

"Cậu..." - Hoàng Thiên Bảo tức giận. Anh ta nhìn chăm chăm Hàn Tiểu Du.

"Tôi muốn biết xem đứa bé này là của tôi hay của cậu." - Hoàng Thiên Bảo muốn đụng đến Hàn Tiểu Du. Ngay lập tức anh ta nằm đau đớn dưới đất.

"Nếu cậu còn muốn giữ lại mạng sống của mình, thì xem lại cách cư xử của cậu trước."

Oimeoi... Tiểu Du mang thai mà làm như con au nó mang thai vậy. Sáng giờ đọc mấy bài viết về thai nhi muốn lời mất □

Có ai muốn đặt tên cho con của họ không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Vợ à, sau khi sinh con chúng ta kết hôn nhé."

Hoàng Thiên Bảo đứng nhìn họ, sau đó bỏ đi. Kể từ ngày đó họ cũng không gặp lại anh ta. Chỉ biết rằng sau đó không lâu, công ty của anh ta bị phá sản.

Tháng thứ 3

"Cái gì? Vợ tôi mang thai đôi?" - Lâm Phong bất ngờ hét lên.

"Đúng vậy. Thông thường, siêu âm sẽ phát hiện được thai đôi ngay từ tuần thứ 6 cho tới tuần thứ 8 của thai kỳ. Tuy vậy, có nhiều trường hợp phải tới tuần 10-12 thì mới có thể khẳng định được chắc chắn cái thai là thai đơn hay thai đôi." - Bác sĩ giải thích. Vậy là anh sẽ có hai đứa con rồi. Lâm Phong hạnh phúc cầm lấy tay vợ.

Tháng thứ 4

Gia đình anh lại nhận thêm một tin vui. Hàn Tiểu Du không chỉ mang thai đôi, mà còn là thai long phụng.

Đúng thật là một niềm vui quá lớn, khi cùng một lúc trong gia đình xuất hiện một bé trai kháu khỉnh và một bé gái xinh xắn.

Tháng thứ 5

Hàn Tiểu Du hoàn toàn thoát khỏi chứng ốm nghén. Bụng đã nhú lên khá rõ. Hai bé cũng bắt đầu di chuyển.

"Vợ, xem này, con nó lại đạp này. Nó muốn nói với mẹ nó tại con ở đây, mẹ có cảm nhận được không?" - Lâm Phong vui vẻ nói. Hàn Tiểu Du cũng nở nụ cười.

Tháng thứ 6

Lúc này hai đứa trẻ bắt đầu bụ bẫm lên và đáng một em bé sơ sinh. Hàn Tiểu Du tăng cân đều đều. Thân hình thon gọn của cô vì mang thai mà đã không được như xưa.

Nhiều khi cô đứng trước gương ngắm nhìn bản thân. Những lúc như thế Lâm Phong đều ôm lấy cô.

"Sau này em có béo thế nào anh cũng đều yêu em."

Bây giờ âm thanh bên ngoài như thế nào, hai bé có thể nghe rõ. Lâm Phong thường "tâm sự mông" với hai đứa trẻ trong bụng suốt ngày. Còn mở nhạc cho chúng nghe. Nhiều lúc Hàn Tiểu Du còn thấy anh yêu con hơn cả yêu cô.

Tháng thứ 7

Hai đứa trẻ rất ngoan, không làm mẹ khó chịu. Có thể vì baba rất khó tính, không cho hai bé hư mẹ mệt. Thật ra đôi lúc baba rất dữ!!!

"Ba rất thương tại con, nhưng ba thương vợ của ba hơn. Hai đứa mà quấy mẹ, sau khi hai đứa ra đời ba sẽ tét vào mông!!!"

"..." Phong ca ca ăn hiếp con kìa.

Tháng thứ 8

Bây giờ bụng của Hàn Tiểu Du cũng đã khá lớn. Đi lại đều rất khó khăn. Lâm Phong vẫn thường ở nhà chăm vợ.

Mỗi ngày đều tập một bài thể dục nhỏ, có thể là đi bộ hay tập một bài yoga. Lâm Phong tìm hiểu kỹ càng những gì tốt cho vợ. Cùng vợ vượt qua những tháng ngày vất vả. Anh thương vợ, không muốn vợ phải khó chịu.

Tháng thứ 9

Chỉ còn 10 ngày nữa sẽ đón hai thiên thần nhỏ về nhà. Lâm Phong vẫn như mọi ngày chăm sóc cho Hàn Tiểu Du. Mọi chuyện chuẩn bị ngày sinh anh đều làm hết. Không muốn vợ phải đụng tay vào việc gì. Hạnh phúc nhỏ nhoi chỉ đơn giản là thế thôi.

"Aaaa..." - Hàn Tiểu Du giật mình tỉnh giấc, Lâm Phong tỉnh lại theo cô.

"Làm sao? Đau ở đâu?" - Lâm Phong luống cuống hỏi. Hàn Tiểu Du lắc đầu.

"Em vừa mơ thấy ác mộng. Em mơ thấy con không còn nữa." - Hàn Tiểu Du thút thít khóc.

"Chỉ là mơ thôi. Không phải là thật. Sẽ không có chuyện gì xảy ra. Ngoan, mau ngủ đi." - Lâm Phong vuốt vuốt lưng cô.

"Em sợ. Em không ngủ được." - Cô cuối đầu nói.

"Ngoan, có anh ở đây rồi." - Anh vẫn ôm cô như vậy, cho đến khi cô gãi trên người anh đã ngủ thiếp đi, anh mới nhẹ nhàng đặt cô xuống.

"Vợ, anh sẽ không để em và con xảy ra chuyện gì." - Lâm Phong nhìn cô, vuốt vuốt mái tóc của cô.

Một đêm tháng 12 năm 2014.

2h sáng tại biệt thự Phúc An.

"Phong.. Em vỡ ối rồi!" - Hàn Tiểu Du lúống cuống nói.

"Cái gì?" - Lâm Phong cảm nhận được dưới chân một mảnh ướt lạnh. Lâm Phong thay lại quần áo cho cô đặt cô nằm trên giường. Gọi điện thoại cho Kha Hiền chuẩn bị xe. Hàn Tiểu Du bắt đầu con đau, cứ 4-5p lại đau quặn một lần.

Sau khi được Lâm Phong đưa lên xe đến bệnh viện, cơn đau lại liên tục.

Lâm Phong một tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, tay còn lại nắm chặt tay cô, Hàn Tiểu Du khổ sở, Lâm Phong rất xót. Cô sợ anh lo lắng nên cố gắng gượng cười trấn an anh.

Hàn Tiểu Du nằm trong phòng chờ sinh, cơn đau ngày càng tăng. Bây giờ 5h sáng mà chẳng cô từ cung vẫn chưa mở được bao nhiêu.

Mãi đến 8 giờ sáng, Hàn Tiểu Du với được đưa vào phòng sinh. Lâm Phong cũng muốn vào, nhưng bác sĩ lại không cho phép.

Anh cứ đi qua đi lại, lóng ngóng không biết làm gì. Anh ngồi cuống ghế im lặng như tượng đá. Hàn Tiểu Du vẫn đau đớn la hét. Tim của Lâm Phong như treo lên ngọn cây vậy.

Khoảnh khắc tuyệt vời nhất chính là tiếng đứa bé trai cất tiếng chào đời. Tiếng khóc của bé nhưng mang theo động lực cho cả Hàn Tiểu Du và Lâm Phong.

10p sau. Tiếng khóc của tiểu công chúa vang lên. Hai đứa trẻ vừa cất tiếng khóc chào đón thế giới này.

Bác sĩ bước ra, tượng đá khi này mới bị sụp đổ. Lâm Phong xem qua mặt con, lập tức xem vợ mình. Anh thật sự rất xót, sau này sẽ không để cho cô sinh con nữa!!!

"Vợ, cảm ơn em." - Anh đặt lên trán lâm tím mồ hôi của cô một nụ hôn. Gương mặt mang theo sự tôn trọng, yêu thương và xót xa.

Đây là Phong
Phong giỏi võ
Phong bị vợ tát
Phong ôm vợ vào lòng
Phong tôn trọng chứ không sợ vợ
Hãy như Phong

AM.TEAMOB.COM



Bạn đang đọc truyện *Chông Á, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tại một bãi biển cát trắng, nước trong.

"Hàn Tiểu Du, lấy anh đi. Mọi chuyện trên thế giới này em không cần bận tâm, cứ để anh lo. Anh sẽ mãi mãi bảo vệ mẹ con em." - Vẫn là chàng trai ấy, vẫn là cô gái ấy, vẫn là chiếc nhẫn ấy. Hôm nay kể bên họ còn có hai đứa bé 2 tháng tuổi.

"Em đồng ý." - Hàn Tiểu Du hạnh phúc nói. Mọi chuyện cứ để anh lo.

Người ta gọi đây là một hôn lễ thế kỷ! Một hôn lễ xa hoa, toàn bộ giới doanh nhân cũng đều tham dự. Còn có cả người của gia tộc Williams!!! Thật quá là kinh khủng.

Hôn lễ chính thức bắt đầu. Mọi người đều hướng mắt nhìn cô gái trong

Bộ áo cưới trắng tinh, khoác tay ba bước vào lễ đường.

Chàng trai áo vest sang trọng. Mang theo vẻ lạnh lùng, nhưng trong đôi mắt hướng về cô gái ấy có một sự thâm tình đến khó tả.

Đôi vợ chồng đứng trước mặt cha xứ.

"Lâm Phong, con có đồng ý lấy Hàn Tiểu Du làm vợ mình, nguyện cả đời này sẽ yêu thương cô ấy, trung thành với cô ấy, bất kể có sang hèn, có bệnh tật hay đau khổ cũng không rời xa nhau không?"

"Con đồng ý."

"Hàn Tiểu Du, con có đồng ý lấy Lâm Phong làm chồng, nguyện cả đời này sẽ yêu thương anh ấy, trung thành với anh ấy, bất kể có sang hèn, dù bệnh tật hay đau khổ cũng không rời xa nhau không?"

Hàn Tiểu Du nhìn người đàn ông trước mặt, người đàn ông bất luận xảy ra chuyện gì cũng luôn ở bên cô.

"Con đồng ý."

Ngoài cửa nhà thờ, không ai để ý bóng người lướt qua.

5 năm sau, biệt thự Phúc An.

"Đường Đường, sao anh thấy ba giống như rất ghét anh vậy?" - Một bé trai 5 tuổi buồn bực nhìn cô em gái cũng 5 tuổi đang chơi búp bê.

"Vì anh Hạo Hạo cứ thom mẹ đó." - Cô em gái nhún vai nói.

"Em hay thom ba, mẹ cũng đâu có ghét em" - Lâm Vũ Hạo tức giận nói.

"Ba là người rất keo kiệt. Nhưng ba thương anh lắm, ba không có ghét anh đâu. Ba chỉ ăn giấm chua thôi!" - Lâm Hải Đường thành thật nói. Hai đứa bé đó chính là hai nhóc tí nhà họ Lâm.

Lâm Phong dĩ nhiên là cưng con gái hơn, nhưng đối với con trai tình thương cũng nhiều vô cùng. Đôi lúc anh lại ghen với chính con trai vì đã cướp vợ của anh.

Hàn Tiểu Du luôn mắng anh vì anh luôn dùng ánh mắt "sát thủ" nhìn con. Bởi thế mới khiến nó có cảm giác anh vô cùng, vô cùng ghét nó. Nhưng mà thế nào nó cũng cực kì, cực kì thương anh.

"Ba về rồi." - Hai đứa nhỏ đồng thanh chạy ra, ôm lấy chân anh. Lâm Phong cúi người bồng hai bé lên hôn mỗi đứa một cái.

"Nhớ ba không?" - Một gia đình hạnh phúc là có vợ con chờ ở nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi.

"Đường Đường nhớ." - Lâm Hải Đường dụi đầu vào hõm vai anh.

"Hạo Hạo cũng nhớ." - Lâm Vũ Hạo cũng bắt chước em

Lâm Phong đặt hai con xuống đất. Anh vào phòng cởi áo vest ra, thay một bộ đồ thoải mái. Sau đó là vào bếp làm nũng vợ.

"Vợ hôm nay nấu gì thế." - Lâm Phong thưởng thức hương đồ ăn tuyệt vời của Hàn Tiểu Du.

"Em nấu thịt sườn anh thích đó. Mau phụ em bưng bát đĩa ra bàn đi." - Hàn Tiểu Du mỉm cười nói.

"Tuân lệnh bà xã."

Công ty của Lâm Phong vốn không còn giữ vị trí đứng đầu thành phố S như xưa. Không phải vì anh không có tài quản lý, chỉ là gia đình còn quan trọng hơn cả sự nghiệp. Lâm thị của anh vẫn hoạt động tốt, không bị thua lỗ là được.

Anh còn có ý định sáp nhập Lâm thị vào gia tộc cho anh trai quản lý. Sau đó mua một căn nhà mở quán ăn như sở thích của Hàn Tiểu Du. Còn số tiền cả chục đời sai không hết của anh sẽ truyền lại cho con, dĩ nhiên là sau khi anh mất. Khi mấy đứa nhỏ đủ trưởng thành để tự lập, anh sẽ cho để chúng tự

phát triển sự nghiệp. Kinh tế tuyệt đối không phụ thuộc vào gia đình.

Kể từ khi hai đứa trẻ sinh ra cho đến bây giờ, Lâm Phong vẫn chưa từng nghĩ đến việc xét nghiệm DNA. Cho dù nó không phải là con của anh, từ khi có nhận thức, chúng nó đã xem anh là ba. Anh thương hai đứa nhỏ, chỉ cần có bọn nó là đủ, cũng không để vợ sinh thêm một đứa nào khác!

"Baba, nhìn nè, con tặng cho ba." - Lâm Vũ Hạo mang bức tranh mình mới vẽ ra. Nét vẽ dù ngây ngô, nhưng anh vẫn nhận ra được thằng bé đang vẽ anh.

"Hạo Hạo thật ngoan. Lại đây với ba." - Anh bế Lâm Vũ Hạo, hai đứa này cực kỳ giống mẹ. Vì giống mẹ nên rất đáng yêu. Sau đó anh lại bế con gái thơm lên má một cái. Ba cha còn ngồi xem phim hoạt hình, bầu không khí vô cùng vô cùng ấm áp. Hàn Tiểu Du từ phòng ngủ bước ra, nhìn thấy cảnh này lại mỉm cười. Cô bước đến gần ngồi xuống ghế.

"Vợ, sáng mai cả nhà chúng ta về thăm ngoại đi. Để cho bà đỡ nhớ cháu." - Lâm Phong xoa xoa tóc cô. Hàn Tiểu Du gật đầu, Cô nhận lấy Lâm Vũ Hạo trên người anh. Cả gia đình bốn người cùng nhau trải qua những giây phút êm đềm.

Nợ một ai vòng tay người ôm em mãi

Nợ một ai bàn chân đi bên em phố buồn vui

Nợ nhành hoa người treo nơi ban công

Em nợ những tiếng cười

Nợ lúc anh quan tâm về em

Nợ anh yêu tình yêu đầu tiên như thế

Nợ anh yêu từng đêm luôn mong tin nhắn từ em

Nợ ai đó mang đến em yêu thương đông đầy thế giới này

Và giúp em thêm tin vào em, em nợ anh.

(Nợ Ai Đó Cả Thế Giới _ Phạm Quỳnh Anh)

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lâm Vũ Hạo và Lâm Hải Đường đứng trước nhà trẻ chờ mẹ đến. Đường Đường nhìn thấy một ông chú kỳ lạ vừa mới ngắt xiu trước cổng.

"Anh Hạo Hạo, có người bị xiu kia." - Đường Đường chạy đến. Hạo Hạo cũng chạy theo. Cô bé cuối xuống nhìn anh ta.

"Chú, chú có sao không?" - Cô bé lo lắng hỏi người đàn ông.

"Chú không sao..." - Người đàn ông đó ngồi dậy,

"Của chú đây." - Hạo Hạo đưa cho anh ta bóp tiền trên mặt đất. Hàn Tiểu Du vừa đến, nhìn thấy một cảnh tượng như vậy. Trong lòng bất an chạy đến bảo vệ con.

"Hoàng Thiên Bảo, anh muốn làm gì?" - Hàn Tiểu Du nhíu mày nhìn. Đường Đường thấy mẹ hung dữ, kéo kéo tay mẹ.

"Mẹ, đừng mắng chú ấy. Chú ấy rất tội nghiệp." - Đường Đường ngây ngô nói.

"Đường Đường, Hạo Hạo, không phải mẹ đã dặn hai đứa không được tiếp xúc với người lạ sao? Có phải là không nghe lời mẹ hay không?" - Hai đứa trẻ sợ hãi, chúng chưa từng thất mẹ giận dữ như vậy.

"Mẹ, con xin lỗi, sau này tụi con không dám nữa." - Hạo Hạo và Đường Đường đồng thanh nói. Hai đứa nắm lấy tay mẹ.

Hàn Tiểu Du sau khi lên xe, lập tức ôm hai đứa nhỏ vào lòng. Cô sợ, nếu lỡ như hấn ta bắt cóc con cô. Cô không biết phải làm như thế nào. Hàn Tiểu Du không nhận được rơi nước mắt.

"Mẹ, mẹ đừng khóc. Là do con hư." - Hạo Hạo lau nước mắt cho cô.

"Đường Đường cũng hư." - Đường Đường ôm lấy mẹ. Cuộc sống sắp tới sẽ có sóng gió rồi đây.

"Có chuyện gì vậy vợ?" - Lâm Phong thấy cô có chút lạ.

"Không có gì đâu."

"Em nghĩ em có thể giấu anh sao?" - Lâm Phong chau mày. Hàn Tiểu Du nhìn anh.

"Hoàng Thiên Bảo, anh ta trở về rồi. Khi này anh ta xuất hiện ở nhà trà của Hạo Hạo và Đường Đường. Nếu như anh ta làm hại đến con thì sao đây?"

"Đã trở về? Xem như hấn ta đã có kế hoạch trả thù rồi. Em yên tâm, anh sẽ đưa người bảo vệ con. Anh sẽ không để con chịu bất kỳ tổn thương gì." - Lâm Phong ôm lấy cô, trấn an cho cô.

Hôm nay là ngày hai nhóc tí khám sức khỏe tổng quát định kỳ.

"Chào con, con có nhớ chú không?" - Hoàng Thiên Bảo bước đến.

"Nhớ, chú là người hôm trước đã bị ngất xỉu." - Đường Đường mỉm cười nói. Hạo Hạo cũng nhìn anh ta, nở nụ cười y hệt.

"Lâu rồi không gặp?" - Lâm Phong nhếch miệng cười. Theo sau anh là Hàn Tiểu Du.

"Ba." - Hai đứa nhỏ chạy đến chỗ anh.

"Lâm Phong, anh thực sự không tò mò hai đứa bé này là con của ai hay sao?" - Hoàng Thiên Bảo khinh thường cười. Thường thì đàn ông không ai lại chịu "đổ vỏ" cho người khác. Nhưng mà Lâm Phong là người đàn ông được ông trời thiết kế riêng cho bà Tiểu Du.

"Quan trọng sao?" - Lâm Phong hồ hững nói. Bàn tay vẫn nắm chặt tay vợ.

"Tôi muốn xét nghiệm DNA. Nếu như là con của tôi, tôi sẽ dành lại quyền nuôi dưỡng." - Hoàng Thiên Bảo chắc chắn nói.

"Quyền nuôi dưỡng? Hoàng Thiên Bảo, anh nghĩ anh giành được tôi sao?" - Lâm Phong chặc lưỡi.

"Anh Hạo Hạo, tại sao phải xét nghiệm DNA? Chúng ta không phải là con ruột của ba sao?" - Đường Đường thắc mắc hỏi.

"Cái này anh không biết" - Hạo Hạo cau mày ngồi đó.

"Nếu chú đó là ba ruột của chúng ta. Chúng ta nên xử lý thế nào?" - Đường Đường mặt lạnh suy tư như anh.

"Nếu vậy em có muốn nhận lại ông ta không?" - Hạo Hạo nhìn sang em gái

"Không!!!"

"Anh cũng vậy."

Lâm Phong cầm trên tay hai bản hồ sơ xét nghiệm DNA. Hàn Tiểu Du cũng rất lo lắng nhìn anh. Lâm Phong giữ băng của mình, Hàn Tiểu Du của Hoàng Thiên Bảo.

Lâm Phong mở hồ sơ ra. Lấy giấy xét nghiệm.

Dựa theo quy luật di truyền của gen, phối hợp với kết quả giám định quan hệ thân thích, tổng hợp phân tích 19 cặp STR cho kết quả như sau. Kết quả kiểm tra cho thấy Lâm Phong không có đủ điều kiện yêu cầu phù hợp để xác nhận là ba ruột của Lâm Vũ Hạo và Lâm Hải Đường, quan hệ huyết thống xác suất là 1.12840483%...

Căn cứ vào kết quả phân tích DNA thì Lâm Phong không phải là ba ruột của Lâm Vũ Hạo và Lâm Hải Đường.

Tờ giấy trên tay Hàn Tiểu Du rơi xuống đất.

Dựa theo quy luật di truyền của gen, phối hợp với kết quả giám định quan hệ thân thích, tổng hợp phân tích 19 cặp STR cho kết quả như sau. Kết quả kiểm tra cho thấy Hoàng Thiên Bảo có đủ điều kiện yêu cầu phù hợp để xác nhận là ba ruột của Lâm Vũ Hạo và Lâm Hải Đường, quan hệ huyết thống xác suất là 99,9999%...

Căn cứ vào kết quả phân tích DNA thì Hoàng Thiên Bảo chính là ba ruột của Lâm Vũ Hạo và Lâm Hải Đường.

"Em không tin... Em không tin... Hạo Hạo và Đường Đường làm sao có thể là con của Hoàng Thiên Bảo... Em không tin." - Hàn Tiểu Du bật khóc, Lâm Phong ôm lấy cô.

"Tiểu Du, anh biết em rất khó chấp nhận. Nhưng em đừng tự hành hạ bản thân mình như vậy." - Lâm Phong đau lòng vuốt tóc cô.

"Anh có biết không? Suốt 5 năm qua, em luôn hy vọng chính là con của anh. Là con của em và anh. Tại sao ông trời lại đối xử với em như vậy? Tại sao chứ?" - Hàn Tiểu Du khóc nức nở.

"Không phải 6 năm trước anh đã nói với em rồi sao? Chỉ cần chúng là con của em, cũng sẽ là con của anh." - Lâm Phong bên trong phòng, lặng lẽ ôm lấy vợ an ủi. Hai đứa trẻ ở trước cửa đều nghe thấy. Ánh mắt chúng hiện lên một nỗi hận khó tả.

Lâm Phong đỡ được Hàn Tiểu Du ngủ, ông bước qua phòng hai đứa trẻ.

"Ba biết tại con lên lút ở ngoài cửa."

"Ba, ba sẽ không bỏ tại con đúng không?" - Đường Đường meo meo.

"Ba đừng bỏ tại con nha." - Hạo Hạo cũng muốn khóc.

"Ai nói ba sẽ bỏ tại con. Lâm Vũ Hạo, Lâm Hải Đường, nghe ba nói cho rõ. Hai đứa mang họ Lâm, là con của Lâm Phong ba. Cho dù như thế nào, cũng không được quên." - Hai đứa trẻ gật đầu ôm lấy anh.

"Hoàng Thiên Bảo, anh muốn làm gì?" - Hàn Tiểu Du trước cửa nhà trẻ nắm lấy tay con.

"Ông muốn gì?" - Lâm Hải Đường và Lâm Vũ Hạo đồng thanh hỏi.

"Ba là ba ruột của con. Đường Đường, Hạo Hạo, ba có mua quà cho con." - Hoàng Thiên Bảo đem đồ chơi dụ dỗ.

"Ba ruột? Chưa từng nuôi sữa chúng tôi ngày nào, có tư cách gì nhận cha nhận con?" - Hạo Hạo hỏi.

"Tôi họ Lâm, không phải họ Hoàng. Cho dù tôi không phải họ Lâm, cũng không lấy họ của ông!" - Đường Đường nói.

"Ba là ba ruột của con, chẳng lẽ con không suy nghĩ đến công sinh thành hay sao?" - Hoàng Thiên Bảo đen mặt nói.

"Ông chỉ muốn thỏa mãn thú tính của mình. Cùng lắm chỉ để quên 2 con tinh trùng trong người của mẹ tôi. Tôi nghĩ không quá nhiều để tôi trả ơn." - Hạo Hạo và Đường Đường đồng thanh nói. Hai anh em nhà này ngay cả suy nghĩ cũng sinh đôi theo.

Cái DNA dựa theo bản của Ninh Tịch và Tiểu Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

"Ba." - Lâm Hải Đường chạy đến chỗ Lâm Phong. Anh cung chiêu bé cô bé lên. Hoàng Thiên Bảo nhìn thấy liền bật cười.

"Lâm tổng, tôi không ngờ anh lại có thể coi con của tôi thành con mình! Anh không sợ tài sản nhà họ Lâm sẽ bị truyền cho người ngoài sao?"

"Người ngoài? Ở đây ai mới là người ngoài, không lẽ anh không rõ sao?" - Lâm Phong thờ ơ hỏi. Anh đặt Đường Đường ngồi lên vai. Một tay nắm tay Hạo Hạo, một tay nắm tay Hàn Tiểu Du đi ngang qua Hoàng Thiên Bảo. Anh ta nhìn theo bóng lưng cả nhà bốn người, khỏe miệng bất giác nở nụ cười tự giễu. Hai đứa nhỏ này quả thật rất dễ thương, rất giống mẹ. Hoàng Thiên Bảo quay lưng bỏ đi.

Cô nhóc nhà họ Lâm mấy ngày nay bị cảm. Chỉ nằm ở trong nhà dưỡng bệnh.

"Đường Đường, con còn cảm thấy không khỏe ở đâu không?" - Lâm Phong chuẩn bị đi làm. Ghé sang nhìn con gái một chút.

"Con khỏe rồi. Con không sao đâu." - Đường Đường mỉm cười, sau đó lon ton đi ra ngoài. Lâm Phong nhìn con mỉm cười, ra khỏi nhà đi làm. Hàn Tiểu Du vừa mới ra ngoài đi chợ.

Hai bé từ nhỏ đã được ba rèn luyện tính tự lập, hướng hồ chí khu Phúc An nổi tiếng an toàn, cũng sẽ không có trộm cướp gì.

Hai anh em cùng ngồi trên ghế xem phim. Cô bé ho vài tiếng, sắc mặt của Đường Đường ngày càng kém, cô bé ôm lấy ngực mình.

"Đường Đường, em làm sao vậy?" - Hạo Hạo vỗ vỗ lưng em.

"Anh Hạo Hạo, chỗ này... Chỗ này đột nhiên đau lắm.." - Đường Đường chủ vào ngực mình đau đớn nói.

Hạo Hạo luống cuống, cầm lấy điện thoại bàn gọi cho mẹ. Không ai bắt máy. Lại gọi đến cho ba.

Lâm Phong đang họp, thường rất ghét ai cắt ngang cuộc họp. Chỉ duy nhất trừ Hàn Tiểu Du, và con.

"Hạo Hạo, có chuyện gì?"

"Ba, Đường Đường bị đau. Hình như em đau lắm." - Hạo Hạo run rẩy nói. Lâm Phong nghe thấy liền kinh sợ.

"Làm sao? Ba trở về liền. Hạo Hạo gọi xe cấp cứu đi." - Lâm Phong lập tức đứng dậy rời khỏi phòng. Anh lái với một tốc độ kinh khủng trở về nhà.

Phòng xét nghiệm.

Hàn Tiểu Du đang đứng ngồi không yên ở bên ngoài. Lâm Phong ngồi trên ghế chờ đợi. Hạo Hạo chỉ đứng nhìn ra trước cửa phòng. Bình thường Đường Đường rất hay bị cảm. Nhưng lần này lại cảm rất lâu. Lần này lại bị nặng như vậy. Bác sĩ Mạnh bước ra. Ông cầm trên tay tờ bệnh án.

"Bác sĩ Mạnh, con gái của tôi bị sao vậy" - Lâm Phong hỏi.

"Đã có kết quả xét nghiệm rồi, Lâm Hải Đường bị bệnh phổi kém phát triển bẩm sinh. Hơn nữa tình hình hiện giờ rất nghiêm trọng."

"Cái gì? Sao có thể như vậy? Không phải chỉ là bị cảm thôi sao?"

"Là vì bệnh phổi kém phát triển bẩm sinh triệu chứng ban đầu không rõ ràng. Cho nên bình thường sẽ khó phát hiện. Nhưng mà tình hình của bé rất nghiêm trọng, phải phẫu thuật ghép phổi mới có thể sống." - Bác sĩ Mạnh chậm rãi nói.

Ghép phổi? Con gái của họ còn nhỏ như vậy phải ghép phổi? Nếu lỡ xảy ra chuyện gì, xảy ra bài xích hay nhiễm trùng thì phải làm sao đây?

"Vợ, đừng lo lắng. Anh sẽ điều bác sĩ giỏi nhất chữa bệnh cho Đường Đường. Sẽ không có chuyện gì đâu."

- Lâm Phong ôm lấy cô.

"Phong, anh nhất định phải cứu con. Nhất định phải cứu con." - Hàn Tiểu Du lại khóc. Cho dù thế nào con gái của cô.

"Được, anh hứa."

"Nè, mấy người làm gì vậy?" - Duy Minh và An Vũ lôi Hoàng Thiên Bảo đến bệnh viện. Lâm Phong và Hàn Tiểu Du cũng đến đó.

"Các người có ý gì? Có tin tôi kiện các người tội bất cóc không?"

"Đường Đường bị bệnh phổi kém phát triển bẩm sinh, cần được ghép phổi gấp. Nếu không sẽ nguy hiểm tính mạng." - Lâm Phong nhìn anh ta.

"Cái gì? Đường Đường làm sao?" - Hoàng Thiên Bảo giật mình hỏi lại.

"Cậu là ba ruột của Đường Đường, nó cần cậu hiến phổi."

"Nhưng mà..." - Hoàng Thiên Bảo nói một nửa rồi ngừng, anh ta suy nghĩ đến điều gì đó, tiếp tục nói: "Đường Đường thay phổi thì có liên quan gì đến tôi?"

Hàn Tiểu Du tán cho anh ta một bạt tai.

"Đường Đường là con ruột của anh, chẳng lẽ anh thấy chết lại không cứu?" - Hàn Tiểu Du giận dữ nói.

"Ban đầu là tôi muốn nhận lại Đường Đường và Hạo Hạo, các người không cho tôi nhận. Bây giờ tôi không muốn nữa lại ép tôi nhận." - Hoàng Thiên Bảo tỏ vẻ khó xử.

"Anh nói đi, làm sao anh mới chịu cứu Đường Đường." - Hàn Tiểu Du xông đến chỗ anh ta.

"Chỉ một điều kiện, cô phải ly hôn với Lâm Phong."

Ly hôn với Lâm Phong... Làm sao có thể. Lâm Phong nghe thấy liền nhủ mảy kéo Hàn Tiểu Du lại. Cô nhìn vào phòng bệnh, nghĩ đến con gái của mình.

"Tôi đồng ý, chỉ cần anh chịu hiến phổi cho Đường Đường." - Hàn Tiểu Du nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu.

"Không được. Tiểu Du, không được ly hôn!" - Lâm Phong kích động ôm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

"Tình hình bây giờ rất nguy cấp, nếu bây giờ các người không tìm được người hiến phổi, tôi không đảm bảo được chuyện gì đâu. Tính mạng của đứa bé đang chạy đua với thời gian." - Bác sĩ bước ra. Hàn Tiểu Du nghẹn ngào khóc lớn.

Hoàng Thiên Bảo im lặng lắng nghe. Anh ta suy nghĩ gì đó, lại nhìn vào phòng bệnh, nhìn sang Hàn Tiểu Du. Trong ánh mắt xuất hiện tia phân vân.

"Đưa với hai người cũng chán thật." - Hoàng Thiên Bảo cuối cùng cũng lên tiếng. Sau đó lại nhìn sang Lâm Phong, tiếp tục nói: "Các người nghe cho rõ. Những lời tôi nói sau đây đều là thật. Đường Đường và Hạo Hạo không phải là con của tôi. Hai đứa là con của Lâm Phong."

"Anh nói gì?" - Hàn Tiểu Du ngẩn người.

"Ý trên mặt chữ. Tôi đã tráo DNA. DNA của Lâm Phong thành của tôi, của tôi thành của Lâm Phong. Nói cách khác Lâm Phong mới là ba ruột của Đường Đường và Hạo Hạo." - Hoàng Thiên Bảo vừa nói xong lại bị Lâm Phong cho một cú đấm.

"Tại sao lại đánh tôi?" - anh ta lau lau vết máu trên miệng.

"Tốt nhất là cậu nói thật. Nếu cậu để lỡ thời gian phẫu thuật, tôi sẽ không tha cho cậu." - Lâm Phong vội vã bước về phía phòng bệnh. Hoàng Thiên Bảo nhìn theo.

Đường Đường, chú xin lỗi. Con nhất định sẽ không sao. Con phải mạnh mẽ lên.

Hoàng Thiên Bảo muốn lợi dụng hai đứa nhỏ này để trả thù Lâm Phong. Chuyện Lâm Hải Đường ngã bệnh đối với anh ta là một chuyện tốt. Vì đứa bé đó cũng không phải con anh ta, nó có chết cũng không liên quan gì đến anh ta. Nhưng nếu Đường Đường chết sẽ khiến Lâm Phong phải khổ sở.

Thực chất từ lần đầu gặp anh ta đã giả vờ ngã để tiếp cận Đường Đường và Hạo Hạo. Anh ta cũng đã lấy được mẫu tóc trên người con bé. Hoàng Thiên Bảo sớm biết hai đứa bé này là con của Lâm Phong.

Cuộc xét nghiệm DNA lần thứ 2, anh ta đã nhờ người bạn bác sĩ của mình tráo hai mẫu DNA, thần không biết, quỷ không hay. Âm mưu của anh ta khá

trót lọt, cho đến bây giờ. Vốn anh còn định yêu cầu thêm cả Lâm thị và cả Hắc Long của Lâm Phong. Chỉ là chưa kịp mở lời, những lời bác sĩ cứ văng vẳng bên tay anh.

Đứa trẻ này tính mạng đang nguy kịch.

Đứa trẻ này cần phải được hiến tạng gấp.

Còn cả việc nhìn thấy Hàn Tiểu Du đau đớn như vậy, anh ta không đành lòng. Không cảm thấy vui sướng như anh ta từng nghĩ, chỉ có thống khổ.

Anh ta buồn cười nghĩ lại bản thân mình, có tư cách gì để trả thù sau những chuyện mình đã làm với Hàn Tiểu Du. Dù có đạt thành nguyện vọng nhưng vẫn không vui vẻ, anh ta trả thù còn mục đích gì nữa

Cuối cùng Lâm Hải Đường đã được đưa vào phòng phẫu thuật. Cuộc phẫu thuật kéo dài hàng giờ đồng hồ. Hai cha con nằm cùng một phòng bệnh. Sức khỏe của Lâm Phong vốn tốt, chẳng mấy chốc đã tỉnh lại.

Lâm Hải Đường ngủ một ngày mới dậy. Niềm hạnh phúc lan tỏa trong phòng bệnh vip của một gia đình 4 người. Một người đàn ông đứng nhìn vào khung cửa sổ.

Nếu như 8 năm trước, anh ta không ngu ngốc như vậy, có thể cô gái đó đã là của anh. Nếu như 6 năm trước, anh ta không bắt ép cô, có thể bây giờ họ vẫn sẽ là bạn. Nếu như anh ta không tráo DNA, cô sẽ không hận anh ta như vậy. Hoàng Thiên Bảo cười khổ. Đường Đường quay đầu nhìn ra cửa sổ.

"Chú ăn kẹo không?" - Lâm Hải Đường đưa Hoàng Thiên Bảo một viên kẹo. Anh ta bắt ngờ nhìn đứa nhỏ.

"Con thấy chú ở trước cửa nên đi theo." - Đường Đường vẫn kiên nhẫn đưa anh ta viên kẹo

"Chú không ăn đâu. Con ăn đi." - Cô bé nhìn vào ánh mắt của Hoàng Thiên Bảo. Lập tức mở túi lấy một cái băng keo cá nhân hoạt hình dán vào tay anh ta.

"Con làm gì vậy?" - Anh ta đưa băng keo cá nhân lên nhìn.

"Mẹ nói mỗi khi buồn sẽ dán cái này lên. Khi đó nỗi buồn sẽ truyền vào miếng băng cá nhân này, sẽ không cảm thấy buồn nữa. Cái này gọi là chuyển dịch đau buồn, nó rất là hiệu nghiệm đó." - Cô bé mỉm cười nói.

"Đường Đường không ghét chú sao?" - Hoàng Thiên Bảo đưa tay vuốt đầu cô bé.

"Dĩ nhiên là có. Nhưng chú đang buồn, người buồn cần được an ủi. Ai ủi chú hết buồn rồi sẽ ghét chú tiếp." - Hoàng Thiên Bảo nghe thấy liền bật cười. Rốt cuộc vẫn chỉ là cô bé, vẫn rất ngây thơ. Anh ta ngắm nhìn băng keo cá nhân trên tay, bỗng kinh ngạc nhớ đến một cô bé. Cô bé có gương mặt giống y như Đường Đường. Cô bé cũng đã từng dán keo cá nhân lên tay anh ta khi thấy anh ta buồn. Mặc dù anh ta đối với cô bé lúc đó là ghét bỏ, là kì thị. Thì ra, Hàn Tiểu Du mới chính là cô bé cam ở vùng quê năm nào. Hoàng Thiên Bảo sờ lên miếng băng keo cá nhân.

Ra ngoài để có cảm hứng viết:3

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

"Tôi rất tiếc phải thông báo với anh rằng anh bị ung thư đại tràng giai đoạn cuối. Với tình trạng của anh nếu có chữa trị e rằng không thể sống quá 5 năm nữa." - Bác sĩ cầm bệnh án đưa cho Hoàng Thiên Bảo. 5 năm nữa, anh ta cũng chỉ mới 32 tuổi, Hoàng Thiên Bảo nhìn tờ giấy cười nhạt. Có lẽ đến lúc anh phải chuộc lỗi rồi...

Buổi sáng thứ 2 tại biệt thự Phúc An.

Người đàn ông nào đó tỉnh lại, nhìn cô gái kể bên mình. Lâm Phong hôn lên trán vợ. Lại kéo cô vào lòng ngủ tiếp. Hôm nay anh làm biếng rời giường.

"Ba, mau dậy đi." - Lâm Hải Đường ngồi lên người Lâm Phong nhún nhún. Lâm Vũ Hạo thì lay lay tay ba.

"Ba dậy cùng tụi con ngắm bình minh. Ba đã hứa rồi mà. " - Đường Đường nói.

"Con anh gọi kia." - Hàn Tiểu Du mắt nhắm mắt mở nói.

"Trước khi trời sáng thì chúng nó là con em " - Lâm Phong lại ôm lấy vợ lười biếng ngủ. Đường Đường cầm tay cắn Anh một cái.

"Ba hư. Oa oa..." - Cô bé chạy ra khỏi phòng. Lâm Phong bắt đắc dĩ thức dậy cùng con lên sân thượng ngắm mặt trời mọc.

Sau khi ngắm mặt trời mọc, Lâm Phong xuống bếp nấu ăn. Những năm gần đây đều như vậy. Mỗi buổi sáng anh đều nấu những món ăn đầy đủ dinh dưỡng cho gia đình nhỏ của mình. Buổi trưa nếu anh bận việc ở công ty, bà Ba sẽ thay anh lo việc cơm nước, nhà cửa. Buổi tối sau khi tan tầm anh sẽ về nhà nấu cơm hay lúc anh về trễ cả gia đình ra ngoài ăn. Ngôi nhà này ngoại trừ bà Ba đến vài tiếng vào buổi trưa, lại không có người làm nào. Hàn Tiểu Du phát hiện, từ lúc lấy anh, cô chưa bao giờ làm những việc quét dọn, nấu ăn hay đến cả giặt giũ. Tất cả là do anh làm hết. Khi Đường Đường và Hạo Hạo còn bé cũng chính một tay Lâm Phong chăm sóc.

Hàn Tiểu Du nhìn bóng người bận rộn trong nhà bếp. Trong tim chợt cảm thấy ấm áp, cô bước vào ôm lấy anh từ phía sau. Anh bất ngờ, trên môi khẽ vờn nụ cười.

"Em buông ra đi. Ở đây nguy hiểm lắm " - Lâm Phong nói, nhưng không có ý định kéo ra.

"Ừ chịu, em muốn ôm cơ. Anh không cho em ôm đúng không?" - Hàn Tiểu Du trừng mắt.

"Vậy cẩn thận một chút." - Lâm Phong sùng nịnh nói. Anh vẫn tiếp tục nấu ăn, cô vẫn tiếp tục bám lấy anh. Chỉ có hai đứa nhỏ như vô hình đứng nhìn.

"Anh ơi, sao em cảm thấy mình bị bỏ rơi..." - Đường Đường nhìn anh hai.

"Không phải chỉ mình em thấy vậy đâu."

Hai đứa trẻ ôm lấy nhau nước mắt ràn rụa. Hay là chúng ta bỏ nhà đi nhỉ?

Hàn Tiểu Du ở nhà một mình. Sau khi sinh con, cô chỉ ở nhà làm bạn với máy tính. Mấy năm gần đây để giết thời gian cô mua tranh chữ thập vẽ thêu, sau đó treo trong phòng. Hàn Tiểu Du muốn mở một quán ăn để bản thân bớt nhàm chán. Cô nằm trên giường nhìn lên trần nhà. Hôm nay cô muốn đi đến Lâm thị ghé.

Bình thường Hàn Tiểu Du không đến những nơi đó. Bởi cô không ưa thích. Cũng như Hàn thị của ba cô, hiếm lắm mới thấy cô đến một lần. Cô thích âm nhạc, thích nấu ăn, thích hát, cô thích đến rất nhiều nơi. Còn muốn được đi đến Paris, thích được đi vòng quanh thế giới. Nhưng công việc của Lâm Phong khá bận rộn. Cô không muốn làm phiền đến anh.

Hàn Tiểu Du bước vào Lâm thị. Nói thật thì Lâm thị lớn hơn Hàn thị của ba cô rất rất nhiều. Cô bị choáng ngợp trước một công ty cao 35 tầng này. Hàn Tiểu Du bước đến quầy tiếp tân, một cô nhân viên éo lá đang đứng.

"Xin cho hỏi chủ tịch hiện có ở công ty không? Tôi muốn gặp anh ấy" - Hàn Tiểu Du lịch sự lên tiếng.

"Có hẹn trước không?" - Giọng nói chua ngoa không thể nào chua ngoa thêm. Hàn Tiểu Du nhú mày.

"Tôi là vợ của anh ấy. Cô có thể báo cho anh ấy một tiếng không?" - cô vẫn nhã nhặn nói.

"Vợ của chủ tịch? Nếu cô là vợ của chủ tịch thì tôi chính là mẹ của chủ tịch." - Cô tiếp tân đó lớn tiếng nói. Mọi người đều nghe thấy liền cười phá lên. Có người nhìn cô nói này nói nọ.

"..." - Bây giờ đến nói thật cũng không ai tin.

"Chị dâu, chị làm gì ở đây?" - Duy Minh nhì thấy cô hốt hải chạy đến.

"Tôi muốn gặp Phong. Anh ấy có ở đây không?" - Hàn Tiểu Du bình thản.

"Lão đại đang họp. Chị dâu theo lên văn phòng ngồi chờ đi. " - Duy Minh lên tiếng.

"Cũng tốt, tôi có nhiều chuyện muốn nói về "mẹ" của anh ấy lắm."

"Hả? Mẹ của lão đại?" - Duy Minh khó hiểu nhìn lại.

"Không có gì. Đi thôi."

Mọi người ở đây đều cảm thấy lạnh sống lưng. Cô nhận viên ban nãy run rẩy lợi hại.

Hàn Tiểu Du vốn mang com đến cho anh. Nhưng đã quá giờ com trưa cũng chưa thấy anh trở về. Bình thường anh không biết tự lo cho bản thân mình như thế sao? Hàn Tiểu Du dạo quanh phòng, thấy những mẫu thuốc lá trong gạt tàn. Duy Minh đã chuẩn bị bánh sandwich khô khan để trên bàn làm việc của anh. Vì anh muốn gặm cho mau để còn làm việc. Hàn Tiểu Du nhủ mày nhìn gói sandwich đó. Lâm Phong sau khi họp xong, trở về văn phòng.

"Lão đại, chị dâu vừa đến. Vẫn ở trong văn phòng." - Duy Minh nhanh chóng báo tin. Lâm Phong vào phòng, cô gái của anh đang nằm ngủ trên ghế sofa. Đồ ăn trong hộp giữ nhiệt đặt trên bàn. Anh ngồi xuống ghế, nâng đầu cô đặt lên đùi mình, vuốt tóc cô. Hàn Tiểu Du tỉnh lại, nhìn thấy anh lại nhăn nhó khó chịu.

"Vợ..."

"Sau này phải ăn đúng bữa."

"Được..."

"Còn nữa không được hút thuốc."

"Được..."

"Không được ăn sandwich thay com."

"Được..."

"Không được làm việc quá sức nữa."

"Được..."

"Em sẽ đau lòng."

"Được... Anh hứa sau này sẽ không khiến vợ phải đau lòng nữa." - Lâm Phong ôm lấy cô. Hàn Tiểu Du hài lòng gật đầu. Có được anh chính là hạnh phúc lớn nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: (h+)

Ngày khai trương quán ăn Lâm Phong. Khách khứa đông nườm nượp. Một phần vì chủ tịch Lâm thị mở quán ăn, một phần vì anh chủ quán quá sức đẹp trai, chị chủ quán lại cực kì xinh gái!!!

"Anh chủ quán ơi, cho em xin số điện thoại đi."

"Anh chủ quán chụp với em một tấm hình được không?"

"Anh chủ quán đẹp trao quá!"

"Chị chủ quán đẹp quá."

"Cho em xin info chị chủ quán."

"Chị chủ quán cười xinh quá."

Từ sáng đến tối mặt của Lâm Phong cứ hầm hầm không vui. Cứ như tảng băng ngàn năm chưa tan vậy.

Hàn Tiểu Du ngồi trên giường đọc sách. Hai đứa nhỏ lân la đến gần.

"Mẹ ơi, mẹ chọc giận ba có phải không?" - Đường Đường nhìn mẹ.

"Đúng, ba còn đáng sợ hơn cả quỷ satan." - Hạo Hạo lăm lét nói.

Rầm... Cánh cửa bị đẩy không thương tiếc.

"Về phòng." - Lâm Phong nhìn hai đứa con, mặt lạnh nói. Hai đứa nhỏ giật mình. Nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, trong lòng không khỏi thương cảm. Chỉ hy vọng ba thương hoa tiếc ngọc, không hại sáng mai mẹ xuống giường không nổi.

"Mẹ chúng ta thật đáng thương anh nhỉ?" - Đường Đường tội nghiệp nói.

"Ừ." - Hạo Hạo tán thành ý kiến.

Hai đứa nhỏ dắt tay nhau về phòng.

Lâm Phong bước lại giường, lấy quyển sách trên tay cô gấp lại, để sang chỗ khác.

"Vợ, hôm nay anh ăn phải giấm rồi." - Lâm Phong đê vợ mình xuống giường. Sừng nịnh vuốt ve gương mặt của cô. Anh xoa đôi mắt của cô đến cái mũi cao cao của cô. Cuối cùng anh dừng lại ở đôi môi căng mọng. Anh cúi xuống, hôn lấy cánh môi khiêu gợi.

"Ừm... Ừm..." - Hàn Tiểu Du nhắm mắt, khẽ cất tiếng rên rỉ. Anh nhẹ nhàng mà mút vào, nhưng lại cảm thấy không đủ. Nhân lúc cô hé miệng, Lâm Phong nhanh chóng đưa đầu lưỡi đang hạn hán mình thăm dò bên trong hút hết mật ngọt nơi môi cô. Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, có đến khi cô cảm thấy đầu lưỡi tê rát. Lâm Phong buông đôi môi mềm mại ra. Di chuyển lên vành tai cô cắn nhẹ.

"Vợ, anh yêu em!" - Lâm Phong nhẹ nhàng thủ thủ. Toàn thân Hàn Tiểu Du Khẽ run rẩy. Anh nhìn cô gái dưới thân mình. Cô gái này kỹ thuật trên giường bao nhiêu năm vẫn kém như vậy.

Anh di chuyển xuống phía cổ cô cắn mút để lại những dấu hôn đỏ tím. Bàn tay không yên phận lại cởi bỏ từng cúc áo trên người cô. Ngón tay anh khó khăn chen vào bên trong nội y màu đen quyến rũ. Ngón tay anh dùng sức xoa nắn.

"Ừ... ừ... a..." - Hàn Tiểu Du không khỏi bật ra tiếng rên rỉ kiều mị. Lâm Phong cười nhếch môi, cởi toàn bộ vải vóc trên người cô ra. Anh dùng caravat, nắm lấy bàn tay nhu nhược cột chặt lại. Lâm Phong nhìn ở thể mỹ miều của cô. Hàn Tiểu Du bị nhìn đến đỏ mặt.

"Cơ thể của em có chỗ nào anh chưa nhìn qua, chưa chạm qua. Hửm?" - Anh mỉm cười nhẹ nhàng ngậm lấy đỉnh hồng nhạy cảm của cô. Khẽ cắn, khẽ mút, xoa nắn cặp ngực đầy đặn của cô. Cô rên rỉ, Lâm Phong càng mạnh bạo

"Ừm... Phong..." - Giọng của Hàn Tiểu Du giống như loại thuốc kích tình lớn nhất khiến anh rơi vào u mê. Mỗi anh di chuyển xuống vùng bụng phẳng lì của cô, nhẹ nhàng cắn.

Anh sớm đã không chịu được, nhanh tay cởi dây nịch quần tây, cả chiếc quần tam giác. Vật nam tính đã cương cứng hiện ra trước mắt Hàn Tiểu Du. Anh dùng vật nam tính của mình chòe ghẹo xung quay nơi tư mật của Hàn Tiểu Du. Khiến cô vô cùng vô cùng khó chịu, không ngừng vận vẹo cơ thể.

"Phong... Em muốn..."

"Hửm? Muốn cái gì?"

"Thì là cái đó."

"Cái đó là cái gì?"

"Anh... Lưu manh..."

Lâm Phong cười, cởi trói cho cô. Anh đặt vật to lớn ngay nơi tư mật của cô. Anh nhẹ nhàng đâm vào nơi ẩm ướt của cô.

"Chỉ lưu manh như vậy đối với em."

"Xấu xa!!!"

"Ừ, anh rất xấu xa." - Lâm Phong di chuyển hạ thân, càng lúc càng nhanh. Khiến Hàn Tiểu Du cảm thấy vô cùng, vô cùng thoải mái. Một cảm giác rất khó tả thành lời.

Cuối cùng phải rất lâu, rất lâu sau, một đợt khí ấm nóng bắn vào bên trong cô. Tên sói hung dữ nào đó vẫn cứ tiếp tục. Cho đến khi cô được ngủ thì hai đứa nhỏ đã tự mình chuẩn bị đi học. Chắc, bọn nó đã quen thuộc quá rồi.

Quán ăn hôm nay vẫn đông khách như mọi khi. Nhưng không ai còm dăm dòm ngó chị chủ quán xinh đẹp. Được rồi, biết sao rồi đây! Vì ánh mắt quá muốn giết người của người nào đó.

Cô gái rất đẹp bước vào quán. Phải nói là rất đẹp. So với Hàn Tiểu Du cũng không kém. Vì Hàn Tiểu Du mang vẻ đẹp của một người phụ nữ trưởng thành, cô gái này lại mang vẻ đẹp nữ sinh ngây thơ, vô tội.

"Lãnh Nguyệt?" - Lâm Phong nhìn thấy cô gái này, mắt bất ngờ sáng lên.

"Lâm Phong? Là anh sao?" - Cô gái tên Lãnh Nguyệt nở nụ cười. Hàn Tiểu Du thấy cô gái ấy trông có vẻ xanh xao lắm đấy.

"Em.."

"Em ỏn, không sao đâu." - Lãnh Nguyệt cắt lời anh. Lâm Phong lại đưa cô gái ấy ngồi ở một góc quán ăn

Họ nói chuyện gì đó với nhau. Hàn Tiểu Du không nghe được họ nói gì. Chỉ thấy anh đưa một chiếc hộp, hình như là hộp nhẫn cho cô gái đó. Hàn Tiểu Du từng nhìn thấy nó, cô còn nghĩ anh mua cho cô chứ. Lãnh Nguyệt đã khóc rất lâu... rất lâu... Hàn Tiểu Du chỉ biết giận dữ nhìn họ. Cô cũng ăn giấm rồi đó nha!!!

Oimeoi ta đã quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Lãnh Nguyệt đã rời đi. Hàn Tiểu Du bước vào trong phòng bếp. Lâm Phong gọi điện cho ai đó. Sau đó mới vào cùng Cô.

"Vợ, em nấu có bỏ lộn giấm cho đồ ăn của khách không đó? Sao anh cảm thấy mùi giấm nồng nặc vậy ta?" - Lâm Phong trêu đùa nói.

"Không có!"

"Vợ, em ghen à?"

"Ai thèm ghen với anh." - Mấy con tôm tòi nghiệp trong chảo đang bị Hàn Tiểu Du trừng mắt đáng sợ.

"Em không ghen thật sao?"

"Không."

Lâm Phong khẽ cười, muốn hôn lên má cô một cái.

"Ai cho hôn? Đi hôn cô Lãnh Nguyệt gì đi kìa!" - Hàn Tiểu Du đẩy anh ra. Lực đẩy không mạnh nhưng khiến cho Lâm Phong ngã.

"Anh... Có sao không?"

Thấy Lâm Phong đau đớn ôm lấy chân, Hàn Tiểu Du cuống cuống lo lắng cho anh. Anh nắm lấy cô, kéo vào lòng.

"Ngốc." - Người ngốc như vậy chỉ có thể ở bên cạnh anh thôi.

"Anh không phải em đẩy té mà cố tình phải không?" - Hàn Tiểu Du trừng mắt. Lâm Phong cười, kéo cô đứng dậy: "Anh với Lãnh Nguyệt không có gì hết. Anh chỉ đưa cho cô ấy thứ thuộc về cô ấy thôi."

"Anh muốn nói gì mà không được." - Vợ anh hôm nay ghen thật rồi.

"Người gì mà ghen cũng đáng yêu." - Anh cười cười nói.

"Đáng ghét!" - Cô đâm vào ngực anh vài cái. Lâm Phong thừa cơ hội hôn lên môi cô, đẩy cô lên thành bếp.

"Phong, đang trong quán ăn đó. Đừng quậy." - Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra.

"Vợ à, làm ở đây cũng không tệ. Để anh ra đóng cửa đuổi khách."

"..."

Theo lời kể của Lâm Phong, Lãnh Nguyệt là bạn gái của Âu Dương Kiệt. Cô ấy là sinh viên năm cuối trường thiết kế. Hộp nhẫn đó vốn là của Âu Dương Kiệt nhờ Lâm Phong cho người thiết kế. Cô gái này cũng tội nghiệp lắm. Chuẩn bị kết hôn thì người yêu gặp tai nạn đến bây giờ còn chưa tỉnh. Anh đã định đem trả nhẫn nhưng chuyện nở quán ăn làm anh quên bén mắt. Hôm nay lại gặp cô ấy ở quán ăn. Nên anh đưa lại đồ của cô ấy.

Thứ 7 và chủ nhật quán sẽ đóng cửa. Vì khi đó hai đứa nhỏ sẽ được nghỉ học, cô muốn ở nhà với bọn nó. Lâm Phong gần đây đã giao lại Lâm thị cho Duy Minh, An Vũ và Kha Hiên. Bản thân lại chờ thành ông chủ quán ăn siêu cấp đẹp trai.

"Ba ơi, hôm nay chúng ra đi khu vui chơi đi. Con muốn chơi xích đu." - Đường Đường nắm lấy tay ba nài nỉ. Lâm Phong bế con lên, hôn lên má một cái. Cái con bé này sao lại có thể giống mẹ nó đến thế chứ.

Hạo Hạo ở đằng xa buồn buồn hai người họ. Anh bắt đắc dĩ bế thêm cậu bé kia. Lòng bàn tay cũng là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, làm sao không thương được chứ.

Lâm Phong phát hiện tiểu công chúa nhà này đồ ngọt người khác siêu siêu đỉnh. Khi anh đang tức giận, chỉ cần nghe thấy bé nói vài lời êm tai thì lòng lại mềm nhũn. Ngay cả Hạo Hạo cũng có đôi mắt rất giống mẹ, đứa nhỏ này chỉ cần dùng đôi mắt ngây thơ vô "số" tội nhìn anh, anh nữa lời cũng không dám mắng. Đôi này của Lâm Phong chết dưới tay vợ và con.

Chiếc xe dừng lại trước cổng khu vui chơi Phúc An. Hai đứa nhỏ phấn khích chạy nhảy lung tung.

"Đường Đường, Hạo Hạo coi chừng té." - Hàn Tiểu Du nhắc nhở con.

Cả gia đình 4 người hạnh phúc khiến cho mọi người ganh tị.

"Ê, cặp vợ chồng kia hạnh phúc quá mày."

"Trời ơi, người chồng soái ca quá đi."

"Người vợ cũng rất đẹp nữa. Muốn cướp bông quá." - Thanh niên nào đó vừa nói xong lại cảm thấy lạnh sống lưng.

"Hạnh phúc quá, biết bao giờ ta mới được như vậy."

"Huhu, FA như tao ghen chết rồi."

Tàu lượn siêu tốc.

Có hai loại cảm giác.

Hai người đàn ông thì sợ đến tái cả mặt.

Còn hai cô gái thì phần khởi thích thú đến đáng sợ.

"Chơi lại lần nữa nha." - Hàn Tiểu Du cầm tay Lâm Phong.

"Chơi nữa nha." - Đường Đường nắm tay Hạo Hạo.

"..."

"..."

Hai người tha cho chúng tôi có được không?

Sai khi chơi được mấy "chục" lần, hai người mới tung tăng đi chơi trò khác. Hai người này sức như trâu, chơi từ sáng đến giờ không biết mệt. Lâm Phong và Hạo Hạo đã kiệt sức muốn chết nhưng chỉ biết khóc trong lòng.

Ai biết hai người đó là vợ (mẹ) và con (em gái) chứ.

Cả gia đình đang ngồi ở nhà hàng. Một nồi lẩu thái cay cay thơm ngon đang sôi sùng sục trên bàn.

Đã lâu lắm rồi họ vẫn chưa ra ngoài đi chơi, đi ăn một bữa vui vẻ như vậy. Nhìn nụ cười trên gương mặt của vợ, của con, Lâm Phong cảm thấy rất vui. Hạnh phúc không phải có nhiều tiền, có nhiều quyền lực. Hạnh phúc đơn giản chỉ là có một gia đình để yêu thương, là yêu và được yêu.

"Của anh nè. Anh phải ăn nhiều vào. Đạo này gây đi nhiều lắm." - Hàn Tiểu Du gấp thức ăn vào chén anh.

"Ba, tôm của ba nè." - Đường Đường gấp con tôm vào trong chén anh, híp mắt cười. Hạo Hạo cũng gấp mực vào chén anh. Lâm Phong mỉm cười, tự nhiên cảm thấy đồ ăn ở đây rất rất ngon.

8h tối.

Trời mưa tầm tã, Lâm Phong lái xe chở vợ con về nhà.

"Ba, nhìn kia. Có người ngã dưới đất."

"Đứng rồi."

"Anh dừng xe lại đi." - Hàn Tiểu Du lên tiếng.

Cô và anh cầm ô chạy ra bên ngoài. Nhìn thấy cô gái này, cả hai đều rất bất ngờ.

"Là Lãnh Nguyệt mà?" - Cô bất ngờ thốt lên. Cô thúc giục Lâm Phong đưa cô ấy đến bệnh viện.

Bác sĩ bảo vì cô ấy bị kích động, mấy ngày nay ăn uống không tốt nên dẫn đến kiệt sức. Còn lại phải xem báo cáo sẽ rõ hơn.

"Mẹ ơi, di có phải bị bệnh giống con không?" - Đường Đường thắc mắc.

"Không phải, di chỉ mệt quá thôi." - Hàn Tiểu Du cười xuống xoa đầu con gái.

Lãnh Nguyệt từ từ tỉnh lại, đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà. Một lời cũng không mở miệng nói. Cho dù là ai hỏi gì, cô cũng như máy móc không trả lời.

Bác sĩ cảm báo cáo sức khỏe trở lại. Ông khiến cho cả ba đều rất bất ngờ. Nhất là Lãnh Nguyệt, đôi mắt lại đỏ hoe, nước mắt rơi xuống.

"Anh Lâm, chị Lâm, hai người có thể giúp tôi một chuyện không?" - Lãnh Nguyệt nói. Giọng mang theo vài phần cầu xin.

Mình sẽ viết tiếp về cặp nam nữ phụ Lãnh Nguyệt và Âu Dương Kiệt

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

"Anh ơi... Em đói..."

"Đói sao? Em muốn ăn gì?"

"Com gà "

"Ở nhà đợi anh. Anh đi mua cho em."

Âu Dương Kiệt hôn lên má Lãnh Nguyệt. Khoác cái áo khoác vào, vội vàng rời đi.

Cô và Âu Dương Kiệt chưa kết hôn đã sống chung. Cô quen anh trong một quán cà phê. Cô còn nhớ lần đầu gặp anh, anh như một soái ca bước từ trong cuốn ngôn tình ra vậy. Cô không kìm lòng được, cứ nhìn anh mãi. Sau đó lại thấy anh nhìn mình. Cô chỉ biết cúi đầu đỏ mặt.

Không nghĩ đến một con người như anh, lại bước đến bàn của một cô sinh viên hết sức tầm thường như cô.

"Nè, em ngồi đây nhìn anh lâu như vậy. Hay là em làm bạn gái của anh đi. Anh nhìn em cũng mê lắm rồi."

Sau này cô mới phát hiện ra, khi đó bạn anh thách thức anh của đồ được cô. Khi anh thành thật nói ra, cô đã giận suốt cả một tuần. Anh phải cất công dỗ ngọt rất nhiều mới nguôi giận.

Cô yêu anh từ cái nhìn đầu tiên, anh yêu cô khi nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của cô.

Tình yêu giữa anh và cô như giữa chàng hoàng tử với một cô gái hết sức bình thường.

Nhưng họ vẫn luôn nắm tay nhau bước qua bao chông gai. Anh vì cô từ bỏ cả vị trí CEO Thuận Lợi. Sống một cuộc sống bình thường với cô.

"Cô cần bao nhiêu tiền để rời khỏi con tôi?" - Bà Lý lạnh lùng nói.

"Dì, con không cần tiền. Con và Kiệt yêu nhau thật lòng." - Lãnh Nguyệt nắm chặt hai tay ở dưới bàn lại.

"Không cần? Khá lắm, cô có phải muốn cái vị chí thái tử phi đúng không? Hạng con gái như cô chỉ biết có tiền. Cô còn muốn vịt hóa thiên nga à?"

"Con... Con yêu anh ấy."

"Nguyệt, mặc dù trước đây không phải là một người đàn ông chung tình. Quen bạn gái vài ngày là chán. Nhưng anh biết được em chính là người cùng anh đi đến cuối đời. Anh hứa dù có chuyện gì xảy ra, anh sẽ vẫn yêu em, vẫn nhớ em, sẽ không bỏ rơi em." - Âu Dương Kiệt nắm lấy tay cô.

"Nguyệt, lấy anh đi." - Một người đàn ông đang quỳ xuống cầu hôn một cô gái. Biển xanh, cát trắng như đang chúc mừng bọn họ.

"Em đồng ý." - Lãnh Nguyệt cảm động đến rơi nước mắt.

"Đừng sợ, có anh ở đây. Có chuyện gì cũng không được khóc có biết không? Anh muốn ngủ một chút." - Âu Dương Kiệt đang ôm lấy cô để tránh khỏi va chạm xe. Chiếc xe bị rơi xuống vực.

"Anh không được ngủ. Không được ngủ. Âu Dương Kiệt, anh có nghe không?" - Lãnh Nguyệt khóc, trên người bộ váy cưới đã nhuộm đầy máu của anh.

"Cô là ai?" - Người nằm trên phòng bệnh, dùng đôi mắt xa lạ nhìn cô.

"Kiệt... Anh không nhận ra em thật sao?" - Lãnh Nguyệt sợ hãi nắm lấy tay anh.

"Buông tay ra. Cô không có tư cách để chạm đến tôi." - Dù vừa mới tỉnh dậy sau một cơn mê dài. Sức lực của anh cũng đủ để đẩy cô ngã xuống đất.

Đúng lúc này, ba mẹ anh cũng bước vào.

"Mẹ, cô ta là ai?" - Âu Dương Kiệt hỏi. Bà Lý cũng rất bất ngờ trước câu hỏi của con.

"Con không nhận ra cô ta sao?" - Ông Nam cũng lên tiếng. Âu Dương Kiệt chỉ lắc đầu.

Chátтттттттт... Một cái tát mạnh mẽ rơi xuống gương mặt nhợt nhạt của Lãnh Nguyệt. Cô cố gắng không cho nước mắt rơi xuống.

"Cô biến khỏi phòng bệnh của con trai tôi!!!" - Mẹ Lan lạnh lùng.

"Dì... Con..." - Lãnh Nguyệt nắm lấy tay áo bà. Bà ra lệnh cho hai tên đàn em lôi cô ra.

"Lãnh tiểu thư, xin thứ lỗi." - Bình thường Lãnh tiểu thư đối xử với họ rất tốt. Họ chỉ dám kéo nhẹ cô ra. Lãnh Nguyệt cả người mất sức, ngã xuống khóc thật to.

"Tránh xa con tôi ra. Cô là sao chổi. Đem đến xui xẻo cho con trai tôi. Bây giờ nó cũng đã quên cô rồi. Tôi nghĩ cô không nên làm hại đến cuộc sống của nó. Không nên làm hại đến sự nghiệp của nó. Cô mau biến khỏi đây đi!"

"Aaaaaa." - Lành Nguyệt giật mình tỉnh giấc sau cơn ác mộng. Một giấc mơ hãi hùng ồ ồ đều có đủ. Cô co người trên chiếc giường rộng lớn.

Anh à, anh đã hứa rồi mà. Tại sao anh lại quên mất em? Tại sao anh lại để em một mình? Âu Dương Kiệt, em phải làm sao đây? Con của chúng ta phải làm sao đây? Anh nhìn tâm bỏ em, bỏ con lại một mình sao? Lành Nguyệt ôm lấy gối, khóc thật lớn. Nỗi đau dằn xé cả tâm can.

Ba mẹ anh không cho phép cô đến gần. Rõ ràng họ đã sắp kết hôn rồi, cuối cùng lại trở thành một người xa lạ.

Những giọt nước mắt cô không tài nào kiểm soát được, nước mắt rơi mãi không chịu ngừng. Nỗi nhớ vây quanh cô. Lành Nguyệt cầm lấy điện thoại.

Cô thu mình lại một góc, mở từng tấm ảnh hai người họ chụp chung. Nhìn nụ cười trên môi anh rất hạnh phúc. Nhìn những dòng tin nhắn ân cần, chu đáo của anh.

"Con gọi dì Lành Nguyệt xuống ăn sáng đi." - Hàn Tiểu Du nói với Đường Đường. Cô bé gật đầu chạy lên lầu.

Ngôi nhà này rộng lắm. Còn có phòng cho khách. Vì cô không yên tâm để Lành Nguyệt lại nên đưa cô ấy về đây.

"Dì Nguyệt ơi, dì xuống ăn sáng." - Đường Đường gọi, nhưng không ai trả lời. Cô bé mới mở cửa bước vào.

"Dì Nguyệt ơi." - Cô bé leo lên giường, kéo kéo tay cô. Lành Nguyệt chậm rãi mở mắt. Trước mắt cô là một cô bé rất xinh xắn. Cô mới chợt nhớ mình đang ở nhà của anh Lâm và chị Lâm.

"Con tên là gì?" - Lành Nguyệt khô khốc nói.

"Con tên Lâm Hải Đường. Dì có thể gọi con là Đường Đường." - Đường Đường mỉm cười nói. Lành Nguyệt suy nghĩ, phải chăng con của cô cũng đáng yêu như bé gái này. Cô lấy tay xoa bụng, trên môi nở nụ cười.

Lành Nguyệt cùng Đường Đường bước vào bếp. Cô ngồi trên bàn ăn lại không gấp một miếng nào.

"Lành Nguyệt, cô ăn chút gì đi. Cô không đói cũng phải ăn cho đứa nhỏ." - Hàn Tiểu Du cho cô một miếng cá. Lành Nguyệt rung rung nước mắt. Từ trước tới giờ ngoại trừ Âu Dương Kiệt, chưa từng có ai lo lắng cho cô như thế. Một đứa trẻ mồ côi như cô cảm thấy rất ấm lòng.

"Cảm ơn." - Cô cầm thìa lên bắt đầu ăn. Ngày hôm qua cô khi biết mình mang thai cảm thấy rất sốc. Cô sợ! Cô sợ nhà Âu Dương sẽ giết đứa bé của cô. Sợ họ đem đứa bé của cô đi. Cô sợ mình không thể gặp con như không thể gặp Âu Dương Kiệt.

Cô cầu xin nhà họ Lâm giúp cô giữ bí mật. Đứa nhỏ này chính là kết tinh tình yêu của cô. Cô muốn sống vì con. Cô đã không còn tình yêu, cũng không thể mất đi cả tinh thần. Vì con, cô phải mạnh mẽ, vì con cô không được nhu nhược, vì đứa bé là con của cô, là con của người cô yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Á, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Mùa xuân năm 2021.

Một thiên sứ trào đời.

Cô bé có một cái tên rất hay, Kỳ Vân.

Cô bé đến thế giới này để đem lại màu sắc cho cuộc sống mẹ của nó.

Kỳ Vân được mang họ Lâm. Lâm Kỳ Vân, trên danh nghĩa là đứa con thứ 3 của Lâm Phong và Hàn Tiểu Du.

Nhưng không một ai biết, đứa bé lại chảy trong người dòng máu của nhà Âu Dương. Đặc biệt chính là đôi mắt màu hổ phách giống hệt Âu Dương Kiệt.

Hành trình giành em bé của cặp song sinh long phụng.

"Em bé dễ thương quá. Sau này con lớn lên sẽ cưới em bé là vợ." - Hạo Hạo xoa má Kỳ Vân. Ba người lớn nhìn nhau bật cười.

"Không được, em bé là của em, anh không được giành." - Đường Đường hất tay anh ra, hung hãn nói.

"Em bé sau này sẽ là vợ của anh."

"Làm vợ của em"

"Nhưng em là con gái."

"Tình yêu đồng giới không bị pháp luật ngăn cấm."

"Em bé của anh."

"Em bé là của em."

"Của anh"

"Của em"

Hai đứa nhỏ đành phải im lặng lờm lờm nhau.

5p sau.

"Em giận anh hả? Anh xin lỗi, anh nhường em bé lại cho em đó." - Hạo Hạo đang vuốt đầu Đường Đường.

"Ừ thêm cưới em bé nữa đâu. Anh không được nghỉ chơi với em đâu nhé." - Đường Đường tròn xoe mắt nhìn anh trai.

Hai đứa nhỏ 5p trước vì em bé mà cãi nhau, 5p sau lại dắt tay nhau đi ra vườn chơi. Ủa, vậy mấy bé lãng quên em bé nhanh như thế à?

Hàn Tiểu Du giật mình giữa đêm. Cô nhìn sang người đàn ông nằm bên cạnh mình. Cô đưa tay vuốt vuốt mặt anh. Anh tỉnh dậy, dụi dụi mắt nhìn cô.

"Làm anh tỉnh giấc à?" - Hàn Tiểu Du hỏi. Lâm Phong kéo cô vào lòng, tham lam hít hương thơm chỉ có ở cô.

"Vợ, em không ngủ được sao? Hay mơ thấy ác mộng?"

"Bị giật mình thôi. Nhanh thật nhỉ! Chúng ta quen biết nhau 20 năm. Kết hôn đã 7 năm. Còn có ba đứa con dễ thương xinh xắn." - Hàn Tiểu Du nói. Lâm Phong mỉm cười hôn lên môi cô một cái.

"Chỉ mới 20 năm thôi. Anh muốn ở cùng em đời đời kiếp kiếp." - Hàn Tiểu Du như ăn phải mật ong, ngọt ngào mỉm cười.

"Ông xã, anh là người tốt nhất trên đời." - Cô nũng nịu đưa tay ôm lấy anh.

"Ừ, bà xã nói chí phải." - Lâm Phong mơ màng nói, lại nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

"Phong, em yêu anh." - Cô nhẹ nhàng hô lên trán anh, yên ổn đi vào giấc ngủ.

"Em muốn đi du học ở Pari thật à?" - Hàn Tiểu Du ngồi trên phòng khách cùng với Lãnh Nguyệt.

"Em muốn tiếp tục học thiết kế. Đợi kinh tế em đủ ổn định mới có thể chăm sóc cho Kỳ Vân." - Lãnh Nguyệt nói.

"Chuyện của em chị không có quyền can thiệp. Nhưng còn Kỳ Vân, em đến đó sẽ chăm sóc tốt cho con bé sao?"

"Em không biết..."

"Hay em để Kỳ Vân ở lại đây. Mỗi tháng chị sẽ đưa con bé qua Paris thăm em."

"Nhưng... Em sẽ rất nhớ con bé..."

"Đúng là rất khó khăn." - Hàn Tiểu Du nhìn đứa bé trong nôi đang ngủ. Cô bé lớn lên sẽ rất xinh đẹp.

"Mẹ nuôi, con với anh Hạo sẽ nhớ mẹ nuôi lắm." - Đường Đường khóc nức nở ôm lấy Lãnh Nguyệt.

"Mẹ nuôi đi mạnh khỏe. Con sẽ qua thăm mẹ nuôi." - Hạo Hạo dù không khóc cũng buồn bã ôm lấy cô.

"Hạo Hạo, Đường Đường, sau này mẹ nuôi đi rồi. Con phải thay mẹ nuôi chăm sóc cho Kỳ Vân có được không?" - Lãnh Nguyệt mỉm cười nói. Hai đứa nhỏ kiên định gật đầu.

"Cảm ơn hai con." - Lãnh Nguyệt mắt đỏ hoe. Hàn Tiểu Du đưa Kỳ Vân cho cô, cô ôm lấy cô bé nhẹ nhàng hôn lên mắt, lên mũi, hai má tròn tròn, cái miệng xinh xinh thơm mùi sữa.

Cuối năm 2021. Thành phố S mưa rơi.

"Ông xã này, em mới phát hiện em rất rất hạnh phúc. Em hạnh phúc hơn Lãnh Nguyệt nhiều. Có được anh đúng là may mắn." - Hàn Tiểu Du nói.

"Không phải, là anh có được em mới may mắn. Em mới chính là người đem lại ánh sáng cho anh." - Lâm Phong ôm lấy vợ. Đời này kiếp này có được Hàn Tiểu Du là may mắn lớn nhất cuộc đời anh.

"Anh dẻo miệng quá ha. Có phải đã nói như vậy với rất nhiều cô gái khác không?"

"Vợ, tha mạng. Anh thề anh không có ~ Bà xã là number one. Kiếp này kiếp sau kiếp sau nữa chỉ có một mình bà xã đại nhân thôi." - Lâm Phong như chú cún dễ thương làm nũng. Hàn Tiểu Du vừa hạnh phúc lại vừa buồn cười.

"Nếu để cho đàn em của anh nhìn thấy sẽ sợ hãi như thế nào?" - Hàn Tiểu Du nói.

"Em nghĩ 7 năm qua họ nhìn chúng ta chưa quen à? Vợ tui tui thương, mắc mớ gì ngại." - Lâm Phong bế cô lên kiệu công chúa.

"Á... Nè... Anh làm gì vậy?"

"Làm những chuyện không thích hợp cho trẻ con." - Anh cười tà mị bế cô vào phòng.

Rầm... Tiếng cửa vang lên, tội nghiệp bé cửa.

Ở trong góc tối, hai đứa bé đang đứng nhìn nhau.

"Đôi lúc có cảm giác bị bỏ rơi." - Đường Đường ôm lấy tim có vẻ đau lòng.

"Chúng ta có nên đem em bé cùng bỏ trốn không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

"Nói trước là ba sẽ cắt tiền trong tài khoản. Muốn chết đói thì cứ bỏ đi." - Lâm Phong nói. Vừa bước ra khỏi cửa lại nghe có người muốn bỏ đi.

"Tụi... Tụi con chỉ nói đùa thôi." - Đường Đường cười cười.

"Sao hôm nay ba nhanh thế. Có phải mọi lần làm nhiều quá nên bây giờ bị bắt lực không?" - Hạo Hạo nói. Gương mặt Lâm Phong ngày càng đen kịt. Hai đứa chỉ mới 6 tuổi, có cần phải đen tối đến quá đáng như vậy không? Nhìn thấy sắc mặt ba không được tốt, trong lòng hai đứa khẽ run sợ.

"Baba đại nhân xem con chưa nói gì nha." - Cậu nắm lấy tay Đường Đường kéo về phòng.

Bắt lực gì chứ? Anh đã làm gì đâu, chỉ dỗ vợ ngủ thôi mà.

Một ngày bận rộn ở quán ăn.

Quán ăn thường ngày rất đắt khách, vì đồ ăn rất ngon, giá cả cũng hợp lý. Kỳ Vân bây giờ đã 1 tuổi. Không tinh nghịch, rất ngoan ngoãn. Cô bé được

Hàn Tiểu Du chăm sóc ở một căn phòng kế bên phòng bếp.

Cô bé Kỳ Vân đến cạnh Lâm Phong. Đứng từ ở đây có thể thấy được khung cảnh ở bên ngoài quán ăn.

Leng keng... Tiếng chuông cửa vang lên. Một người đàn ông rất soái bước vào. Cô ngẩng nhìn một chút, quên mất thùng giấm chua bên cạnh.

"Bà xã, em mà còn nhìn nữa thì anh sẽ bỏ thuốc xổ vào đồ ăn của tên đó." - Hình như lại là mùi dấm chua nồng nặc. Hàn Tiểu Du cười hì hì thom lên má anh một cái.

"Ông xã nhà em là đẹp trai nhất rồi."

"..." - Coi như em giỏi

Nhà Lâm lão đại vừa xuất hiện thêm một chú chó poodle màu chocolate. Tên của bé cún đáng yêu đó là Punny. Bé cún dành được tình cảm của tất cả mọi người ngoại trừ Lâm lão đại.

Vì sao ư? Bởi vì nó giành mất tình cảm của vợ yêu. Phải rồi, lão đại nhà ta ghen với một con chó.

"Bà xã oi ~"

"Humm?"

"Bà xã hết thương anh rồi phải không?" - Lâm Phong trưng đôi mắt cún con vô tội.

"Anh nói gì vậy?" - Hàn Tiểu Du khó hiểu hỏi.

"Bà xã không còn thương anh nữa. Vợ thương con chó bút đồ kia rồi."

"..."

"Bà xã không ôm anh. Chỉ ôm nó thôi."

"..."

"Bà xã không thom anh. Mà lại thom nó."

"..."

"Bà xã còn tắm cho nó. Bà xã chưa bao giờ tắm cho anh."

"..."

"Ông xã... Cái này là anh đang ghen với chó sao?"

"Hức..."

"..."

"Tại sao ông xã lại trẻ con như vậy." - Hàn Tiểu Du buồn cười.

"Anh không biết. Sau này em ôm nó bao nhiêu phải ôm anh double."

"Ừ."

"Thom nó bao nhiêu phải thoi anh triple."

"Ừ."

"Còn nữa, em phải tắm cho anh "

"... Cái này... Anh không phải là chó... Anh tự tắm được mà."

"Em cứ xem anh là chó mà đối đãi đi."

"..."

Và người nào đó thực sự hóa thành chó. Nhưng không phải chó thuần chủng mà là chó sói. Chó sói đôi hung ác ăn sạch, ăn sành, ăn sanh cô gái nhỏ tội nghiệp. Hại cô mấy ngày không thể xuống giường.

Lâm Phong!!! Anh là tên hồn đản!!!

Đường Đường trên đường đi học về, thấy một chiếc xe tải thật lớn đang đỗ trước cửa nhà của một ngôi nhà bỏ hoang bấy lâu nay.

"Anh hai, người ta chuyển về đó sống hả?" - Đường Đường nhìn anh.

"Chắc vậy đó. Nhưng không liên quan đến mình đâu. Đi về mau thôi." - Hạo Hạo tiếp tục bước đi, Đường Đường vẫn đứng đó nhìn. Từ trên xe một cậu bé lăm theo sự lạnh lẽo bước xuống. Cậu bé lớn hơn Đường Đường vài tuổi, nhưng khí chất lại trông giống như một người trưởng thành. Có lẽ cảm nhận được có người đang nhìn mình, cậu ngẩng đầu lên nhìn cô bé. Bốn mắt chạm nhau, không hiểu sao trái tim nhỏ của Đường Đường khẽ loạn nhịp.

"Đường Đường, đứng thừ ra ở đó làm gì? Đi mau lên." - Hạo Hạo gọi lớn.

"Em biết rồi." - Đường Đường nhìn lại cậu bé đó rồi chạy theo anh hai. Cậu bé đứng nhìn theo Đường Đường, đôi mắt vốn lạnh lùng lại trở nên tươi sáng. Cậu còn nở một nụ cười nhẹ trên môi.

"Đường Đường sao? Tôi sẽ ghi nhớ."

Bữa tối vui vẻ tại nhà họ Lâm

Lâm Phong đang ngồi lấy cẩn thận từng miếng xương cá ra. Đem cá đã sạch xương vào chén Hàn Tiểu Du.

"Ba, sao ba không lấy xương cá ra cho con đi." - Đường Đường chu môi ủy khuất.

"Đợi chồng con làm. Ba là chồng của mẹ." - Lâm Phong thần nhiên múc một chén canh thơm ngon đưa cho Hàn Tiểu Du.

Lâm Vũ Hạo lắc đầu nhìn Lâm Hải Đường. Em gái nhỏ tự mình ngược mình rồi. Và thế là cậu bắt chước cha lấy xương cá giúp em gái.

Em gái nhìn cậu bằng đôi mắt sùng bái, đem com ăn hết một cách ngon lành. Khung cảnh vô cùng, vô cùng ấm áp.

Bé Kỳ Vân thì đã ăn no nằm ngủ say trong cũi. Đứa trẻ này bị Hàn Tiểu Du và Lâm Phong nuôi đến nỗi ứ ứ đáng yêu.

Hôm nay là chủ nhật, chủ nhật không phải đi học. Cha mẹ cũng không phải đi bán. Đường Đường và Hạo Hạo xin phép mẹ ra ngoài công viên gần nhà chơi.

Công viên ở rất gần nhà. Có cầu trượt, xích đu, còn có bãi cát thật lớn. Đường Đường thích ra đây chơi lắm.

Cô bé đang ngồi xích đu, từ xa nhìn thấy bé thỏ trắng trắng xinh xinh. Cô bé chạy đến, bé thỏ không sợ người, để mặc cho bé ôm lấy.

"Bé Thỏ ơi, có phải em đi lạc không? Em rất sợ phải không? Để chị đưa em đi tìm cha mẹ nha." - Đường Đường vuốt ve chú thỏ.

"Nếu nó sợ thì đã không chạy ra ngoài đây rồi." - Một giọng nói vang lên khiến Đường Đường giật mình. Cô bé quay lại, thì ra là anh trai hôm qua cô bé nhìn thấy.

"Nó là của anh sao? Em trả anh nè." - Đường Đường đưa chú thỏ cho cậu. Cô bé hiếu kỳ nhìn cậu: "Anh mới chuyển đến hôm qua đúng không, anh tên gì? Em tên là Lâm Hải Đường. Là bông hoa Hải Đường đó! Mọi người đều gọi em là Đường Đường."

"Tôn Đình Quân. - Đình Quân trả lời vô cùng ngắn gọn.

"Em gọi anh là anh Đình Quân nha. Sau này anh sẽ là bạn của em." - Đường Đường nở nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tháng 6, Thành Phố S, năm 2026.

Bữa tiệc long trọng của gia tộc Williams lần thứ 100 được tổ chức ở thành phố T, nước Z. Có rất nhiều doanh nhân thành đạt, ông chủ lớn của tất cả mọi nơi đều trở về đây. Đây chính là cơ hội tốt để tạo dựng mối quan hệ với gia tộc Williams.

Vậy một ông chủ quán ăn lại xuất hiện ở đây làm gì? Khụ, được rồi, Lâm Phong đã chính thức sát nhập Lâm thị vào Williams. Nói cách khác, bây giờ anh chỉ là một ông chủ quán ăn.

Bộ ba nhà họ Lâm.

Lâm Vũ Hạo, Lâm Hải Đường và cô nhóc nhí Lâm Kỳ Vân diện một bộ quần áo có thiết kế giống nhau.

Hạo Hạo mặc một bộ vest trắng áo sơ mi trắng trong rất soái. Đường Đường và Kỳ Vân lại mặc chiếc váy dạ hội trắng tinh như hai thiên sứ đáng yêu.

Thoạt nhìn những bộ trang phục này cũng giống như những bộ quần áo khác, nhưng chúng lại có điểm nhấn đặc biệt khiến chúng trở nên khác lạ.

"Đó không là ba nhóc tí nhà họ Lâm sao?"

"Đúng rồi đó."

"Đúng là tiên đồng ngọc nữ. Gien nhà họ quá tốt đi."

"Nhưng cô con gái út lại không giống cha nó tí nào cả."

"Ừ ừ, có khi nào không phải con ruột không?"

Một ánh mắt sắc bén ném thẳng vào người vừa nói câu đấy. Kỳ Vân dù không chung quyết thống với Lâm Phong. Nhưng anh sớm đã xem nó như con ruột. Hơn nữa đây cũng là đứa cháu được cả gia tộc Williams thừa nhận.

Kỳ Vân 5 tuổi 3 tháng, một cô bé hiếu động hơn những cô bé đồng trang lứa. Mặc dù vẫn ngây thơ hơn anh hai và chị ba nhiều. Cô bé còn là truyền nhân của Hàn Tiểu Du. Nếu Đường Đường và Hạo Hạo không hứng thú với âm nhạc, Kỳ Vân lại cực kỳ yêu thích. Cô bé sở hữu giọng hát ngọt ngào, dày dặn và chắc. Không thua gì giọng hát của Hàn Tiểu Du.

"Úi cha." - Kỳ Vân bị một cậu bé đụng trúng. Cô bé chu môi oai oán đứng lên xoa mông.

"Em có sao không?" - Cậu bé đưa tay kéo bé lên. Kỳ Vân nắm lấy.

"Không sao."

Kỳ Vân bị một người kéo ra, không cho nắm tay nữa.

"Anh Hạo Hạo." - Kỳ Vân kêu lên. Hạo Hạo không để ý đến người trước mặt, trực tiếp kéo Kỳ Vân đi.

"Sau này không được lại gần đứa con trai nào hết." - Hạo Hạo cảnh cáo.

"Anh không phải là con trai sao?"

"Anh là ngoại lệ!"

"Vậy anh Đình Quân thì sao?"

"Cái tên đó là của Đường Đường rồi."

"Nhưng người đó chỉ đỡ em thôi mà."

"Là nắm tay đó! Em không biết sao? Nắm tay sẽ mang thai. Khi đó sinh ra em bé phải làm sao?" - Hạo Hạo nói.

"Không phải em với anh vẫn hay nắm tay sao?" - Kỳ Vân ngây thơ trong sáng.

"Anh khác. Anh không giống họ. Anh phải dùng cách khác mới khiến em mang thai được."

"Cách gì?"

"Sau này em sẽ biết." - Hạo Hạo cười như không cười. Thật biết cách đầu độc đầu óc trẻ thơ.

"Nhưng khi nãy em lỡ nắm tay bạn đó rồi... Có khi nào mang thai không?" - Kỳ Vân lo lắng nói. Hạo Hạo làm điệu bộ suy nghĩ.

"Anh nghĩ ra cách rồi!" - Hạo Hạo nắm lấy tay Kỳ Vân từ từ hôn lên tay cô bé.

"Xong rồi đó. Chỉ có anh làm mới có tác dụng thôi." - Hạo Hạo nói. Kỳ Vân tin tưởng cậu không chút nghi ngờ.

"Kỳ Vân ơi là Kỳ Vân, em gọi là ngây thơ quá mức quy định rồi." - Đường Đường cũng đứng gần đó lên tiếng. Sau này làm sao đấu lại với anh trai phúc hắc của cô bé đây?

Một cô gái bước vào, không chỉ cuốn hút bởi chiếc váy đen bó sát hiện lên đường cong cơ thể vô cùng gợi cảm. Mà ánh mắt cùng cử chỉ lại cực kỳ sắc sảo, lạnh lùng. Cô thu hút tất cả các quan khách trong bữa tiệc.

"Trời ơi đẹp quá."

"Đúng là cực phẩm."

"Ước gì tôi được một phần như cô gái đó thò tới quá."

"Xinh hết phần thiên hạ."

Người đàn ông đào hoa Âu Dương Kiệt, người đến tuổi 30 vẫn chưa kết hôn cũng không thể rời mắt được.

Ngay cả bà Lý, người đã từng xem cô gái đó không đáng năm mươi xu, lại không thể nhận ra.

Lãnh Nguyệt đã trở lại, không còn điều gì có thể làm khó khăn cô. Cô là người sáng lập ra AE, một nhãn hiệu nổi tiếng hàng đầu thế giới. Có tiền, có địa vị, không còn là cô gái năm xưa. Chỉ là đối với một số người thời gian có thể làm lành vết thương, nhưng một số khác thời gian chỉ làm vết thương thêm sâu nặng.

"Mami" - Ba đứa nhỏ chạy ào đến ôm lấy cô. Sự lạnh lùng đã nhanh chóng thay bằng cái sự dịu dàng.

"Làm sao? Mới xa mami nữa tiếng mà đã nhớ mami rồi sao?" - Giọng nói mềm mại vang lên, nụ cười trong ánh mắt tạo nên một bức tranh vô cùng hoàn chỉnh.

Lãnh Nguyệt bế Kỳ Vân lên, yêu thương hôn lên má cô bé một cái. Lâm Phong cùng Hàn Tiểu Du thông thả bước tới.

"Thật không ngờ nha. Chỉ trong 30p em có thể thay đổi hình tượng của mình một cách đáng sợ như vậy." - Hàn Tiểu Du nhìn Lãnh Nguyệt.

"Chị quên em là ai sao? Em là Anna nhà thiết kế nổi tiếng của AE. Còn nữa em còn là chuyên gia hóa trang và tạo hình chuyên nghiệp." - Lãnh Nguyệt tự hào nói. Đối với những người Lãnh Nguyệt thực sự yêu thương và kính trọng mới có thể coi bỏ lớp áo giáp chắc chắn ấy.

Hàn Tiểu Du ngược sang nhìn Âu Dương Kiệt, chừng nào mới có thể nhìn thấy cô em gái này mặc váy cưới đây.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Lãnh Nguyệt hơn 4 năm ở nước ngoài, cô tốt nghiệp trường Parsons School of Design. Sau đó lại học thêm một khóa hóa trang và tạo hình ở Cinema Makeup School. Sau đó cô tự mình lập ra AE, thương hiệu nổi tiếng.

Trên đời này tất cả mọi chuyện xảy ra đều do duyên phận. Lãnh Nguyệt không nghĩ mình sẽ gặp lại Âu Dương Kiệt trong ngày thứ 2 về nước. Mà bây giờ cô lại nhìn thấy anh mặc một bộ vest xanh navy. 5 năm không gặp, sở thích của anh vẫn không thay đổi, vest xanh navy, vẫn là rượu XO.

Anh cầm ly rượu thông thả đi đến bên Lãnh Nguyệt. Âu Dương Kiệt nở nụ cười quyến rũ.

"Chào cô, tôi là Âu Dương Kiệt. Không biết tôi có cơ hội mời cô một ly rượu không?" - Âu Dương Kiệt nói. Anh thuộc dạng có nhiều bạn gái, thay như thay áo. Có thể nói từ trước đến giờ trừ Lãnh Nguyệt ra anh chưa từng yêu ai.

"Tất nhiên, Tôi là Anna Lãnh Nguyệt. Anh có thể gọi tôi là Anna." - Lãnh Nguyệt uống một ngụm baileys. Cô không thích uống rượu nên đã chọn loại rượu sữa này.

"Anna Lãnh Nguyệt? Cái tên cũng rất hay!" - Cái tên này rất quen. Âu Dương Kiệt nhìn cô, trong lòng lại có cảm giác đau đớn đến kỳ lạ. Anh muốn nắm lấy tay cô, lại bị bàn tay nhỏ nhắn của Kỳ Vân gạt ra.

"Không được nắm tay đâu, sẽ có có em bé!"

"Khụ..." - Lãnh Nguyệt sắc rượu. Âu Dương Kiệt cũng muốn bật cười. Cô nhìn con lại tiếp tục nói: "Ai nói với con như vậy?"

"Anh Hạo Hạo nói đó." - Kỳ Vân ngây thơ khai thật. Lãnh Nguyệt đen mặt nhìn Hạo Hạo.

"Hạo Hạo!!!" - Hạo Hạo nghe thấy, nuốt nước bọt rồi quay lưng bỏ chạy. Lãnh Nguyệt ngồi xuống đối diện con.

"Con bé ngốc này. Anh Hạo Hạo nói sai rồi. Nắm tay sẽ không có em bé đâu." - Cô buồn cười nhìn con.

"Vậy phải làm sao mới có em bé vậy mami?" - Kỳ Vân hiểu kỳ hỏi.

"Cái này... Bé con, sau này con sẽ hiểu." - Lãnh Nguyệt ký nhẹ đầu cô bé, mỉm cười.

"Con gái nuôi của cô à? Tôi thấy nó gọi cô là mami." - Âu Dương Kiệt nhiều lần gặp qua cô con út nhà họ Lâm. Anh đặc biệt yêu thích cô bé này.

"Cứ xem như là vậy đi." - Lãnh Nguyệt hôn nhẹ lên tóc cô bé.

Lãnh Nguyệt ổn định lại tâm trạng, sau đó lại cùng Kỳ Vân ra sân vườn. Cô trong vườn cùng con. Không khí trái ngược với sự ồn ào của bữa tiệc, ở đây lại yên tĩnh hơn.

"Kỳ Vân, con có trách mami không?" - Lãnh Nguyệt ngồi trên một bàn ghế gỗ lạnh lẽo.

"Tại sao con phải trách mami?"

"Mami sinh ra con lại không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Mami không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh." - Kỳ Vân ôm lấy cô. Đêm nào ngủ cùng mami. Mami đều ôm cô bé vào lòng cũng khóc thật lâu, luôn nói xin lỗi cô bé. Bé không muốn mami buồn, cũng không muốn mami thấy có lỗi. Bé thương mami, thương nhiều lắm.

"Con không trách mami. Con yêu mami."

"Kỳ Vân, cảm ơn con." - Lãnh Nguyệt khóc. Kỳ Vân lấy tay lau nước mắt cho cô.

"Mami không được khóc nè. Khóc nè xấu lắm. Mami phải cười lên. Nào, cười cho con xem đi." - Lãnh Nguyệt nghe con nói, cố nở nụ cười.

"Mami giỏi quá! Bạn nào giỏi sẽ được cô giáo cho kẹo. Để khi đi học con xin cô giáo cho mami kẹo nha." - Kỳ Vân nói.

"Không cần." - Lãnh Nguyệt xoa xoa đầu con. Cô không để ý đến bóng dáng người đàn ông mặc âu phục xanh navy đứng trong góc tối nhìn cô.

Nhân vật chính của buổi tiệc bây giờ mới xuất hiện. Jacson và Angeline bước vào bữa tiệc. Jacson có một đứa con trai 14 tuổi, Harry Williams. Cậu đang cùng cha mẹ đi vào.

"Nè Đường Đường, nhìn thấy anh Harry không?" - Hạo Hạo chỉ về phía Harry. Cậu nháy mắt với hai đứa nhỏ trong đám đông. Harry, Hạo Hạo, Đường Đường và cả Kỳ Vân có tình cảm anh em cực kỳ tốt. Giống như Lâm Phong và Jacson vậy.

Mọi người đều tập trung về phía Jacson để thiết lập mối quan hệ.

Harry, Đường Đường, Hạo Hạo và Kỳ Vân lập "hội nghị bàn tròn".

Hàn Tiểu Du cùng Lâm Phong ân ái trước mặt bàn dân thiên hạ.

Lãnh Nguyệt cô đơn đứng một góc nhìn mọi người.

"Có phải cô có tâm sự phải không?" - Âu Dương Kiệt hỏi. Anh cũng không biết tại sao mình lại quan tâm đến cô gái này như vậy. Chỉ là khi này thấy cô khóc, tim anh như có ai bóp chặt lại. Dù biết đứa bé đó là con của cô, nhưng anh lại không hề ghét con bé.

"Không có. Anh không đi cùng với vợ sao?"

"Vợ? Tôi còn chưa kết hôn lấy đâu ra vợ."

Lãnh Nguyệt lại im lặng, Âu Dương Kiệt cũng lặng lẽ đứng kế bên. Trí óc có thể quên đi một người, tim lại luôn có hình bóng của người đó. Âu Dương Kiệt lại xuất hiện ra cảm giác muốn yêu thương cô gái này, cô gái này khiến anh có cảm giác quen thuộc không thể nói nên lời.

Lãnh Nguyệt cô chỉ là hoa bồ công anh, ngốc nghếch, trao trọn trái tim của mình cho gió, nhưng còn lại chỉ là trái tim đầy rẫy vết thương, đau đớn cõi

lòng.

Bồ Công Anh ngát hương những cánh hoa hòa trong gió

Mang tâm sự của em gửi đến anh nơi trời xa ấy

Rồi bao năm tháng trôi hi vọng tan vỡ cánh hoa bay

Một đôi mắt ướt mi tan vào gió mây

(Bồ công anh trong gió - Ngọc My)

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Lâm Phong ban đầu muốn chuyển quyền sở hữu một trong hai ngôi nhà ở khu Phúc An sang cho Lãnh Nguyệt nhưng cô không muốn nợ thêm ân tình nào của nhà họ Lâm cả. Cô đã tự bỏ tiền mua lại biệt thự không ai ở của anh. Cô xây thêm một lối đi nối liền nhà cô và Lâm Phong trở thành một ngôi nhà lớn.

Ngôi nhà này 10 năm đã không có người sử dụng, mọi thứ đều bị bám bụi. Sơn tường cũng ố vàng. Chẳng khác gì một căn nhà bỏ hoang. Có ai mua một căn biệt thự thật lớn chỉ để không như thế này không? Nhưng Lâm Phong lại làm thế đấy!

Ngoại trừ hai mẹ con Lãnh Nguyệt, mấy chú được thuê về để sửa chữa lại nhà cửa, còn có sự "giúp đỡ" của hai anh chị Hạo Hạo và Đường Đường. Có điều là càng giúp càng rối!

"Hai đứa ngồi yên một chỗ. Còn phá phách nữa mamiтет móng mấy cái!" - Lãnh Nguyệt hét chịu nổi hét lên. Đường Đường ngoan ngoãn ngồi xuống, Hạo Hạo thì không sợ. Cậu không sợ тет móng đâu. Lãnh Nguyệt im lặng nhìn cậu một cái, sau đó kéo Kỳ Vân lại.

"Hạo Hạo, mami suy nghĩ có nên gả con gái cho một người không biết nghe lời như con không?" - Lãnh Nguyệt nói, Hạo Hạo lập tức như một đứa trẻ ngoan, thờ cũng không dám thờ mặt. Lãnh Nguyệt nhìn cười đến trọng thương. Đứa đứa nhỏ này có phải 10 tuổi hay không đây.

"Kỳ Vân thích giấy dán tường hình gì?" - Lãnh Nguyệt xoa xoa đầu con.

"Màu hồng hello kitty." - Kỳ Vân phấn khởi nói. Cô bé là một cô công chúa mơ mộng. Dĩ nhiên cũng như vao cô bé khác, thích màu hồng, thích gấu bông và cả búp bê.

Sau 1 tuần, căn nhà đã được tu sửa lại toàn bộ. Có một vườn hoa bồ công anh rộng lớn, khung cảnh thơ mộng nhưng đượm buồn. Còn có một khu vui chơi mini. Mấy đứa nhỏ đặc biệt là Kỳ Vân rất thích nơi này.

Căn phòng của Kỳ Vân rất lớn, kế bên phòng của Lãnh Nguyệt. Cô bé có cả một cái giường công chúa bọc nhung. Còn có cả một tủ búp bê thật lớn. Bên kia còn có vương quốc gấu bông. Quả là một căn phòng trong mơ của mọi bé gái.

Kỳ Vân có cả một phòng bí mật để chứa quần áo. Có rất nhiều rất nhiều quần áo, hầu hết đều là thiết kế của Lãnh Nguyệt. Một phòng trưng bày những tác phẩm thiết kế độc nhất vô nhị của Anna

Quán bar Angel.

Một người đàn ông đang dựa vào ghế nhìn vào ly rượu trong tay.

"Cậu làm gì như người mất hồn vậy?" - Tôn Quốc Trung gác chân lên bàn uống rượu.

"Tôi đang nghĩ về một cô gái."

Phụt... Tôn Quốc Trung phun luôn ngụm rượu trong miệng. Ông Nhạc Hồng cũng trở mặt nhìn.

"Cậu? Nghĩ đến một cô gái? Lịch sử lặp lại sao?"

"Cái gì mà lịch sử lặp lại?" - Âu Dương Kiệt khó hiểu hỏi.

"Không có gì." - Tôn Quốc Trung lại uống rượu. 7 năm trước Âu Dương Kiệt cũng từng nói về một cô gái. Tôn Quốc Trung đã nghĩ cô gái ấy sẽ là mảnh ghép cuối cùng của Âu Dương Kiệt. Tai nạn lần đó khiến Âu Dương Kiệt phải nằm trên giường có khả năng là không bao giờ tỉnh lại. Tôn Quốc Trung nghe bà Lan nói cô gái đó vì sợ cực khổ, sợ liên lụy nên đã lựa chọn cầm tiền bỏ đi.

Mọi người khi biết được đều rất ghét cô gái kia ham vinh hoa phú quý. Khi biết được chuyện Âu Dương Kiệt mảy trí, bà Lam đã căn dặn mọi người không được nhắc tên cô gái đó trước mặt Âu Dương Kiệt tránh để anh nhớ lại rồi đau lòng. Sau khi Âu Dương Kiệt tỉnh lại không lâu, cô gái đó có đến công ty tìm anh. Mọi người khi đó lại ngăn cản, khinh bỉ, đuổi đi không khác gì một con chó.

Chỉ là không một ai biết, năm đó là một cô gái túc trực ở bệnh viện 24/24. Mọi người cũng không biết sau khi Âu Dương Kiệt tỉnh lại, cô bị ném ra đường không thương tiếc. Hôm đó cô đến công ty tìm Âu Dương Kiệt, cô hy vọng có thể gặp anh, có thể khiến anh nhớ lại mình. Thế mà lại bị mọi người, những người từng rất quý mến xem thường, khinh rẻ. Họ không biết khi rời khỏi Âu Dương Kiệt cô không cầm lấy một đồng nào cả. Không đúng, cô có giữ hai chiếc nhẫn đắt giá. Một cái được đeo trên cổ Kỳ Vân, cái còn lại được đeo trên ngón tay áp út của Lãnh Nguyệt.

Lâm Phong mặc dù nghe rất nhiều lời về Lãnh Nguyệt, anh cũng không nghĩ cô là loại người như vậy. Cả Hàn Tiểu Du chỉ mới gặp qua cô một lần lại có niềm tin tuyệt đối với cô. Ngày mưa hôm đó nếu không có sự xuất hiện của gia đình Lâm Phong, và cả sự xuất hiện của Kỳ Vân, Lãnh Nguyệt thực sự tuyệt vọng muốn tìm đến cái chết.

Quay trở lại thực tại, Tôn Quốc Trung nhìn vào Âu Dương Kiệt. Làm bạn lâu năm như vậy, đây là lần thứ hai anh ta nhìn thấy anh như vậy. Anh ta cũng chỉ hy vọng cô gái này đừng giống như cô gái năm đó.

"Cô gái đó là ai mà có thể khiến cậu đề tâm đến vậy?" - Ôn Ngạc Hồng bấy giờ mới lên tiếng. Âu Dương Kiệt suy nghĩ một chút lại mỉm cười.

"Cậu còn nhớ cô gái váy đen trong bữa tiệc hôm trước không?" - Âu Dương Kiệt lại nhớ đến Lãnh Nguyệt.

"Là cô gái đó sao? Công nhận cô ấy rất xinh đẹp." - Tôn Quốc Trung nhận xét.

"Tôi thấy cô ấy trông rất quen." - Ôn Ngạc Hồng nhún vai nói.

Đêm đó Lãnh Nguyệt trang điểm một chút để thay đổi chính mình. Cộng thêm việc năm năm qua cô chăm chút bản thân từng chút một, ít nhiều gì cũng phải thay đổi. Nhưng cô không nghĩ có thể khiến người khác không nhận ra mình. Là do khí chất quá khác nhau. Cô đã nếm trải mùi đau khổ, tu luyện cho bản thân một vẻ bề ngoài quá cứng cáp. Trong kí ức của mọi người chỉ là một Lãnh Nguyệt nhu nhược, hám danh hám lợi. Mọi người đều cho rằng cô đã có một cuộc sống yên cạnh ông chồng giàu có nào đó.

Đường Đường và Hạo Hạo đã cùng nhau đi cắm trại hè ở trường. Lâm Phong và Hàn Tiểu Du dạo này luôn tắt bật ở ngoài cửa hàng. Chỉ còn lại Lãnh Nguyệt và Kỳ Vân.

"Kỳ Vân, con có muốn đi ra ngoài chơi không? Mami đưa con đi mua quần áo mới." - Lãnh Nguyệt nhìn đứa con gái ỉu xiu như cọng bún thiêu trong lòng hỏi. Bé vừa nghe đến đi ra ngoài liền gật đầu lia lịa, phấn khởi chạy đi.

TTTM Sunrise.

Lãnh Nguyệt và Kỳ Vân cùng nhau "đồ sát" các cửa hàng quần áo. Hai mẹ con này đều bị nghiện quần áo như nhau.

Phía dưới tầng hầm của TTTM này là quán bar nổi tiếng Angel. Âu Dương Kiệt cùng hai người kia vừa từ đó rời đi.

Kỳ Vân cũng lén trốn mẹ chạy đi chơi. Vừa chạy đi được một chút thì chạm mặt với Âu Dương Kiệt.

Àm... Một cô bé 5 tuổi lo chạy nhảy đâm phải một đám đàn ông 30 tuổi.

"Xin lỗi mấy chú."

"Nè con nhóc kia mày đi đứng kiểu gì vậy?" - Tôn Quốc Trung quát lớn. Kỳ Vân không sợ hãi mà còn nhún nhún mày. Âu Dương Kiệt nhìn thấy bé, trong lòng lại mềm nhũn.

"Cậu quát cái gì?" - Âu Dương Kiệt làm lại hành động nhún mày của Kỳ Vân. Loại biểu cảm này của hai người giống y hệt nhau.

"Con nhận ra chú, chú là bạn của mami có phải không?" - Kỳ Vân cười cười hỏi.

"Đúng vậy, chú là bạn của mami con. Con ở đây một mình sao? Mami của con không đi cùng à?" - Âu Dương Kiệt xoa đầu bé.

"Chết, con trốn mami chạy đi chơi. Chắc bây giờ mami đang đi tìm con."

"Đề chú đưa con đi." - Âu Dương Kiệt bế Kỳ Vân đi. Hai người bị coi như không khí kia đang đứng hình. Mãi đến khi Âu Dương Kiệt đã đi rồi, họ mới nhìn nhau.

"Tên Kiệt mới lập thêm kỷ lục mới sao? Lần này lại chịu nhỏ nhẹ với một bé gái." - Tôn Quốc Trung nói.

"Chẳng lẽ nào cậu ta bị mắc bệnh ấu dâm?" - Uông Nhạc Hồng cũng lên tiếng.

Âu Dương Kiệt bế Kỳ Vân đi lại khu mua sắm. Xa xa anh nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đáng hoảng hốt đi về phía mình.

"Lâm Kỳ Vân!" - Lãnh Nguyệt nhanh chóng lấy Kỳ Vân từ trong tay anh ra. Anh có thể cảm nhận được dường như cô không muốn anh tiếp xúc với con bé.

"Con có biết mami lo lắng như thế nào không? Lại một mình chạy đi lung tung." - Lãnh Nguyệt mắng con. Kỳ Vân nhào vào lòng mẹ dụi dụi trông rất tội nghiệp. Cô cũng không thể mở miệng ra mắng được nữa.

"Khi này tôi thấy cô bé ở đằng kia nên mới cùng cô bé đi tìm cô." - Âu Dương Kiệt nhìn hai mẹ con. Đối với Kỳ Vân trong lòng anh luôn có cảm giác muốn chăm sóc, bảo vệ cô bé. Cảm giác giống như một người cha muốn bảo vệ con gái vậy.

"Cảm ơn anh." - Lãnh Nguyệt dè dặt nói, cô quay sang nhìn con: "Chúng ta về nhà thôi."

"Nhưng mình còn chưa đi đến cửa hàng thú bông nữa." - Kỳ Vân chỉ lên tầng trên.

"Được rồi, đi thôi." - Lãnh Nguyệt nắm tay bé.

"Đề tôi đi với cô." - Âu Dương Kiệt chặn lại.

"Không... Không cần đâu."

"Không sao, dù gì tôi cũng đang rảnh."

"Không cần đâu, tôi sợ làm phiền đến anh."

"Tôi không phiền đâu. Hơn nữa Kỳ Vân dễ thương như vậy có phiền một chút cũng không sao."

"Nhưng..." - Cuối cùng Lãnh Nguyệt đành phải để Âu Dương Kiệt theo cùng.

Kỳ Vân lựa được rất nhiều gấu bông, nào là Teddy, Doraemon, Hello Kitty, Jojo, Pororo, vân vân và mây mây. Cô bé muốn tạo cả một vương quốc thú bông thật lớn ở trong nhà. Suốt cả buổi Kỳ Vân dính vào Âu Dương Kiệt suốt. Có lẽ là vì tình phụ tử, dù không biết anh là cha ruột nhưng cô bé lại rất yêu thích anh.

Sau khi đưa hai mẹ con ra bãi giữ xe, anh để cho hai người lái xe về. Bản thân lại chạy ở phía sau. Đến khu Phúc An, vì anh không có thẻ ra vào nên không được vào. Anh chỉ biết cô đang sống ở một trong 10 ngôi nhà khu đó.

Âu Dương Kiệt cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số điện thoại.

"Andy, cho người điều tra thông tin về cô gái Anna Lãnh Nguyệt trong bữa tiệc hôm đó cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Kevin một năm trước đã chuyển công tác sang chi nhánh ở nước ngoài, Andy là trợ lý mới nhận chức. Mọi chuyện của 6 năm trước cậu ấy đều không biết một chút gì cả.

Andy cực lực theo lời CEO Âu Dương Kiệt điều tra về cô gái đó. Sau 1 tuần vất vả chỉ là công cốc!

Tên: Anna Lãnh Nguyệt.

Tuổi: 28

Tốt nghiệp trường đại học A ở thành phố S. Du học 4 năm ở Parsons School of Design, New York. 1 năm học hóa trang và tạo hình.

Người sáng lập nhãn hiệu AE nổi tiếng.

Mọi chuyện trước năm 2021 hoàn toàn không tra ra được.

Anna Lãnh Nguyệt có thân thể như thế nào đều là một dấu chấm hỏi. Cho dù Andy có cố gắng điều tra như thế nào cũng không có chút thông tin.

"Không thể điều tra được thân thể thật sự của cô ấy?" - Âu Dương Kiệt cảm hồ sơ chăm chút xem xét.

"Dù tôi có cố gắng điều tra như thế nào cũng không được. Dường như có một thế lực nào đó đã nhúng tay vào lý lịch của cô Anna." - Andy nói.

"Một thế lực nào đó? Lâm Phong? Chỉ có thể là cậu ta." - Âu Dương Kiệt nghĩ thầm, dường như phát hiện ra điều gì đó. Không phải Lâm Phong cũng ở khu Phúc An sao? Lãnh Nguyệt cũng ở đó. Chẳng lẽ họ sống cùng một nhà?

Với cả đứa bé Kỳ Vân đó Lâm Phong che mắt mọi người nhận làm con của mình và Hàn Tiểu Du, lại yêu thương như vậy. Có khả năng rất cao đứa bé ấy là con ruột của anh ấy. Tình cảm họ lại tốt như vậy, có khi nào lại có gian tình.

Âu Dương Kiệt vừa nghĩ tới đây, trong lòng liền không cảm thấy thoải mái.

Trên thực tế Lãnh Nguyệt và Hàn Tiểu Du mới đúng là tình cảm tốt. Chủ ý nhận Kỳ Vân làm con cũng là chủ ý của Hàn Tiểu Du. Từ đầu đến cuối Lâm Phong đều ngoan ngoãn làm theo Hàn Tiểu Du.

"Bà xã." - Người nào đó vui đầu vào hõm vai Hàn Tiểu Du.

"Hửm?" - Cô xoa xoa mái tóc Lâm Phong.

"Người ta nói vợ chồng sống cùng nhau một thời gian thì sẽ thay đổi." - Lâm Phong nhìn cô, tiếp tục nói: "Anh cảm thấy mình thay đổi thật rồi."

"Cái gì?" - Hàn Tiểu Du tức giận kêu lên. Cô nhìn anh bằng đôi mắt viên đạn giận dữ.

"Anh càng lúc càng yêu em nhiều hơn." - Lâm Phong cười ôm lấy cô vào lòng. Hàn Tiểu Du đánh vào ngực anh một cái, trên gương mặt lại có một nụ cười hạnh phúc.

"Hai người mới sáng sớm đã rắc bã rồi. Bảo sao ai chịu nổi." - Lãnh Nguyệt ai oán nói. Cô vừa chứng kiến một cảnh tượng tình nồng ý đậm của đôi vợ chồng kết hôn 11 năm! Nghẹn chết cô luôn đi! Cô chỉ qua ăn ké một bữa sáng thôi mà.

"chuyện thường ngày ở huyện mà. Mami cứ làm quen với chuyện này đi." - Hạo Hạo cầm miếng bánh mì sandwich ngoạm một miếng thật lớn. Đường Đường gật đầu phụ họa.

Quán cafe JK, thành phố S.

3h chiều.

Hàn Tiểu Du cầm lấy ly cappuccino. Lãnh Nguyệt ngồi ở ghế kế bên cầm ly espresso. Âu Dương Kiệt rất thích loại cafe này. Nhiều năm về trước lần đầu cô uống espresso, chính là muốn có được cảm giác còn anh bên cạnh. Nhưng uống mãi cũng thành thói quen.

"Anh Phong và chị hạnh phúc thật đấy. Em đây thật sự ghen tị muốn chết. Em cũng từng mơ tưởng về một tương lai như vậy." - Cô thực sự ghen tị với hai vợ chồng nhà này. Nếu như Âu Dương Kiệt không mất trí nhớ, có thể cô cũng đang hạnh phúc như bọn họ.

"Em đừng đau lòng. Sẽ có một ngày Âu Dương Kiệt sẽ nhớ ra em. Chị chắc chắn như thế." - Hàn Tiểu Du nói.

"Tại sao chị nghĩ như vậy? Em với Âu Dương Kiệt 5 năm trước đã không thể nào." - Lãnh Nguyệt cười tự giễu.

"Em chưa thử làm sao biết không thể? Trái tim và lý trí là hai trường phái hoàn toàn khác nhau. Lý trí của Âu Dương Kiệt có thể quên em, trái tim anh ta không thể." - Hàn Tiểu Du nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đang chỉ tập trung quan sát một cô gái, đôi môi mềm mại của cô nhếch lên một nụ cười.

Lãnh Nguyệt im lặng, cô hướng mắt về phía cửa sổ, nhìn khung cảnh tấp nập bên ngoài.

"Ông xã xuất sắc như vậy có phải có rất nhiều tình nhân bên ngoài hay không?" - Hàn Tiểu Du bám lấy Lâm Phong từ phía sau.

"Hửm? Có một người vợ đã khổ rồi. Có thêm nhiều tình nhân quá làm sao chịu nổi?"

"Ý anh là có em khổ lắm phải không?" - Hàn Tiểu Du nhéo tai Lâm Phong thật mạnh.

"Á... Á... Bà xã đại nhân tha mạng." - Người nào đó ôm đầu cầu xin. Xung quanh họ đều tỏa ra cảm giác ngọt ngào, ấm áp. Tình yêu theo năm tháng cứ dần dần lớn mãi, yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Kỷ niệm 11 năm ngày cưới.

Lâm Phong quảng Đường Đường và Hạo Hạo ở nhà cho Lãnh Nguyệt chăm sóc. Về phần mình thì đóng cửa nhà hàng chờ vợ đi ra bãi biển năm nào chúc mừng kỷ niệm.

Cũng tại bãi biển 25 năm trước khi đã có có một tình yêu nho nhỏ nảy sinh. Cũng tại bãi biển này năm đó đã có một màn cầu hôn lãng mạn dưới sự chứng kiến của hai đứa bé 3 tháng tuổi. Bây giờ khi nó trở thành một khu du lịch sinh thái nổi tiếng thành phố S, họ vẫn nắm tay bên nhau.

Bây giờ nơi này khác xưa rất nhiều, Lâm Phong nắm tay Hàn Tiểu Du đi dạo một vòng. Không khí du lịch tấp nập, không còn là vùng quê nghèo lạc hậu.

"Ở đây thay đổi không ít." - Hàn Tiểu Du nói.

"Nơi này thay đổi, chúng ta cũng thay đổi, thoắt cái đã 25 năm."

"Nếu như em không nhớ ra anh, có phải anh vẫn sẽ im lặng chờ đợi em không?" - Hàn Tiểu Du trầm lặng hỏi. Lâm Phong cô hỏi Lâm Phong của kiếp trước. Kiếp trước anh không nói, cô đã bỏ lỡ anh, đã không nhớ ra anh. Đến khi chết cũng không biết có một người quan tâm mình. Hàn Tiểu Du thật sự hy vọng, Âu Dương Kiệt đừng giống cô. Mãi đến kiếp sau mới nhớ được anh.

"Không phải lúc chúng ta yêu nhau, em vẫn chưa nhớ ra anh sao?" - Lâm Phong buồn cười hỏi.

"Không có... Chỉ là em không hiểu."

"Không hiểu chuyện gì?"

"Kiếp trước đến khi em chết, em còn chưa nhận được lời tỏ tình của anh. Tại sao kiếp này em chỉ mới năm hai, anh lại tự mình tỏ tình với em?" - Đây cũng là điều cô băn khoăn rất lâu. Cô vẫn chưa nói đến chuyện mình được trọng sinh cho bất cứ ai biết, kể cả Lâm Phong.

Anh nghe cô nói, tâm hơi chấn động. Kiếp trước? Hàn Tiểu Du nói đến kiếp trước? Còn nói đến chết? Chẳng lẽ cô cũng như anh đều được trọng sinh đến kiếp này?

"Em vừa nói cái gì kiếp trước?"

"Nói ra cũng thật khó tin phải không? Em đã từng chết đi sống lại một lần." - Hàn Tiểu Du lặng lẽ đáp. Lâm Phong mỉm cười ôm lấy cô.

"Thật trùng hợp! Bởi vì kiếp trước không tỏ tình sớm đã một lần đánh mất em, kiếp này bằng cách nào cũng phải biến em thành người của anh."

"Anh..." - Hàn Tiểu Du bất ngờ nhìn anh. Anh nhẹ nhàng mỉm cười, hôn lên môi cô.

"Sống qua hai kiếp anh mới hiểu em rất quan trọng với anh." - Hai người họ cứ như vậy ôm lấy nhau. Hàn Tiểu Du mắt đã đỏ hoe, cô khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc. Tất cả là do sự sắp xếp của ông trời, cho họ một cơ hội, một cơ hội để tìm thấy nhau.

Sai rồi, là do sự sắp xếp của con Ny này đó nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Á, Biển Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Âu Dương Kiệt thật sự thấy rất mâu thuẫn. Anh có thể nhìn thấy tình cảm của Lâm Phong cùng Hàn Tiểu Du rất bền vững. Còn thấy được Lãnh Nguyệt đối với họ chỉ là tình cảm gia đình không hơn không kém. Hoàn toàn đi sai với lời suy đoán ban đầu của anh.

Bữa tiệc sinh nhật lần thứ 30 của Âu Dương Kiệt. Bởi vì là bạn bè, Lâm Phong và Hàn Tiểu Du cũng được mời đến. Ngay cả Lãnh Nguyệt cũng được tham dự.

Hôm nay Lãnh ăn mặc khác hôm trước, cô mặc một chiếc váy cúp ngực màu tím. Gương mặt trang điểm nhẹ, đôi môi căng mọng hồng hào.

"Cảm ơn mọi người đã đến dự tiệc sinh nhật của con trai tôi. Nhân tiện nay tôi sinh thông báo về hôn lễ của con trai tôi và tiểu thư nhà họ Thẩm, Thẩm Ngôn Uyển." - Bà Lan vui vẻ đứng lên thông báo. Khiến cho cả hội trường, ngay cả nhân vật chính Âu Dương Kiệt cũng đứng hình.

"Âu Dương Kiệt sắp kết hôn sao?"

"Trời ơi, đúng là tin quá hot!"

"Nghe nói cô Thẩm Ngôn Uyển cũng là đại mỹ nhân đó."

"Trời ơi, tui đăng tin này lên facebook mới được "

Hàn Tiểu Du mím môi quay sang Lãnh Nguyệt. Cô bình tĩnh, không biểu lộ chút cảm giác đau lòng. Nhưng ánh mắt cô không biết nói dối. Hàn Tiểu Du nhìn ra được sâu trong đôi mắt ấy chứa đựng nỗi chua xót, đau đớn.

Âu Dương Kiệt định đứng lên phản bác lại bị cha mình giữ lại. Anh nhìn sang Lãnh Nguyệt, cô dường như không quan tâm đến chuyện đó, chỉ cầm bailey uống một ngụm. Âu Dương Kiệt đau lòng, cô chính là không thích anh, nên mới không quan tâm như vậy. Có lẽ anh nên từ bỏ, theo ý cha mẹ kết hôn với cô gái đó.

Sau bữa tiệc hôm đó, Lãnh Nguyệt trầm tính hơn. Cô lặng lẽ ngồi ở một góc vườn tìm ý tưởng của bộ trang phục mới.

"Nguyệt..." - Hàn Tiểu Du ngồi kế bên cô. Lãnh Nguyệt ôm lấy cô, những giọt nước mắt nóng hổi xuyên qua lớp áo của Hàn Tiểu Du.

"Em không mạnh mẽ như em nghĩ. Em từng nghĩ mình có thể xem Âu Dương Kiệt như là người xa lạ mà đối xử, nhưng em đã sai rồi." - Lãnh Nguyệt khóc rất lâu. Cứ như trở lại cái ngày lần đầu Hàn Tiểu Du nhìn thấy Lãnh Nguyệt, cô cũng khóc nhiều vậy.

Âu Dương Kiệt chuẩn bị kết hôn, nhưng anh chẳng có tâm trạng vui mừng chút nào cả. Hình bóng Lãnh Nguyệt cứ in sâu và tâm trí anh, có muốn xóa cũng không thể xóa nổi.

Cửa hàng AE, chi nhánh thành phố S.

Âu Dương Kiệt cùng Thẩm Ngôn Uyển bước vào. Bà Lan bảo đã cho người thiết kế cho họ bộ lễ phục đặc biệt.

Âu Dương Kiệt vừa bước vào, đã nhìn thấy hình bóng quen thuộc. Lãnh Nguyệt đang lãnh cảm đứng phía trong.

Cô không dám nhìn thẳng vào Âu Dương Kiệt. Sâu trong ánh mắt biểu lộ nỗi buồn bã, luôn để ý đến Âu Dương Kiệt và Thẩm Ngôn Uyển.

"Âu Dương tổng, Thẩm tiểu thư, bộ lễ phục này do chính Âu Dương phu nhân yêu cầu tôi thiết kế. Trên toàn thế giới chỉ có một cái duy nhất mà thôi." - Lãnh Nguyệt lãnh cảm nói.

Âu Dương Kiệt bất giác siết chặt tay lại, nhưng bên ngoài anh vẫn giữ nét mặt lạnh lùng. Anh thử bộ âu phục màu xanh navy. Âu Dương Kiệt luôn cảm thấy có chút gì đó quen thuộc, bộ âu phục này giống hệt như anh luôn mong muốn. Lãnh Nguyệt nhìn anh bất giác nở nụ cười, anh vẫn không thay đổi gì cả. 6 năm trước anh trong bộ âu phục này rất lịch lãm, tỏ ra nét phong lưu, 6 năm sau vẫn như vậy.

Lãnh Nguyệt muốn nhìn thấy anh của ngày trước. Chỉ cần như vậy cũng đủ để cô yên lòng.

Trước sự kinh ngạc của mọi người, Thẩm Ngôn Uyển mặc trên người lễ phục màu hồng phấn bước ra.

Mấy cô nhân viên kinh ngạc không thôi. Áo dạ hội này là do Lãnh Nguyệt đặc biệt thiết kế cho Thẩm Ngôn Uyển. Trên thế giới chỉ có một, không phải Thẩm Ngôn Uyển sẽ không có ai mặc đẹp như cô ấy.

"Cô Anna, áo dạ hội này thật sự quá xuất sắc." - Thẩm Ngôn Uyển reo lên. Lãnh Nguyệt hài lòng nhìn, thiết kế của mình được khách yêu thích dĩ nhiên rất vui.

"Cô quả thật là một nhà thiết kế tài năng. Sau này tôi sẽ nhờ cô thiết kế thêm nhiều trang phục khác nữa." - Thẩm Ngôn Uyển rất thích Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt cười nhẹ, cho người gói quần áo lại giao cho họ. Ngày mai đến lễ đính hôn rồi.

Quán bar Angel.

Tối nay Lanh Nguyệt đến họp mặt bạn bè. Những người vượt từ Mỹ sang VN để thăm cô. Cô rất hiếm khi đến những nơi như thế này. Cô không biết uống rượu, tửu lượng của cô rất kém. Bình thường chỉ uống được rượu sữa bailey. Nhưng điều quan trọng rằng ở đây không có bailey.

"Minh vào phòng vệ sinh một lát" - Lanh Nguyệt nói với Julian. Cô uống được ly Whisky đã say, cô bước loạng choạng vào nhà vệ sinh. Cô rửa mặt cho tỉnh táo, cuối cùng ra lại sảnh quán bar.

Lanh Nguyệt không còn xác định được phương hướng, cô bất cẩn vấp ngã. Cô ngã vào lòng một người đàn ông.

"Haha, Âu Dương Kiệt mai cậu đính hôn rồi lại còn được một con mồi ngon như vậy." - Tôn Quốc Trung bật cười ha hả. Mấy người còn lại cũng cười theo. Âu Dương Kiệt liếc nhìn bọn họ, lại nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve gương mặt cô gái trong lòng. Sau cô lại uống nhiều rượu như vậy? (Có một ly thôi!!!)

Âu Dương Kiệt bế Lanh Nguyệt lên, không nói lời nào trực tiếp đem cô ra khỏi quán bar

Mọi người được một phen hết hồn. Âu Dương Kiệt không phải chỉ cần đem cô gái đó vào phòng riêng trong quán bar để "xử" như mọi lần hay sao? Bây giờ lại đem ra khỏi quán bar?

Âu Dương Kiệt đưa cô về nhà riêng của mình, cẩn thận tháo giày đem cô lên giường.

Lanh Nguyệt mơ hồ mở mắt, nhìn thấy dáng người quen thuộc. Cánh tay của cô vòng qua cổ anh, bờ mềm mại chạm vào đôi môi mỏng lạnh lẽo của anh.

Sợi dây lý trí đang căng như giây đàn bị gãy đôi. Âu Dương Kiệt thừa lúc cô hé miệng, đưa đầu lưỡi của mình vào trong.

Gương mặt say rượu ửng hồng, trong mắt cô không còn tiêu cự, thật sự đã quá say. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, bàn tay to lớn không tự chủ vuốt ve cơ thể của cô. Lanh Nguyệt bị anh kích thích tới mức toàn thân run lên.

Tay anh dần chuyển tới trước ngực cô. Anh muốn cởi bỏ bộ váy đen trên người cô. Rốt cuộc anh xé nát chiếc váy quăng xuống nền đất lạnh lẽo. Lanh Nguyệt theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng Âu Dương Kiệt đã nhanh chóng chế ngự cô lại.

Cơ thể trắng muốt của cô cùng với nội y màu đen nhạy cảm hiện ra dưới tầm mắt của Âu Dương Kiệt. Hơi thở của anh nặng hơn vài phần.

Anh khẽ liếm vành tai cô làm cho toàn thân của cô run rẩy. Anh đưa tay tháo chiếc áo lót phía sau cũng bị anh tháo ra rất nhanh. Cô muốn che đi phần ngực của mình, nhưng lại bị bàn tay anh đẩy ra.

"Đừng... Ừm..." - Âm thanh nhỏ nhẹ như tiếng rên rỉ mê hồn.

"Lanh Nguyệt... Em chỉ có thể là của anh." - Giọng nói của Âu Dương Kiệt trầm ấm. Tiếng rên nhẹ phát ra từ miệng cô là thứ thuốc kích dục mạnh mẽ nhất.

Anh hôn lên xương quai xanh trắng nõn của cô. Môi anh từ từ di chuyển tới ngực cô, ngậm lấy đỉnh hồng nhạy cảm. Đầu lưỡi treu đùa, cắn nhẹ khiêu khích. Tay kia vuốt ve nhào nặn bên còn lại.

"A... Không..." - Lanh Nguyệt vặn vẹo.

Tiếng rên rỉ vang khắp phòng, làm người nghe cũng phải mặt đỏ.

"Chỗ đó... Đừng mà..."

Âu Dương Kiệt cởi bỏ quần lót bé nhỏ của cô, đưa ngón tay vào bên trong. Ngón tay chạm vào vùng nhạy cảm đã lâu chưa có ai chạm đến. Lanh Nguyệt bị kích thích rên nhẹ, chất dịch nhờn chảy ra nhiều hơn.

"Thật ướt." - Âu Dương Kiệt liếm ngón tay mình, nở nụ cười quái dị. Anh đâm ngón tay vào bên trong cơ thể cô.

"A..." - Lanh Nguyệt rên rỉ.

Rút ra rồi lại đâm vào trong cơ thể cô. Bên trong cô gần như điên cuồng, kích thích mãnh liệt làm. Rốt cuộc cũng đẩy cô lên cao trào.

Toàn thân cô run rẩy, anh đột nhiên dùng vật nam tính của mình đâm sâu vào cơ thể cô, lấp đầy khoảng trống trong cô.

"Ahhh..."

Âu Dương Kiệt mù quáng, nơi đó vậy chặt lấy anh, anh không thể dừng lại, anh chỉ muốn nhanh hơn, càng nhiều càng sâu.

"Nguyệt... Nguyệt... Nguyệt..." - Anh mạnh bạo xâm nhập cơ thể cô, chút lí trí cuối cùng cũng biến mất. Trong mắt anh chỉ còn lại dục vọng. Cuối cùng anh mạnh mẽ đâm vào, đưa cô lên cao triều, phóng thích tất cả dục vọng vào trong cơ thể mềm mại của cô.

Cô gái nhỏ của anh đã mệt mỏi nằm ngủ. Âu Dương Kiệt xoa gương mặt lấm tấm mồ hôi của cô. Lễ đính hôn ngày mai nhất định phải bị hủy! Bằng bất cứ giá nào, anh cũng sẽ không từ bỏ Lãnh Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Á, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Sáng hôm sau, Lãnh Nguyệt tỉnh lại. Cô đang nằm trong lòng Âu Dương Kiệt. Đầu đau nhứt, toàn thân thì ê ẩm, nhất là nơi đó đặc biệt đau rát. Hình như có gì đó sai sai? Lãnh Nguyệt kinh hãi nhìn người đàn ông bên cạnh cũng không mặc gì, đang ngủ ngon lành.

Âu Dương Kiệt?!? Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cô và anh lại ở cùng một phòng? Lại phát sinh cái loại quan hệ đó.

Lãnh Nguyệt ôm đầu đau đớn. Hình như hôm qua cô chủ động hôn anh trước... Cô đã làm cái gì vậy...

Lãnh Nguyệt muốn bước xuống giường lại bị một cánh tay kéo vài trong lòng.

"Còn sớm. Ngủ một chút đi." - Giọng nói của Âu Dương Kiệt có phần lười biếng. Tim Lãnh Nguyệt như những đập, thờ cũng không thờ được.

"Âu Dương tổng..." - Lãnh Nguyệt gọi. Âu Dương Kiệt cau mày mở mắt.

"Gọi tên anh." - Lãnh Nguyệt nhất thời cứng họng.

"Kiệt..." - 6 năm nay em nằm mơ cũng muốn gọi anh như vậy. Lãnh Nguyệt bị ôm chặt đến nỗi không thể nhúc nhích. Cô nhẹ giọng nói: "Tại sao chúng ta lại phát sinh quan hệ?"

"Hôm qua anh thấy em đã rất say ở quán bar. Anh mới đưa em về đây. Sau đó... Anh xin lỗi." - Lãnh Nguyệt nghe anh nói, cô nhỏ giọng bật khóc.

"Sao thế?" - Âu Dương Kiệt nghe thấy tiếng cô khóc. Anh kéo cô ra xem, trên mặt Lãnh Nguyệt đầy nước mắt.

"Nguyệt, có phải em hận anh không?" - Anh bắt lực nhìn cô. Cô chỉ im lặng không nói.

"Lãnh Nguyệt, cho dù em có hận anh, anh cũng còn cách nào khác. Anh yêu em, thật sự rất yêu em. Em không cần lo lắng gì hết, tất cả mọi chuyện cứ giao cho anh. Anh sẽ không để em phải chịu bất cứ ủy khuất nào." - Anh hôn lên nước mắt trên mặt cô. Nhưng cô càng khóc lớn hơn.

"Đừng khóc." - Âu Dương Kiệt lau nước mắt cho cô. Anh hôn lên trán cô, cẩn thận đem cô vào ngâm trong bồn tắm.

Nước nóng làm tin thần của cô thoải mái hơn. Âu Dương Kiệt đã cho người chuẩn bị quần áo khác cho cô. Bộ váy hôm qua thật sự... Không còn dùng được nữa. Anh hôm qua có hơi bạo lực thì phải. Người như anh cũng có lúc phải đi cưỡng ép con gái nhà lành.

Lãnh Nguyệt thay quần áo, khó khăn bước ra khỏi phòng tắm. Âu Dương Kiệt đã âu phục chỉnh tề. Vẫn là màu xanh navy đầy lịch lãm.

"Đi thôi." - Âu Dương Kiệt nắm tay Lãnh Nguyệt.

"Đi đâu?"

"Đăng ký kết hôn." - Âu Dương Kiệt bình tĩnh nói.

"Cái gì? Đăng ký kết hôn?" - Lãnh Nguyệt bất ngờ hỏi lại.

"Lãnh tiểu thư, em lên giường của anh. Cướp đi lần đầu của anh mà không muốn chịu trách nhiệm sao?" - Âu Dương Kiệt cười tà mị nói.

"Âu Dương công tử, số lần anh lên giường với phụ nữ còn nhiều hơn gấp mấy lần số trang phục tôi thiết kế. Xin hỏi anh còn lần đầu để tôi cướp sao?"

"..." - Âu Dương Kiệt không thể phản bác.

Hai người đi thang máy xuống bãi đậu xe, Âu Dương Kiệt mở cửa xe, đẩy Lãnh Nguyệt vào ghế phụ thắt dây an toàn cẩn thận cho cô.

30p sau, xe dừng ở cửa chính cục dân chính. Làm sao Âu Dương Kiệt có cả sổ hộ khẩu của cô thế kia!!! Lãnh Nguyệt và Âu Dương Kiệt bước ra khỏi xe. Họ hướng về cửa cục dân chính.

"Âu Dương Kiệt." - Anh nghe cô gọi, quay đầu nhìn cô.

"Anh thực sự muốn kết hôn với em sao? Cho dù em nói mình đã có một đứa con gái 5 tuổi sao?"

"Anh biết. Chuyện quá khứ anh không quan tâm đến. Dù đứa bé Kỳ Vân đó là con của ai, anh cũng xem nó như con ruột."

"Tại sao... Anh lại biết?" - Lãnh Nguyệt nhìn anh.

"Bữa tiệc hôm đó, anh đã vô tình biết được." - Âu Dương Kiệt nói. Anh trực tiếp ôm cánh tay cô kéo cô vào trong cục dân chính.

"Nhưng mà... Em còn yêu daddy của Kỳ Vân." - Lãnh Nguyệt nghiêng nghiêng đầu.

"Không yêu anh cũng không sao, chỉ cần anh yêu em là được." - Anh im lặng suy nghĩ gì đó rồi lạnh lùng nói tiếp: "Anh mà biết tên đó là tên nào chắc chắn sẽ khiến hân sống không bằng chết."

"Anh sẽ làm gì hân?" - Lãnh Nguyệt cố gắng nhịn cười hỏi lại.

"Anh dĩ nhiên sẽ bắt hân nhốt ở một nơi thật xa không cho em tìm thấy."

"Em rất mong chờ..." - Em rất háo hức tới lúc anh tự bắt cóc mình đây!!!

Lãnh Nguyệt đưa Âu Dương Kiệt về khu Phúc An. Thật ra là cô muốn tự về, nhưng người nào đó lại bám lấy cô miết.

"Mami, chú Kiệt..." - Kỳ Vân thấy họ đi xa, vui vẻ chạy đến. Lãnh Nguyệt ôm con một cái, hôn lên má cô bé một cái.

"Chú Kiệt, chú đến chơi phải không?" - Kỳ Vân chạy ào vào lòng Âu Dương Kiệt.

"Sau này con không được gọi là chú nữa. Phải gọi là daddy." - Anh yêu thương gõ vào chán bé.

"Tại sao phải gọi chú là daddy?"

"Vì chú mà mẹ con đã đăng ký kết hôn rồi." - Kỳ Vân nghe thấy liền nhủ mày, sao đó thoát ra khỏi lòng Âu Dương Kiệt.

"Chú không có thành ý gì cả? Chỉ là đăng ký kết hôn thôi sao? Đến khi chú cho mami của con một hôn lễ, con sẽ gọi chú là daddy" - Bé con kiên quyết nói. Âu Dương Kiệt bật cười, hôn lễ sao? Sẽ sớm thôi.

"Tôi có thể ngồi ở đây không?" - Hàn Tiểu Du ngồi xuống ghế trong vườn. Âu Dương Kiệt lịch sự gật đầu.

"Thật ra Lãnh Nguyệt đã phải chịu rất nhiều khổ sở..." - Hàn Tiểu Du lên tiếng. Âu Dương Kiệt nhìn sang cô.

"6 năm trước, em ấy là người nó yêu đã sắp bước vào lễ đường lại gặp tai nạn. Cậu ấy hôn mê 1 tháng, sau khi tỉnh lại nhớ được tất cả chỉ quên em ấy..." - Hàn Tiểu Du nhẹ nhàng kể lại tất cả. Âu Dương Kiệt càng nghe lại càng đau lòng, có chua xót, và còn cảm thấy có lỗi.

Âu Dương Kiệt có chút không hiểu. Người đàn ông năm đó không nhớ ra cô ấy, nhưng theo lời Hàn Tiểu Du, anh ta vẫn yêu cô ấy, vẫn đang theo đuổi cô ấy, tại sao cô ấy lại chấp nhận kết hôn với anh?

Âu Dương ca ca à, anh không nhận ra người ta đang ám chỉ đến anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

"Tại sao đến bây giờ thằng Kiệt chưa đến?" - Ông Nam cau mày nhìn đồng hồ. Khách khứa đã đến đông đủ. Vậy mà nhân vật chính còn chưa thấy mặt đâu.

"Gọi điện nó lại không bắt máy. Không biết nó muốn giờ trò gì." - Bà Lan nói.

Mọi người đều hoang mang hỏi về Âu Dương Kiệt. Ông bà Thẩm có vẻ đã rất không hài lòng.

Âu Dương Kiệt trong bộ âu phục đen bước vào. Nhìn thấy anh ông Nam và bà Lan rất vui mừng chạy đến.

"Con trai, tại sao con để trễ vậy để khách phải chờ." - Bà Lan nắm lấy tay anh, kéo anh về phía Thẩm Ngôn Uyển. Âu Dương Kiệt không nói gì, hướng mắt về cặp đôi đang bước vào.

Lâm Phong khoác trên người bộ âu phục màu trắng. Sánh đôi cùng bạch mã hoàng tử cũng chính là cô gái Hàn Tiểu Du. Hàn Tiểu Du trên người mặc lễ phục màu thiên thanh sang trọng.

Trái với sự lạnh lùng của Lâm Phong, Hàn Tiểu Du mang vẻ ngoài ngọt ngào, ấm áp. Hai người họ khiến người khác có cảm giác họ thật xứng đôi vừa lứa.

Tay Hàn Tiểu Du khoác tay Lâm Phong, hai người ung dung bước về phía Âu Dương Kiệt và Thẩm Ngôn Uyển.

"Ha, Âu Dương Kiệt, cậu bỏ vợ ở nhà để đến đây đính hôn sao?" - Lâm Phong nhếch môi cười.

"Ai nói tôi đến đây để đính hôn? Tôi đến để từ hôn." - Âu Dương Kiệt nhún vai cười. Sắc mặt mọi người tối lại nhìn vào anh.

"Từ hôn cái gì? Không phải con không phản đối cuộc hôn nhân này hay sao?" - Bà Lan nói. Âu Dương Kiệt bước lên trước sân khấu đồng dạng tuyên bố.

"Tôi tuyên bố một chuyện quan trọng. Tôi, Âu Dương Kiệt, đã kết hôn rồi! Lễ đính hôn hôm nay..." - Âu Dương Kiệt quay sang Thẩm Ngôn Uyển: "Xin lỗi, tôi không thể làm nhân vật chính."

Thẩm Ngôn Uyển đứng hình giây lát, mắt bắt đầu đỏ hoe.

"Anh... Anh muốn hủy hôn sao?" - Cô ấy nói.

"Phải." - Âu Dương Kiệt khẳng định. Thẩm Ngôn Uyển òa khóc trước mặt bàn dân thiên hạ, cô bỏ đóa hoa cưới xuống đất. Cởi luôn đôi giày cao gót quăng đi.

"Cảm ơn anh. Tôi còn định bỏ trốn thì anh lại hủy hôn" - Ngôn Uyển tỷ tỷ là mừng đến phát khóc! Cô chạy ra khỏi lễ đính hôn trở thành cô gái bỏ trốn. Cô ấy ôm lấy một chàng trai bên ngoài rồi cả hai biến mất. Còn truyện cô gái ấy đi đâu thì chẳng ai biết.

"Âu Dương Kiệt, ý con là gì? Con đã kết hôn sao?" - Ông Nam lên tiếng.

"Con đã kết hôn. Chưa có ý định ly hôn. Con hy vọng ba mẹ đừng đến hôn nhận của con ra làm điều kiện trao đổi." - Âu Dương Kiệt nói. Bà Lan tức giận tát cho anh một bạt tai.

"Điều kiện trao đổi cái gì? Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Con có quyền gì để lên tiếng. Con mau ly hôn đi!" - Bà Lan chanh chua hét. Âu Dương Kiệt nhìn bà, sau đó lại quay lưng bước đi.

"Âu Dương Kiệt nếu con có bản lĩnh thì đừng có quay về! Để ta xem ai lại yêu con khi con không còn gì cả." - Ông Nam nói, ý là muốn cắt đứt mọi quan hệ với con. Anh bước trợn lại xoay người nhìn ông. Lời nói này hình như anh từng nghe cha anh nói một lần. Cảm giác này cứ như anh đã từng trải qua, nhưng lại không nhớ nổi.

"Con không ngại "ăn cơm mềm" - Anh để lại câu nói này rồi bước đi tiếp.

Hàn Tiểu Du và Lâm Phong cùng đến một nhà hàng. Cô gọi một phần lẩu thập cẩm thơm ngon.

"Bà xã, em phải ăn nhiều vào. Dạo này em gầy quá đó!" - Anh gấp cho cô một miếng thịt lên chén đầy áp thức ăn của cô.

"Nhiều quá em ăn không hết. Anh cũng phải ăn nhiều vào."

Lâm Phong gạt đầu, tay lột vỏ tôm sau đó lại để vào chén Hàn Tiểu Du.

Họ ăn xong cũng đã 10h, đã lâu lắm rồi hai người không có một buổi hẹn hò như thế này.

Hàn Tiểu Du một mình thiếp đi trên xe. Lâm Phong nhẹ nhàng đắp lên người cô chiếc áo vest. Anh lái xe thật chậm, tránh để cô thức giấc.

Về đến nhà lại nhẹ nhàng bông cô ra khỏi xe. Từ đầu đến cuối gương mặt chỉ có dịu dàng, không một chút bực bội.

Anh thay cho cô bộ áo ngủ thoải mái. Lâm Phong hôn lên tóc cô, anh nở nụ cười cực kỳ ngọt ngào.

Anh đưa tay tắt đèn, bước ra khỏi phòng đi vào thư phòng. Mặc dù Lâm thị đã sáp nhập vào gia tộc Williams, nhưng bang Hắc Long vẫn do anh quản lý.

Lâm Phong xử lý một vài chuyện, anh hút vài điếu thuốc rồi mới quay trở lại phòng ngủ. Vừa định ôm vợ vào lòng, lại sực nhớ ra điều gì đó.

Anh tắm sơ qua cho hết mùi thuốc lá. Bà xã mà biết anh hút thuốc chắc chắn sẽ "cầu đầu trăm".

Sau khi Âu Dương Kiệt trở về nhà, anh lập tức ôm lấy người vợ của mình. Lãnh Nguyệt hơi bất ngờ một chút, nhẹ nhàng kéo tay anh ra.

"Không phải anh ở lễ đính hôn sao?" - Lãnh Nguyệt hỏi.

"Em muốn chồng em đính hôn với người khác lắm sao?"

"..."

"Vợ, anh bây giờ thành ăn xin rồi. Em có thương tình mà nuôi anh không?" - Âu Dương Kiệt trưng cặp mắt cún con.

"..."

Kỳ Vân ở đằng sau lắc đầu, chú ấy bắt đầu giống ba Phong rồi đó!

Sáng 7h, tại nhà Lãnh Nguyệt.

Bữa sáng được dọn lên bàn. Kỳ Vân nhìn đồ ăn, nuốt nước bọt lại nhìn sang Âu Dương Kiệt.

"Chú, chú nấu cái gì vậy?" - Kỳ Vân chỉ vào cái thứ đen đen trong đĩa.

"Trứng rán." - Anh hơi đỏ mặt nói.

"Còn cái này?"

"Là thịt xông khói." - Kỳ Vân nghe anh nói mà muốn sang nhà ba Phong ăn sáng. Lãnh Nguyệt thờ dãi nhìn hai cha con. Cô lặng lẽ bước vào bếp, chỉ 30p sau lại có món bánh cuốn thơm ngon.

"Kiệt, tài nấu ăn của anh còn thua một đứa con nít 5 tuổi đó." - Lãnh Nguyệt đặt đĩa bánh cuốn lên bàn. Âu Dương Kiệt bật cười, một người từ khi sinh ra đã có tất cả mọi thứ như anh dĩ nhiên sẽ không biết nấu ăn.

Đối với Âu Dương Kiệt món này là món đầu tiên cô làm cho anh, anh vô cùng vui vẻ. Anh không biết ngày trước ăn đã nhiều lần làm chuột bạch thử món ăn mới của cô. Lãnh Nguyệt nhìn thấy anh ăn ngon như vậy, trên khóe môi bắt gặp nụ cười.

Lãnh Nguyệt phát hiện ra sau khi mất trí nhớ anh rất hay bám người. Bây giờ lại bám theo cô 24/24 (ngoại trừ khi vào nhà vệ sinh)

"Nguyệt, em đói không? Anh ra ngoài mua đồ ăn cho em."

"Mình mới ăn sáng mà?"

"Em khát không? Anh lấy nước cho."

"Lấy nước cam đi" - Người nào đó vâng lời răm rắp, chạy đi vào tủ lạnh mở hộp nước ép cam.

"Của em nè." - Âu Dương Kiệt đưa cho cô.

"Em muốn uống cam nguyên chất, không phải nước ép đóng hộp." - Lãnh Nguyệt cau mày. Âu Dương Kiệt chạy vào bếp, vắt một ly nước chanh thơm

ngon. Anh chạy lên phong đưa cho cô.

"Chua quá! Anh không bỏ đường sao?" - Lảnh Nguyệt đặt ly nước cam lên bàn.

"Đề anh bỏ đường vào." - anh lật đật chạy đi. Lảnh Nguyệt trong phòng bật cười ha hả. Nhìn anh như vậy thực sự rất buồn cười.

Lần này anh lại cầm ly nước cam lên. Lảnh Nguyệt uống vào lại chau mày.

"Ngọt quá! Anh có biết pha nước cam không? Đi pha lại ly khác."

Âu Dương Kiệt cầm lấy ly ngoan ngoãn rời khỏi. Lảnh Nguyệt đã giữ anh lại.

"Này giờ đùa anh chút thôi." - Cô bật cười, đùa anh một chút cũng vui phết nhỉ.

Âu Dương Kiệt trên đầu nổi hai vạch đen.

"Sao? Có phải rất muốn đánh em không?" - Lảnh Nguyệt chu môi. Anh đưa tay chuẩn bị tư thế đánh, cô che mặt của mình lại.

1s... 2s... 3s... Không thấy động tĩnh gì, cô huống tay xuống nhìn anh.

"Vợ anh thương không hết làm sao đánh được." - Âu Dương Kiệt dịu dàng bẹo má cô. Lảnh Nguyệt xoa hai má mình liếc nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mặt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

"Mami, chú Kiệt có phải cha ruột của Kỳ Vân không?" – Đường Đường thắc mắc hỏi. Âu Dương Kiệt gần đó nghe bé nói liền sắc nước trà.

"Khu... Đường Đường, con đang nói gì vậy? Làm sao chú có thể là cha ruột của Kỳ Vân chứ." – Âu Dương Kiệt khoác tay cười. Lảnh Nguyệt trầm xuống một chút, anh không nhìn thấy ánh mắt của cô trở nên lạnh lẽo.

"Được rồi, con mau ra ngoài chơi với Kỳ Vân đi." – Lảnh Nguyệt cố nở nụ cười nói với Đường Đường, cô bé nhú nhú mày, nhìn Lảnh Nguyệt, rồi đến Âu Dương Kiệt, cuối cùng là nhìn về phía Kỳ Vân. Trong lòng chắc chắn điều gì đó lập tức chạy về nhà. Bé chạy vào phòng mẹ Tiểu Du, vì mẹ bị cảm, ba không cho mẹ ra quán ăn.

"Mẹ, con chắc chắn 100% chú Kiệt là cha ruột của Kỳ Vân. Nhưng chú Kiệt lại nói không phải!" – Cô bé kiên định nói, bé leo lên giường mẹ. Hàn Tiểu Du đang cầm quyển ngôn tình đọc.

"Mẹ cảm thấy đầu óc của Âu Dương Kiệt còn ngu ngốc hơn một cô bé 11 tuổi." – Hàn Tiểu Du buông quyển truyện trong tay, xoa đầu con gái.

Cô rõ ràng đã nói cha ruột của Kỳ Vân vẫn còn yêu Lảnh Nguyệt, đang theo đuổi cô ấy. Anh ta theo dõi cô ấy lâu thế chẳng lẽ không biết ngoài anh ra thì không còn ai theo đuổi Lảnh Nguyệt sao? Nói chuyện với anh ta đúng... tốn nước bọt!

"Kỳ Vân với chú Kiệt giống nhau nhất ở đôi mắt. Ngoại trừ điểm đó ra, thần thái khi họ cười cực kỳ giống nhau. Đến sở thích ăn uống cũng giống. Kỳ Vân không thích ăn cà rốt, chú ấy cũng vậy. Kỳ Vân dị ứng đậu phộng, chú ấy cũng thế. Quan trọng chính là mami không thể chỉ vì 419 mà đồng ý kết hôn với chú Kiệt. Nếu không phải chú ấy là người mami yêu thì con không nghĩ ra lý do gì. Nhưng người mami yêu đến chết chỉ có một mình cha ruột của Kỳ Vân mà thôi." – Đường Đường phân tích. Hàn Tiểu Du nghe con nói xong liền đen mặt lại.

"Con nói cái gì 419?" – Làm sao con bé có thể biết được Lảnh Nguyệt cùng Âu Dương Kiệt phát sinh quan hệ chứ?

"Chính là for one night. Mẹ, mẹ tưởng con không thấy sao? Mami cả đêm không về nhà. Hôm sau khi mami trở về trên người mami toàn vết hôn! Không phải tình một đêm thì là gì?"

"..." – Con gái, hình như con đen tối hơn mẹ nghĩ rồi.

Quán bar Angel.

"Âu Dương Kiệt cậu thực sự kết hôn rồi sao?" – Ưông Nhạc Hồng khó tin. Mọi người đều không ngờ người này lại chịu hoàn lương rồi.

"Đúng rồi, bữa nào tôi sẽ giới thiệu cô ấy với cậu." – Âu Dương Kiệt uống rượu, nở nụ cười hạnh phúc. Mọi người dường như đã lâu lắm rồi chưa thấy

nụ cười này. Chính xác là 6 năm

"Là cô gái nào khiến cậu có thể từ bỏ tất cả thế?" – Tôn Quốc Trung buồn cười nói. 6 năm trước hay 6 năm sau anh ta vẫn ngông cuồng như vậy.

"Còn nhớ cô gái trong bữa tiệc hôm đó không? Chính là cô ấy. Cô ấy tên Lãnh Nguyệt."

Xoảng... Tiểu Tinh làm rơi cái ly rượu trên tay xuống.

"Cậu nói cô gái đó tên Lãnh Nguyệt?" – Tiểu Tinh buồn bực nói.

"Mẹ kiếp, không biết cô ta muốn giờ trò gì?"

"Con đ* đó quay lại để làm gì không biết..."

"..."

Âu Dương Kiệt không hiểu phản ứng của mọi người, cậu khó hiểu hỏi lại: "Chuyện gì vậy?"

Tiểu Tinh nhìn anh, suy nghĩ muốn nói gì rồi lại thôi. Chỉ có Tôn Quốc Trung hăng máu trực tiếp "kê tội" Lãnh Nguyệt.

"Cậu không biết cô ta bỉ ổi, hám danh lợi như thế nào đâu?"

Và mọi người bồi một câu, đáp một câu, truyện lại được thêm mắm muối. Khiến Lãnh Nguyệt trở thành một cô gái bạc tình, bạc nghĩa, vong ơn, một cô gái chỉ biết sống cho bản thân. Vì tiền vì quyền có thể làm tất cả ngay cả bán đi cơ thể của chính mình.

12h đêm, Âu Dương Kiệt đứng trước cửa nhà Lãnh Nguyệt hoang mang tột độ. Những lời Tôn Quốc Trung kể và Hàn Tiểu Du kể hoàn toàn khác nhau. Nếu như anh thật sự là người đàn ông đó đồng nghĩa anh là cha ruột của Kỳ Vân sao? Cô ấy thực sự đã bỏ rơi anh sao? Thực sự vì tiền sao?

"Chú sao không vào nhà?" – Đường Đường lên tiếng. Cô bé như ma, mặt dầm trắng, tóc xõa dài ngang lưng, đi lại không có tiếng động. Âu Dương Kiệt bị câu nói này của cô bé làm cho giật mình.

"Trễ rồi sao con không ngủ?" – Âu Dương Kiệt hỏi, không nghĩ Lâm Phong lại quản con không chặt chẽ như vậy.

"Con từ phòng ngủ thấy chú. Chú đứng đây gần nửa tiếng rồi, đã 12h rồi đó." – Đường Đường tròn xoe mắt nhìn.

"Không có gì đâu, con mau vào nhà ngủ đi." - Âu Dương Kiệt nhìn cô bé. Đường Đường như có thể nhìn thấu tâm can của anh. Âu Dương Kiệt lập tức quay mặt đi chỗ khác. Đường Đường mím môi nhìn anh, sau đó lại hướng về phía nhà mình. Cô bé chần chừ một chút lại quay mặt lại ngược nhìn anh.

"Chú không dám đối diện với sự thật à? Chú dùng trái tim của mình để cảm nhận. Chưa điều tra rõ không nên chỉ nghe lời nói từ một phía để buộc tội." - Đường Đường quay đầu về phía cửa, nói: "Nhiệt độ bên ngoài là 15°C đó, chú muốn chết công thì đứng đó tới sáng đi."

Cô bé đã vào lại nhà, Âu Dương Kiệt vẫn đứng đó. Trong đầu luôn hiện lên những lời nói của Lâm Hải Đường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Á, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Âu Dương Kiệt bước vào nhà, đèn vẫn còn sáng, trên ghế sofa một cô gái đang ngủ.

Anh khom người muốn bế cô lên. Lãnh Nguyệt chợt tỉnh giấc.

"Anh về rồi sao? Có đói không?" - Lãnh Nguyệt dụi mắt. Nhìn thấy biểu hiện dễ thương của cô, trong lòng anh mềm mại.

"Không đói. Chúng ta về phòng." - Anh ân cần hôn lên má cô.

Đường Đường nói đúng, anh chưa điều tra rõ ràng mọi chuyện. Hơn nữa anh cũng không thể từ bỏ mối quan hệ này.

Âu Dương Kiệt từ phòng tắm đi ra, anh lên giường ôm cô gái nào đó vào lòng.

Thom quá! Thật muốn cắn một cái. Lành Nguyệt cô như một liều thuốc phiện khiến anh phải đắm chìm vào, dứt ra không được.

Anh hôn lên cổ cô, cắn lấy cổ trắng nõn nà của cô.

"Giờ một là ngủ. Hai là em quăng ra trước cửa nhà." - Lành Nguyệt buồn bực nói. Người nào đó chỉ dám ôm lấy cô, không nhúc nhích nữa. Mãi một lúc lâu sau hơi thở mới trở bên đều đặn. Âu Dương Kiệt đã chìm sâu vào giấc ngủ. Bàn tay vẫn ôm chặt lấy Lành Nguyệt.

Cô có chút không thờ được, nhích ra một tí lại bị ôm chặt vào. Nhìn thấy gương mặt trẻ con của anh, cô không nỡ đẩy ra, đành phải chịu đựng.

Âu Dương Kiệt vừa dậy tỉnh dậy, theo thói quen muốn yêu thương hôn lên môi cô một nụ hôn chào buổi sáng. Nhưng Lành Nguyệt đã sớm không còn ở trên giường.

Anh bước xuống tầng trệt, ngoại trừ Kỳ Vân cũng không còn ai.

"Chú tỉnh rồi à?" - Cô bé đang cầm bánh mì để ăn.

"Mami của con đâu?" - Âu Dương Kiệt hỏi.

"Mami con đi đến chi nhánh của AE rồi." - Cô ấy đi làm rồi. Cô tỉnh dậy anh lại không hay biết gì cả, có lẽ cô đã cẩn thận không đánh thức anh.

Anh không biết người nào đó nằm trên giường ngắm anh ngủ cả tiếng mới đi làm!

Âu Dương Kiệt cùng Kỳ Vân ăn sáng.

"Kỳ Vân, nếu chú thực sự là cha ruột của con thì sao?" - Anh hỏi.

"Có gì khác nhau sao?" - Kỳ Vân thắc mắc.

"Cái khác là nếu chú là cha ruột của con, trong người con sẽ chảy dòng máu của chú."

"Điều đó chẳng liên quan gì cả. Chú cũng là chú, nếu chú không cho mami một hôn lễ, con sẽ không gọi chú là daddy!" - Anh buồn cười xoa đầu bé.

Để thực sự làm rõ mọi chuyện chỉ có thể hỏi một người!

Kevin!

Cậu ấy là trợ lý của anh từ năm anh 20 tuổi. Nhưng 6 năm trước lại bị ba mẹ anh chuyển đi nước ngoài. Họ bảo tài năng của cậu ấy rất tốt muốn bồi dưỡng thêm.

Anh bước ra ngoài sân, không để ý đến một cô bé đang theo dõi mình.

"Đường Đường, em làm gì vậy? Sao lại theo dõi chú ấy?" - Đình Quân khều khều cô bé. Đình Quân hơn Đường Đường 2 tuổi. Cậu năm nay cũng mới 13.

"Em muốn đi ăn đám cưới của họ." - Cô bé hơi xụ mặt xuống.

"Hừm... Không thì ăn đồ cái này đi." - Cậu lôi ra một chày kẹo mít. Mất Đường Đường sáng lên. Cô bé nhận lấy, vừa ăn vừa làm thám tử. Tính ra cũng 4 tháng kể từ lúc chú Kiệt gặp lại mami, chú bị đần hay sao mà lại không nhớ lại?

"Ceo? Tại sao anh lại gọi cho tôi?"

"6 năm trước... Cậu chỉ chuyện gì giấu tôi không?" - Âu Dương Kiệt hỏi. Kevin nuốt nước bọt, chẳng lẽ anh ta đã nhớ ra chuyện của Lành Nguyệt?

"Không... Không có đâu."

"Tôi hỏi cậu, tại sao 6 năm trước Lành Nguyệt lại rời đi."

"Anh nhớ lại rồi à?... Nè, đừng trách tôi, chỉ tại chủ tịch không cho tôi nói thật thôi..." - Kevin sợ hãi nói. Anh ta suy nghĩ một lát: "Sáu năm trước là do chủ tịch phụ nhân đã đuổi Lành tiểu thư đi. Tôi nhớ hôm đó cũng chính là ngày anh tỉnh lại, anh không nhớ cô ấy. Sau đó... Tôi chỉ gặp cô ấy một lần. Tôi không có ý... Nói dối đâu?"

"Mẹ tôi đuổi cô ấy đi?" - Anh chau mày.

"Đúng vậy... Hơn... Nửa bà ấy còn... Vu oan cho cô Lành tiểu thư khiến mọi người hiểu lầm... Có hôm cô ấy đến công ty tìm anh lại bị mọi người chặn lại... Tôi có cũng chỉ có thể đưa dù cho cô ấy... An ủi vài câu... Kể từ hôm đó tôi thực sự mất liên lạc với cô ấy..." - Tại sao nói qua điện thoại cũng cảm

thấy có luôn sát khí muốn bóp chết anh vậy nè? Kevin thầm run rẩy, lần này anh không về nước Z nữa. (Khóc không ra nước mắt.)

Tháng 10 năm 2026

Trường trung học H.

Hạo Hạo bây giờ ở thư viện đọc sách, Đường Đường lại chạy sang lớp khối lớp 8.

Bé thấy Đình Quân cùng một chị gái cười nói vui vẻ bước qua. Không như mọi ngày cùng bé đo chơi, lại trực tiếp xem bé như không khí.

Đường Đường âm ức trong lòng. Từ trước đến giờ không phải cậu vẫn ghét tiếp xúc với mấy chị gái đó sao? Được rồi, có bạn gái là bỏ quên bé luôn. Đường Đường quay trở lại lớp học.

"Đường Đường, cậu có muốn đi ăn chút gì không?" - Hải Long, một bạn nam cùng lớp lên tiếng. Hai người là đôi bạn thân. Mọi bí mật của Hải Long cô bé đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hạo Hạo thì ghét ồn ào lắm. Hễ mỗi lần ra chơi lại chui tọt lên thư viện cho yên tĩnh.

Căn tin trường.

Đường Đường và Hải Long ngồi ở một góc bàn. Cô bé đang ăn một ly mì lẩu thái Modern.

"Đó không phải là anh Quân sao? Cậu và anh Quân giận nhau sao? Không thấy hai người đi cùng nhau." - Hải Long đang gặm khúc bánh mì trứng.

"Kệ đi, ăn nhanh lên kẻo đánh trống bây giờ." - Đường Đường tiếp tục ăn. Người đã không quan tâm ta, ta quan tâm người làm gì?

Giờ ra về.

Đường Đường và Đình Quân đi bộ về nhà như mọi khi, Hạo Hạo nhận nhiệm vụ đón Kỳ Vân đi học về.

"Ê, chờ mình đi chung với." - Cái chị hồi sáng chạy theo. Đình Quân lại đồng ý, còn galang xách balo giúp chị ấy. Đường Đường nhìn họ một hồi, lại cảm thấy buồn buồn. Ai trả lại anh Đình Quân lạnh lùng và người lớn lại cho bé đi.

Hai người họ lại một lần nữa bỏ lơ Đường Đường. Ngày mai bé sẽ cùng với Hải Long đi về nhà oa oa ~

Đường Đường không thêm sang nhà Đình Quân nữa, cũng chẳng thèm đến thăm Tiểu Bạch.

"Một lát giúp mình đi mua quà tặng cho bạn ấy đi." - Hải Long nói đến người cậu bé thích. Đường Đường ngao ngán gật đầu. Cô bé riết rồi trở thành chuyên gia tình yêu cho cái tên này.

Hôm nay Đình Quân chờ Đường Đường ở cổng trường. Cậu nhìn thấy bé cùng Hải Long đi ra trong lòng không khỏi khó chịu.

"Anh Đình Quân về trước đi. Em với Long đi mua ít đồ, anh không cần đi đâu."

Đường Đường định đi thì bị Đình Quân giữ lại. Bình thường sẽ có cậu đi cùng, nhưng hôm nay Đường Đường lại không cho cậu đi.

"Em không được đi." - Bé bị nắm tay đau, liền giật tay khỏi tay cậu.

"Tại sao? Anh là gì của em mà cấm em đi chứ?" - Đường Đường bực mình chạy đến bên cạnh Hải Long. Hai đứa nhỏ đi về phía TTMM.

Đình Quân vẫn đứng đó hết sức giận dữ.

"Anh hiểu cảm giác bị bỏ rơi là như nài rồi chứ?" - Hạo Hạo bắt đầu đi lên tiếng.

"Cậu có ý gì?"

"Không phải mấy ngày nay anh luôn bỏ Đường Đường một mình sao? Nó ra chơi thì chơi cùng với Hải Long, đi về nhà cũng đi cùng với cậu ấy. Dĩ nhiên Đường Đường sẽ thân với Hải Long hơn anh rồi." - Hạo Hạo nhún vai. Sau đó bỏ đi. Cậu đến trường mẫu giáo để đón Kỳ Vân.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Á, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42

Quán bar Angel.

"Chuyện của Nguyệt 6 năm trước tại sao cậu không nói sớm với tôi?" - Âu Dương Kiệt thẳng thắn đi vào vấn đề.

"Cậu sẽ nghe lời tôi, hay lời của mẹ cậu?" - Lâm Phong hỏi.

Đúng, nếu như 6 năm trước Lâm Phong có nói với anh, anh nhất định sẽ không tin.

"Tôi muốn tổ chức một hôn lễ cho Nguyệt. Từ đây đến hôm đó tôi muốn nhớ lại tất cả mọi chuyện." - Âu Dương Kiệt trầm lặng nói.

"Thì ra Lâm Phong và Âu Dương Kiệt. Tôi nhìn không nhìn lầm mà." - Tiểu Tinh từ xa tiến lại. Hôm nay chỉ có một mình cậu ấy ở đây. Cậu thản nhiên ngồi xuống ghế.

"Lâu lắm rồi mới thấy mặt Lâm lão đại. Nào cùng uống với nhau một ly." - Tiểu Tinh cầm ly rượu cho Lâm Phong.

"Xin lỗi, vợ tôi không thích tôi uống rượu." - Kỳ thực từ đầu đến giờ anh chưa đụng đến một giọt rượu nào: "Cũng đã trễ rồi, vợ tôi không cho tôi về nhà trễ."

Lâm Phong thản nhiên bước ra khỏi quán bar. Người ta thường bảo Lâm lão đại nổi tiếng nghe lời vợ, bây giờ mới mở rộng tầm mắt. Tiểu Tinh cũng nhìn sang Âu Dương Kiệt.

"Khi nào tôi với Nguyệt tổ chức hôn lễ. Tôi sẽ mời cậu làm bồi bàn!" - Âu Dương Kiệt cầm rượu lên uống.

Tiểu Tinh đen mặt, bồi cmm bàn... Cậu trầm chữi rửa.

"Cậu... Tại sao cậu vẫn chấp mê bất ngộ như vậy?" - Tiểu Tinh bức xúc nói.

"Vậy các cậu cho rằng điều các cậu nói về Nguyệt luôn đúng? Một là cậu dừng ngay việc nói xấu vợ tôi lại. Hai là tình anh em cũng không còn." - Âu Dương Kiệt nói, anh không muốn vợ mình lại bị nó xấu, bị những lời đồn từ mẹ anh hủy hoại thanh danh trong sạch của cô.

"Tại sao cậu có thể vì một người phụ nữ mà từ bỏ tình anh em chứ?"

"Từ đầu đến cuối là các cậu đã từ bỏ tình cảm anh em bao nhiêu năm của chúng ta. Nếu cậu vẫn giữ nguyên chính kiến của mình thì xin lỗi, tôi phải về nhà với vợ và con gái của tôi."

"Cậu có con rồi?" - Tiểu Tinh không tin nổi vào tai mình.

"Phải." - Âu Dương Kiệt đứng lên bỏ Tiểu Tinh vẫn còn đơ như khúc gỗ trong quán bar. Âu Dương Kiệt thật sự có con rồi! Chuyện này phải báo lại cho nhóm biết mới được.

"Bà hẹn tôi ra đây có chuyện gì?" - Lãnh Nguyệt thờ ơ nói với bà Lan. Bà ta kéo nổi phong thư trước mặt cô.

"Cầm lấy và rời khỏi con trai của tôi. Đứa bé gái đó mang dòng máu nhà họ Âu Dương, chúng tôi sẽ chăm sóc cho nó." - Bà ta ra lệnh cho cô. Bà ta vẫn nghĩ cô là một cô gái khờ khạo sợ hãi trước bà ta, nhưng bà ta đã lầm rồi.

"Bà nghĩ tôi thiếu tiền sao? Còn nữa, muốn giành con với tôi? Bà không có cửa."

"Cô, rốt cuộc cô muốn thế nào?"

"Muốn thế nào? Tôi chỉ rời bỏ anh ấy chỉ khi..." - Lãnh Nguyệt xoa xoa phong bì dày cộm trên bàn: "Chỉ khi anh ấy buông tay tôi. Nếu không bà có giao cả tập đoàn nhà Âu Dương cho tôi, tôi cũng không đồng ý."

"Cô không có sợ tôi sẽ bắt lấy con gái của cô, cháu nội tôi sao?" - Bà Lan nghĩ đến đứa cháu gái, bà muốn lợi dụng nó.

"Ha? Nói nghe dễ dàng thế sao? Con gái của tôi dễ dàng để bà đem thành công cụ lợi dụng sao?"

"Cô..."

"À, tôi chỉ muốn nhắc nhở bà một câu, muốn đụng đến con gái tôi thì hãy xem chừng tập đoàn Thuận Lợi của nhà bà không còn chỗ đứng trên thương trường." - Lãnh Nguyệt nói. Bà mà làm tổn thương một sợi tóc của Kỳ Vân, gia tộc Williams sẽ đứng ra bảo vệ con bé. Thuận lợi của Âu Dương và gia tộc Williams ai có thể mạnh hơn đây?

"Cô mạnh miệng quá đi! Cô đã phá hoại tương lai của thằng Kiệt! Cô khiến cho nó mất hết tất cả."

"Anh ấy không mất hết tất cả, anh ấy con có tôi và con. 6 năm trước hay 6 năm nay đều như thế!" - Vì sự cố chấp của Lãnh Nguyệt, bà ta không thể chịu đựng được nên bỏ đi.

Âu Dương Kiệt từ ngoài tiệm bánh kem mua một hộp bánh về cho Kỳ Vân.

Cô bé rất phấn khích nhanh chóng cầm hộp bánh chạy lên phòng. Âu Dương Kiệt từ phía sau ôm lấy Lãnh Nguyệt đang đứng ở sân vườn.

"Nguyệt, nhớ anh không?" - Anh chậm rãi nói. Lãnh Nguyệt ngo ngoáy lắc đầu.

"Huhu... Em phải nhớ anh chứ?" - anh giờ giọng làm bộ muốn khóc.

"Anh có cần trẻ con như vậy không?" - Lãnh Nguyệt bật cười. Anh kéo mặt cô đối diện với mình. Người phụ nữ này đã vì anh phải chịu bao nhiêu đau khổ.

"Nguyệt, cho dù như thế nào anh cũng không rời xa em." - Âu Dương Kiệt thâm tình nói, Lãnh Nguyệt bị lời nói của anh làm cho cảm động. Cô chỉ hi vọng ông trời đừng đem cô và anh chia cắt lần nữa.

"Ừ." - Cô im lặng nép vai lòng ngực anh. Anh cao lăm, cao hơn cô một cái đầu. Anh áp sát, được anh ôm cảm giác rất bình yên.

Căn hộ A.

Âu Dương Kiệt phá khóa bước vào. Nơi này dường như lâu rồi không ai sử dụng. Tất cả mọi thứ đều bị bám bụi. Đồ nội thất đều được che lại bằng vải trắng. Anh nghe Lâm Phong nói đây là nơi anh và cô từng ở. Mẹ anh thà để không có người ở, cũng không muốn để cho Lãnh Nguyệt.

Phòng khách lớn, một tấm hình đầu bụi bặm. Anh đưa tay tháo khung hình xuống, phui cho bớt bụi. Dù đã cũ nhưng vẫn nhìn rất rõ anh và Lãnh Nguyệt chụp cùng với nhau. Cô trong bức ảnh đó nở một nụ cười rất tươi, nụ cười mà anh chưa nhìn thấy bao giờ.

Anh bước vào bên trong, căn phòng ngủ rộng lớn, có giường, có bàn trang điểm, có cả tủ quần áo. Bên trong tủ quần áo chỉ còn lại vào bộ đồ ố vàng của anh.

Âu Dương Kiệt tiến lại bàn làm việc trong thư phòng. Trong ngăn bàn có một cuốn sổ nhỏ màu hồng, giấy màu trắng cũng ngả sang màu vàng. Anh đưa tay giờ từng trang sổ, nét chữ nghiêng nghiêng quen thuộc.

Ngày... Tháng... Năm...

Hôm nay em và anh đi leo núi. Em mỗi chân vậy mà anh phải công em tiếp tục leo núi. Thật sự bị anh làm cảm động cho đến chết!

Ngày... Tháng... Năm...

Em vừa nấu món mới cho anh thử. Rõ ràng mùi vị rất tệ, anh lại ăn hết! Kiệt baka! Em chắc phải học thêm khóa nấu ăn rồi!

Ngày... Tháng... Năm...

Bạn bè của anh thật sự rất tốt. Họ cũng rất thích em. Còn có chị Thanh dạy em nấu ăn nữa. Anh phải chờ em học để nấu cho anh ăn đó!

Ngày... Tháng... Năm...

Kỷ niệm ngày quen nhau, anh chuẩn bị một món quà thật sự bất ngờ. Mặc dù nó không đáng giá, nhưng lại là công sức của anh. Cảm ơn anh về bình ngời sao đó!

Ngày... Tháng... Năm...

Em bảo anh quá chiều hư em rồi. Nuôi em thành heo như vậy. Anh nói phải béo có tí mỡ ôm mới đã.

Ngày... Tháng... Năm...

Em mới bị sốt một chút, anh lại cuống cuống chạy ngược chạy xuôi. Nhìn anh như vậy em lại thấy thương.

Ngày... Tháng... Năm...

Anh cầu hôn em. Anh muốn lấy em làm vợ, em cảm động đến phát khóc đấy! Em nguyện cả đời luôn ở bên cạnh anh! Nguyện cả đời yêu anh!

Ngày... Tháng... Năm...

Ngày mai đến hôn lễ của chúng ta rồi. Em chờ mong đến nỗi không ngủ được. Qua ngày mai em sẽ chính thức trở thành vợ của anh!

Ngày... Tháng... Năm...

Anh ngủ lâu quá! Anh mà ngủ nữa thì em sẽ bỏ mặc anh luôn... Nói vậy thôi chứ em không nỡ bỏ mặc anh đâu.

Ngày... Tháng... Năm...

Mấy ngày nay em luôn cảm thấy mệt mỏi còn cảm thấy buồn nôn. Có phải là do ngày nào cũng phải chăm sóc cho anh quên cả ăn cơm. Đến khi anh tỉnh lại anh phải đền bù lại cho em có biết không?

Ngày... Tháng... Năm...

Âu Dương Kiệt... Tại sao anh lại quên mất em? Tại sao? Anh đã hứa sau khi kết hôn chúng ta phải đến Pháp hưởng tuần trăng mật mật mà. Anh còn hứa sẽ chăm sóc em cả đời mà! Anh là kẻ nói dối! Âu Dương Kiệt, em ghét anh, thật sự ghét anh...

Dòng nhật ký cuối cùng này nhiều chỗ bị nhòe đi bởi nước mắt. Lành Nguyệt khi đó vừa viết vừa khóc, khi đó cô trong phòng ngồi khóc rất lâu. Chỉ sáng hôm sau cô lại bị bà Lan cho người ném ra ngoài đường, thu dọn hết đồ đạc của cô. Thứ duy nhất họ để quên chỉ là quyển nhật ký của cô xúống khoảng thời gian cô ở bên cạnh Âu Dương Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Ạ, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Âu Dương Kiệt ôm cuốn nhật kí vào lòng, anh khóc không thành tiếng.

Đau đầu quá! Anh ôm lấy đầu mình. Con đầu đáng sợ xâm chiếm lấy anh. Không chỉ có đầu, mà còn cả trái tim.

Từ trước đến giờ, anh chưa từng nhìn thấy nụ cười nào đẹp như cô gái đó. Anh đã quyết định từ bỏ ý nghĩ đùa giỡn để có một mối tình thật sự!

Cô gái này nghị lực rất phi thường. Bởi vì mồ côi, cuộc sống không quá giàu có. Mỗi ngày đều vừa học vừa lại, cực khổ đến mấy cũng luôn luôn mỉm cười. Đôi lúc anh cảm thấy mình thật bất tài, chỉ dựa vào tiền của cha mẹ tiêu xài hoang phí.

Cô gái đó lại rất ham học hỏi. Anh nhớ mấy ngày trước đồ ăn cô ấy làm rất khó nuốt, chỉ mấy ngày sau đã học cách làm lại rất ngon. Cảm giác ở bên cô ấy cũng rất đặc biệt, chỉ là có sự hạnh phúc và ấm áp của tình thân.

Nhưng cha mẹ anh lại không thích, họ bảo cô gái đó nghèo nàn, không môn đăng hộ đối, đến với anh chỉ vì tiền. Chưa bao giờ anh nghĩ ngờ tình cảm cô ấy dành cho anh. Cũng như tình cảm anh dành cho cô ấy. Anh vẫn chọn tin tưởng cô ấy.

Ngày hôm đó là một buổi chiều mưa, ngày hôm đó cũng tại căn hộ của anh, cô đã trao cho anh sự trong trắng của mình. Trao tình yêu vĩnh hằng của cô cho anh.

Anh bản đầu sợ bản thân vì đã từ bỏ sự nghiệp sẽ trở nên vô dụng. Nhưng may mắn là có sự động viên của cô, anh đã tìm một công việc mới. Dù khó khăn nhưng anh vẫn rất vui vẻ. Được ở cùng nhà với người mình yêu chính là điều tuyệt vời nhất.

Anh nhớ ngày hôm ấy mình đã cầu hôn như thế nào. Cô ấy có biết bao cảm động. Hạnh phúc đơn giản chỉ là được cạnh bên nhau.

Ngày ấy cô trong bộ áo cưới trắng tinh như thiên sứ, vô trong trong sáng chỉ thuộc về riêng anh. Đám cưới của họ dù không to lớn, không linh đình, nhưng vẫn rất đầy đủ.

Khi anh thấy chiếc xe đã không thể điều khiển được, sắp xảy ra tai nạn. Vừa khi đó anh chỉ nghĩ tới người phụ nữ bên cạnh mình, anh dùng cả tính mạng để bảo vệ cô. Trước khi mê man anh chỉ nghe được tiếng khóc của cô cùng với lời nói "Không thể ngủ!"

Anh đi mãi trong một không gian tối tăm. Đi mãi cũng không tìm thấy được ánh sáng. Anh chỉ nghe được giọng nói ngọt ngào bên tai khi dường như kiệt sức. Giọng nói ấy đã giúp anh cầm cự, gắng gượng mà bước đi tiếp.

Khi anh tìm thấy được ánh sáng, anh bước ra khỏi nơi đó, liền thấy một cô gái đang nắm chặt tay mình. Cô gái ấy gọi tên mình, nắm chặt tay mình, lại mừng rỡ, hạnh phúc.

Cô gái này là ai?

Âu Dương Kiệt nhớ lại khoảng khắc lúc đó. Khi anh thốt lên câu hỏi "Cô là ai?", khi anh mạnh bạo đẩy cô gái ấy ra. Khi cô ấy nhìn anh bằng đôi mắt đau thương, đến cả nỗi tuyệt vọng khi cô gái ấy bị đuổi ra khỏi phòng. Tiếng khóc như xé nát tâm can anh.

Tại sao? Tại sao anh có thể quên đi người mình yêu thương nhất? Tại sao anh lại để cô gái ấy phải chịu tổn thương nặng nề. Hai con gái của anh sinh ra đã không có cha? Tất cả là lỗi ở anh!

Lãnh Nguyệt đang đứng trên ban công của phòng. Một thân hình nặng nề mang theo nội tâm mềm yếu dựa vào người cô. Sức nặng của anh không nhẹ đều đổ dồn vào người cô.

"Anh sao thế? Có chuyện gì sao?" - Âu Dương Kiệt không nói, ôm lấy cô, ôm thật chặt.

"Kiệt, anh sao vậy?" - Cô vuốt mái tóc anh.

"Xin lỗi..." - Một câu xin lỗi không thể nói hết những tổn thương của cô.

"Xin lỗi? Xin lỗi gì chứ?" - Cô khó hiểu hỏi. Âu Dương Kiệt lặng im một lúc lâu.

"Nguyệt... Tha thứ cho anh... Anh không nên quên mất em... Không nên để cho em phải chịu khổ. Nguyệt..." - Lãnh Nguyệt bất ngờ trước lời nó của anh. Nước mắt lại tuôn, cô bao năm qua đau khổ như vậy, cũng tới ngày anh nhớ đến cô. Cô chưa từng ước mơ nhiều đến thế. Chỉ cần có anh bên cạnh là đủ.

"Nguyệt, em nín đi. Em còn khóc tráo tim anh nát theo mất." - Âu Dương Kiệt âu yếm lau đi giọt nước mắt trên mi của cô, nói: "Đã có anh ở đây rồi. Sau này anh sẽ không để bất cứ điều gì xảy ra với em và con."

"Ừ." - Lãnh Nguyệt chậm chậm gật đầu.

"Lãnh Nguyệt, nếu anh gả cho em, để em nuôi anh suốt đời, em có đồng ý không?" - Âu Dương Kiệt thì thầm nói chỏ.

"Được."

"Vậy chúng ta tổ chức lễ cưới đi. Bù lại cho lễ cưới của 6 năm trước." - Âu Dương Kiệt lười biếng ôm cô nói.

"Được."

"Sau này anh sẽ quét nhà, lau nhà, rửa chén, nấu cơm, em cứ việc đi làm."

"Cái này... Anh biết nấu ăn sao?"

"Mi gói và trứng luộc. Đầy đủ chất dinh dưỡng!"

"..." - Anh chắc đồ tốt nghiệp đại học ngành dinh dưỡng quá!

Tại chi nhánh AE.

Lãnh Nguyệt trong bộ váy cưới độc nhất vô nhị do chính tay cô thiết kế. Âu Dương Kiệt ngẩn ngơ nhìn cô gái như bị hớp hồn.

Bộ áo cưới trắng cộng thêm cơ thể chuẩn hoàn mỹ của cô khiến cho người khác không thể dứt ra được.

"Nguyệt, em thật sự rất đẹp!" - Âu Dương Kiệt theo bản năng nói. Người kia ngại ngùng cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Hôn lễ của Âu Dương Kiệt và Lãnh Nguyệt cũng giống như 6 năm trước, không thân thích, không bạn bè. Chỉ khác là có sự xuất hiện của gia đình Lâm Phong và Hàn Tiểu Du. Một hôn lễ tẻ nhạt nhưng lại tràn đầy ấm áp.

Lãnh Nguyệt trong bộ áo cưới màu tím huyền ảo. Âu Dương Kiệt nhìn cô, anh như trở về 6 năm trước, đáng lẽ ra họ đã có một cuộc đời hạnh phúc viên mãn. Anh cảm thấy đau! Đau đến mức không thể diễn tả được.

"Âu Dương Kiệt, con có đồng ý lấy người này làm vợ không? Dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, xấu xí hay xinh đẹp con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cổ vũ và ở bên cạnh người này không?"

"Con đồng ý."

"Lãnh Nguyệt, con có đồng ý lấy người này làm chồng không? Dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, xấu xí hay xinh đẹp con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cổ vũ và ở bên cạnh người này không?"

"Con..." - Lãnh Nguyệt ngược nhìn người đàn ông bên cạnh. Người mình đã dùng cả tuổi thanh xuân để yêu. Cô đã phải trải qua biết bao đau khổ, biết bao thăng trầm, cô từng không còn hy vọng về tình yêu, bây giờ lại một lần nữa tìm về hạnh phúc

"Con đồng ý!" - Cô nghẹn ngào nói, nước mắt tuôn rơi. Âu Dương Kiệt đau lòng lau nước mắt cho cô. Cô gái nhỏ này của hắn, hắn sẽ bảo vệ thật tốt!

Sáng sớm ngày thứ 2 tại biệt thự Phúc An. Một ông chồng nào đó đang đứng dưới bếp nấu ăn.

"Daddy chắc chắn sẽ không làm cháy nhà chứ?" - Kỳ Vân lo lắng nói.

"Không sao, con cứ tin vào tay nghề của daddy đi!" - Âu Dương Kiệt đang mặc tạp dề, trong bếp loay hoay mãi. Kỳ Vân nhìn anh, trong lòng thờ dài.

Bữa sáng của nhà họ Âu Dương thật sự phong phú. Giống như anh nói lần trước mì gói và trứng. Chỉ là trứng này là trứng chiên chứ không phải trứng luộc. Quan trọng là nó không bị khét giống như lần đầu anh nấu ăn.

"Khụ, anh định để em và Kỳ Vân ngày nào cũng ăn món này à?" - Lãnh Nguyệt gấp mỳ lên ăn.

"Sau này anh sẽ học nấu ăn." - Âu Dương Kiệt mỉm cười nói.

"Daddy, daddy sẽ trở thành 'ham công gia chánh' chăm sóc việc nhà cửa. Mami sẽ thành trụ cột gia đình phải không?"

"..."

"..."

"Lâm Hải Đường, em mau đứng lại đi!" - Đình Quân chạy theo Đường Đường. Bé ngược nhìn cậu bằng đôi mắt ngây thơ vô số tội.

"Em đẩy Tạ Hiểu Mỹ xuống cầu thang à?" - Cậu dùng giọng chất vấn hỏi.

"Anh khủng hã? Em mà đẩy thì đẩy chị ấy từ tầng cao nhất của toàn nhà tao nhất thành phố kia kìa. Hơi đâu mà đẩy té cầu thang?" - Đường Đường thần nhiên chỉ vào tòa nhà phía trước mặt. Mặt Đình Quân đỏ ra vào giây, sau đó cậu bật cười.

"Chắc. Anh biết chắc không phải em đẩy. Chỉ sợ gặp em là không còn mạng!" - Đình Quân xoa đầu bé.

"Bây giờ em biết anh không những khủng mà còn rảnh, đã biết rồi còn hỏi làm gì." - Đường Đường nhún vai.

"..."

"Thôi, anh đứng đó chờ chị Hiểu Mỹ đi." - Đường Đường quay lưng bỏ đi.

"Ê, nè... Anh đã bám theo em xin lỗi 2 tuần rồi. Em vẫn chưa hết giận sao?" - Đình Quân ai oán nói.

Chuyện ở trường trung học.

Kỳ Vân được nghỉ học sớm hơn dự định. Cô bé từ nhà trẻ đi về phía trường Hạo Hạo. Kỳ Vân dễ dàng đi vào trường, bởi bảo vệ cũng quá quen thuộc với cô bé này rồi.

"Ê, em gái của Vũ Hạo và Hải Đường kia."

"Đúng rồi, là Lâm Kỳ Vân!"

"Vũ Hạo nghe nói thương đứa em gái đó hơn cả Hải Đường ấy."

Một ánh nhìn lạnh lẽo nhìn họ

"Em ấy không phải em gái tôi." - Hạo Hạo thường ngày ít nói chuyện cũng lên tiếng. Đường Đường sắc luôn nước đang uống. Mới đó là anh trai bé đã muốn khẳng định chủ quyền rồi? Con bé mới 5 tuổi. Anh Hạo Hạo không thể tha cho nó sao?

Mọi người bắt đầu bàn tán. Có phải họ đang cãi nhau nên Hạo Hạo mới nói như vậy?

"Em ấy là Âu Dương Kỳ Vân, là vợ tương lai của tôi." - Nói dứt lời, cậu liền kéo Kỳ Vân đi mất.

Đường Đường thế là bị bao vây bởi đám "phóng viên" vườn trường này. Hồi này nợ về câu chuyện tình lãng mạn kia. Anh Hạo Hạo khốn nạn hết sức!!!

"Ngày mai anh sẽ đi làm lại giấy khai sinh cho Kỳ Vân." - Âu Dương Kiệt kéo kéo mái tóc của người phụ nữ đang nằm trong lòng mình.

"Ừm." - Lãnh Nguyệt gật đầu.

"Nguyệt, Kỳ Vân rất thích có em để chơi đùa.. Chi bằng chúng ta tạo thêm một em trai hay em gái nữa cho co bé đi!" - Âu Dương Kiệt cười nói. Không đợi Lãnh Nguyệt phản ứng liền đề cô xuống dưới thân mình.

"Em.. Em rất khó có thể mang thai lại." - Lãnh Nguyệt nhỏ giọng nói. Cơ địa cô sau khi sinh con rất yếu. Bác sĩ nói rất khó có thể thụ thai. Năm đó cô không suy nghĩ nhiều, bởi có Kỳ Vân là đủ. Nhưng người đàn ông này có vẻ rất muốn có thêm một đứa con trai. Anh có phải sẽ thất vọng không?

Âu Dương Kiệt ngẩn người một chút, trên môi lại nở nụ cười.

"Không sao. Chúng ta có Kỳ Vân là đủ rồi." - Âu Dương Kiệt nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt cô: "Nguyệt, anh yêu em. Anh sẽ bù đắp lại tất cả, tất cả những gì anh đã nợ mẹ con em."

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mất Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Hôn nay biệt thự An Phúc của Lâm Phong đặc biệt náo nhiệt.

"Mẹ, hôm nay dì Linh và Chú Minh sẽ đến phải không?" - Đường Đường phấn khởi nói. Vì khi hai vợ chồng này đến bé lúc nào cũng được nhận quà.

"Ừ, chú Hiền và chú Vũ cũng đến." - Hàn Tiểu Du ôn nhu xoa đầu con.

Cũng khá lâu rồi Hàn Tiểu Du cùng Lý Tiểu Linh chưa gặp nhau. Cũng bởi vì Duy Minh theo sự phân công của Jacson ra nước ngoài làm việc. Lý Tiểu Linh là vợ, cũng phải đi theo chồng.

Kể ra chuyện này hai người này đúng thật là oan gia ngõ hẹp! Bởi vì Duy Minh có chút thành kiến với việc Lý Tiểu Linh "chứa chấp" Hàn Tiểu Du. Hai bọn họ không tìm thấy Hàn Tiểu Du. Hai người gặp nhau không nói móc nhau một vài câu là ăn không ngon ngủ không yên. Cuối cùng là không lâu sau đó Hàn Tiểu Du lại nhận được thiệp hồng của hai người bọn họ!

Kha Hiền và An Vũ vẫn lựa chọn chủ nghĩa độc thân. Nhưng Hàn Tiểu Du lại có cảm giác giữa hai người họ có gian tình. Cô không biết tại sao mình cảm thấy như vậy, phải chăng máu hủ nổi dậy?

Bữa tiệc long trọng được chính tay Lâm Phong nấu. Duy Minh, Kha Hiền, An Vũ thật không dám ăn. Dù suốt gần 11 năm họ đã quá quen thuộc. Nhưng Phong lão đại bây giờ lại trở thành một đầu bếp thật không thể tin nổi.

"Lâm Phong, cậu thật sự không bỏ thuốc độc vào chứ?" - Duy Minh gấp con tôm ngó nghiêng. Bọn họ không còn ngờ kè trên người dưới như trước kia. Bởi đơn giản họ thực sự là anh em cùng sinh ra từ, giữa họ không còn cái gọi là lão đại và thuộc hạ.

Mọi người trên bàn ăn cũng bật cười. Lâm Phong không nói, trực tiếp gấp tôm nhét vào miệng Hàn Tiểu Du. Cô phùng má nhìn anh, thật sự ngon quá đi ~

"Không ăn thì nhin!"

"Haha, Tiểu Du ăn được chắc chắn là không có độc!" - An Vũ trêu chọc nói.

Không khí 10 người trong bàn ăn cực kỳ âm áp. Giống như một gia đình thật sự. Lãnh Nguyệt và Âu Dương Kiệt là lần đầu tiên gặp họ, vẫn cảm thấy sự gần gũi.

Trường mẫu giáo Hoa Hồng Vàng.

Kỳ Vân đang đứng trước cửa chờ Hạo Hạo. Một người đàn ông cao lớn từ phía sau bịch miêng bé lại bằng một cái khăn thuốc mê. Kỳ Vân giãy giụa một chút lại ngất xỉu.

Âu Dương Kỳ Vân bị bắt cóc rồi!!!

Biệt thự An Phúc

7 người đang xem đoạn camera trước cổng trường.

"Tại sao Kỳ Vân lại bị bắt cóc chứ? Ai muốn bắt cóc con bé. Bọn họ muốn cái gì?" - Âu Dương Kiệt lo lắng nói. Nếu con gái của họ xảy ra chuyện gì, họ phải làm sao đây?

"Mẹ cậu! Người này không phải A Phúc tài xế của mẹ cậu sa?" - Lâm Phong nói.

"Kỳ Vân sẽ không gặp nguy hiểm chứ?" - Lãnh Nguyệt nắm chặt lấy tay mình, run run nói.

"Con bé sẽ không bị nguy hiểm! Bà Lan hiện tại sẽ không làm hại đến Kỳ Vân!" - Hàn Tiểu Du tao nhã phun ra vài chữ. Âu Dương Kiệt ngẩn người nhìn cô

"Vì sao mẹ tôi lại muốn bắt cóc Kỳ Vân?"

"Kỳ Vân là điểm yếu của Lãnh Nguyệt. Mẹ cậu chỉ muốn chia cắt cậu và Lãnh Nguyệt." - Lâm Phong thần nhiên nói.

"Như vậy phải làm sao?" - Lãnh Nguyệt hỏi.

"Làm sao? Còn ba cậu ở đó, Kỳ Vân sẽ an toàn." - Hàn Tiểu Du nói.

"Tại sao chứ?" - Lãnh Nguyệt lo lắng hỏi lại.

"Tại sao? Hai người không nhận ra được ông Nam rất chú ý đến Kỳ Vân sao? Dù không thể hiện qua mặt nhưng ánh mắt của ông luôn đầu yêu thương dành cho con bé." - Hàn Tiểu Du ôn tồn giải thích. Lãnh Nguyệt tâm tình đang treo lơ lửng cũng được hạ xuống.

Biệt thự Âu Dương.

Một đứa bé gái đang ngồi trong phòng xem tivi. Bé con Kỳ Vân rất ngoan ngoãn, không quấy khóc. Lại được mấy coi giúp việc rất cung chiều vì tài khéo ăn khéo nói của mình.

Cạnh...

Bà Lam bước vào phòng. Bé xem bà như không khí vẫn tiếp tục xem tivi.

"Kỳ Vân." - Bà ta gọi bé. Bé làm như không nghe thấy.

"Lâm Kỳ Vân!" - Bà giận dữ hét. Bé con bấy giờ mới có phản ứng.

"Hiện tại cháu là Âu Dương Kỳ Vân!" - Kỳ Vân lãnh cảm nói.

"Mày bị ta bắt cóc lại không thấy sợ sao? Ta nghe nói nhà họ Lâm vẫn chưa có hành động tìm mày. Mày bị bỏ rơi rồi." - Bà Lan đắc ý nói.

"Không, cháu có ông nội làm chỗ dựa." - Kỳ Vân mỉm cười coi tivi.

"Mây..." - Bà Lan giật dừ định giờ tay tán Kỳ Vân. Một cánh tay chắc chắn giữ tay bà lại.

"Bà đang định đánh cháu nội tôi sao? Tôi đã nói rồi, bao năm qua bà cũng thấy tình cảm của thằng Kiệt với con bé Lành Nguyệt rất sâu nặng. Sao bà không chấp nhận con bé đó đi?" - Ông Nam chau mày nói.

"Sao có thể để một con nhỏ không có địa vị nào vào nhà Âu Dương chứ?" - Bà Lan hừ giọng.

"Từ trước tới giờ tôi mọi chuyện đều nghe theo lời bà. Không phải tôi sợ bà mà vì tôi nịnh cho yên nhà yên cửa. Suốt mấy năm qua bà cũng biết rõ rồi. Con trai mình dù không nhớ gì về con bé đó. Nhưng trái tim nó chưa bao giờ thay đổi. Hơn nữa con bé đó còn sinh cho thằng Kiệt đứa con gái. Nuôi dạy nó rất đàng hoàng. Bà còn lý do gì để cấm cản nó? Bà không nhớ trong quá khứ bà đã đối xử với con bé đó thế nào sao?" - Ông Nam trầm tư, sau đó quay sang Kỳ Vân: "Kỳ Vân ngoan, theo ông xuống ăn tối. Sau đó sẽ đưa con về nhà."

Kỳ Vân vui vẻ gật đầu, nắm lấy tay ông Nam.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Kết

Cốc... Cốc...

Âu Dương Kiệt nghe tiếng gõ cửa liền vội vàng đứng dậy ra mở cửa.

"Kiệt!" - Ông Nam đứng ở đó nắm lấy tay Kỳ Vân.

"Ba..."

Hai cha con đã lâu không gặp, ắt hẳn có nhiều chuyện muốn nói. Nhưng hiện tại không ai nói được lời nào.

"Daddy, ông nội, sao hai người không nói chuyện?" - Kỳ Vân nhìn sang Âu Dương Kiệt, lại nhìn sang ông Nam. Cô bé lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này.

"Đạo này con sống thế nào?" - Ông Nam hỏi.

"Con rất tốt. Ba, ba vào nhà đi." - Âu Dương Kiệt mời ông Nam vào nhà.

"Kiệt, Nguyệt, hai đứa tha lỗi cho ta. Dù sao chuyện của mẹ các con cũng chính là do ta không tốt." - Ông Nam cảm ly trà từ từ nói.

"Ba, con không trách, không giận hai người. Hơn nữa cuộc sống bây giờ của con đang rất tốt."

Con cái nào có giận được cha mẹ lâu? Âu Dương Kiệt cũng vậy. Dĩ sau cũng là đáng sinh thành. Anh cười nhấp ly trà trên tay.

Ông Nam nhìn sang Lành Nguyệt, cô bé này từ khi ông mới gặp cho đến bây giờ tất cả đều thay đổi. Ông không thể nhận ra được cô bé năm đó chăm sóc con trai ông trong bệnh viện đến quên cả sức của chính mình. Nhưng trong mắt cô bé này vẫn có hình bóng của Âu Dương Kiệt như 6 năm về trước.

"Nguyệt, con có từng trách ta chưa?"

"B,ba... Con không trách ba. 6 năm trước hay bây giờ cũng chưa từng. Cuộc sống của cô thật ra không quá tồi tệ. Có được Kỳ Vân chính là may mắn lớn nhất cuộc đời của con." - Lành Nguyệt mỉm cười ôm lấy Kỳ Vân vào lòng.

Thật ra trên cuộc đời này, tiền tài và danh vọng, không thể so sánh được tình yêu thương. Con người không phải thần thánh, không thể rộng lượng mà vị tha tất cả. Chỉ là những chuyện đã qua thì nên để cho nó qua đi.

Kỳ Vân núp sau bụi cỏ ở trong vườn. Cô bé có vẻ thích thú lắm!

"Hai chú đang làm gì thế?" - Bé con bất thành linh nhảy ra khiến cho hai người đàn ông đang ngồi trên xích đu giật mình.

"A... Chú ngồi hóng mát thôi!" - Kha Hiên gãi cổ, mắt nhìn sang chỗ khác.

"Đúng rồi!" - An Vũ phụ họa theo

"Trời nắng chang chang mà đi hóng mát sao chú?" - Kỳ Vân nhìn lên trời, bây giờ là 12h trưa nha.

"..."

"..."

Kỳ Vân à, con đừng đề ý đến bọn chú nữa!!!

Vào một ngày rất rất đẹp trời. Nhà họ Lâm xảy ra một sự kiện rất đặc biệt.

"Mẹ, mẹ xong chưa? Nhanh lên một chút. Ba sắp về rồi." - Đường Đường hối thúc.

"Rồi, rồi." - Hàn Tiểu Du dán miếng hình dán cuối cùng lên tường.

"Mami, mami đứng ở chỗ đó với daddy đi." - Kỳ Vân kéo Lãnh Nguyệt đến gần Âu Dương Kiệt.

"Được rồi, con rất đèn đỏ nha." - Hạo Hạo đưa tay tắt đèn. Cả căn biệt thự chìm vào bóng tối.

Lâm Phong ở quán ăn về. Bước vào nhà khó hiểu nhìn.

"Sao không có ai ở nhà vậy?" - Anh đưa tay bật đèn.

Bùm~

"Happy Birthday ~"

Cả gian phòng sáng lên, pháo hoa bắt lên tung tóe. Những câu chúc mừng sinh nhật vô cùng hạnh phúc.

Hôm nay là sinh nhật của Lâm Phong. Cả bản thân anh cũng không còn nhớ. Lâm Phong bỏ mặt những người cất công đến chúc mừng anh, chỉ đến ôm lấy cô gái nhỏ nhắn nào đó.

"Cảm ơn em!"

Ồ, thế còn mọi người ở đây thì sao? Sao anh xem như không khí thế hả!!!

(Lâm Phong: Không phải vợ, không quan tâm!)

"Vợ." - Lâm Phong chột chột gương mặt tròn trịa của Hàn Tiểu Du.

"Hử?"

"Chúng ta giao lại Đường Đường bà Hạo Hạo cho Kiệt với Nguyệt đi. Chúng ta sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới. Tận hưởng những ngày hạnh phúc." - Lâm Phong vuốt ve mái tóc dài của cô.

Xem kìa, có ai bỏ con giữa chợ để đi du lịch hay không? Hàn Tiểu Du nhất thời không biết nói cái gì.

"Tiểu Du, anh xin lỗi mà!!!" - Lâm Phong như đứa con nít phạm lỗi, vè mặt ủy khuất để buồn cười.

"Sao? Anh đã phạm lỗi gì?" - Hàn Tiểu Du nghiêm túc hỏi.

"Anh không nên đi về trễ."

"Sao nữa?"

"Không nên hút thuốc."

"Sao nữa? Một lần nói hết."

"Không nên uống rượu. Không nên tiếp xúc với người khác giới. Không nên quên nghe điện thoại của vợ. Anh xin lỗi, anh sai rồi!" - Lâm Phong cuối đầu nhận lỗi.

"Anh hôm nay ngủ ở phòng khách!"

"Anh bỏ nhà đi luôn!" - Lâm Phong đứng dậy, khoác áo đi ra.

"Anh dám đi thì cũng đừng về nữa!" - Hàn Tiểu Du giận dữ quát.

Rầm

1s... 2s... 30s sau.

"Vợ, mở cửa cho anh vào nhà!"

"Tiểu Du, mở cửa cho anh vào nhà đi mà ~"

"Anh biết lỗi rồi vợ ơi, ngoài này lạnh lắm, ôm vợ mới ấm, ngủ mới ngon."

"Á á vợ ơi, vợ không sợ ma đến bắt anh sao?"

Hai đứa nhỏ đang đứng trên cầu thang ngao ngán lắc đầu. Ba Phong thật sự không có tiền đồ!

"Kiệt! Em vừa mới nhớ đến một chuyện!" - Lãnh Nguyệt thốt lên.

"Chuyện gì?" - Ân Dương Kiệt nhìn người đang nằm trong lòng mình.

"Anh... Anh vẫn chưa tự bắt cóc chính mình."

"Hà?"

"Anh không nhớ sao? Có người từng nói sẽ bắt có cha ruột của Kỳ Vân, khiến người đó sống không bằng chết. Sao nào? Anh quên rồi sao?" - Lãnh Nguyệt tròn xoe mắt nhìn anh, trong ánh mắt thể hiện ý cười.

"Cái này... Bỏ qua đi." - Ân Dương Kiệt cười cười.

"Đâu có được. Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Anh tạm thời tự bắt cóc mình ra xa em một chút đi."

"..."

Anh sai rồi có được không?

Tại một khu biệt thự lớn lớn. Có hai cặp vợ chồng đang chung sống cùng nhau. Người ta nói hai người chồng ấy đặc biệt soái ca nhưng cũng cực kỳ thô nỏ.

Có người bảo hai người chồng này nhất gan đến nỗi gái cũng không dám nhìn.

Không về nhà trễ trước 9h, cũng không rượu, không thuốc lá. Nghe nói cảm giới việc nước, đảm việc nhà.

Nghe nói nhà của một ông chồng nào đó vừa đón thêm một vị hoàng tử nhỏ tên Ân Dương Kỳ Khang. Đứa con này xuất hiện đối với bọn họ quả là một kỳ tích không ai ngờ tới!

Cuộc sống hoàn hảo của họ chính là cuộc sống bất kỳ ai cũng phải ngưỡng mộ. Hỷ nộ ái ố họ đều cùng nhau trải qua, để có thể cùng nhau đi suốt cuộc đời còn lại. Chỉ đơn giản là yêu thôi!

16/8/2018

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng À, Biến Cho Khuất Mắt Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

